

COLUMBO

WILLIAM HARRINGTON

A DOMBOLDAL

William Harrington

COLUMBO

A domboldal

Őszinte szeretettel ajánlom ezt a kötetet nővéremnek, Jane-nek; férjének, Tómnak; gyermekeiknek és unokáiknak.
William Harrington

William Harrington

COLUMBO

A domb oldal

Készült a UNIVERSAL TELEVISION SERIES Columbo-sorozata alapján
Richárd Levinson és William Link műve felhasználásával
M&CKft.

A mű eredeti címe:

William Harrington: The Grassy Knoll

Fordította: Képes Vera

Borítóterv: Máté Csaba

A Novell by William Harrington.

Based on the Universal Television series Columbo.

Created by Richárd Levinson and William Link.

© 2006 Universal Stúdiós Licensing LLLP.

COLUMBO is a trademark and copyright of Universal Stúdiós.

Ali Rights Reserved.

First published 1993.

Hungárián Translation © M&C Kft. 2006.

Kiadja az M&C Kft. www.mintatvben.hu

Felelős kiadó: Kaskótó Gabriella

Nyomdai kivitelezés: Europrinting Kft. ISBN 963 9663 83 2

Ali rights reserved, including the rights to reproduce this book, or portions thereof, in any form.

Ezen kiadvány semmilyen része sem részben, sem egészben
nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben,
nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus,
sem mechanikai, sem fénymásolás, sem más fotóeljárással
rögzített formába a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül.

Az alábbi regény története pusztán kitaláció. Minden szereplő és esemény a képzelet szülötte.

ELSŐ FEJEZET

1

Bár Los Angeles városa mindent megtett a levegő tisztán tartása érdekében, június 2-án, szerdán ugyanolyan szmog volt, mint általában. Egyetlen felhő sem állt az égető napsugarak útjába. A szmogban pedig még elviselhetetlenebb volt a meleg. Az ég teljesen tiszta volt, sehol egy árnyék, nem volt menekvés a tikkasztó hőség elől. Minden tévécsatorna ugyanazt javasolta: mindenki maradjon otthon, ne menjen az utcára, hagyja otdion az autóját, és így tovább, és így tovább. Mindenki egész nap rendkívül ingerlékeny és ideges volt. Aztán késő délután végre enyhe szellő érkezett a Csendes-óceán felől. Bár a nap még mindig perzselő volt, négy órára végre kissé fellélegezhetett a város.

Az emberek azonban ugyanolyan ingerlékenyek maradtak. Végtére is, ha valakinek egész nap égeti a szemét, orrát, nyakát a nap, nem lesz hirtelen jókedvű csak azért, mert kissé enyhült a levegő. A balesetek száma jelentősen megnőtt aznap -nem azért, mert a sofőrök nem figyeltek, hanem mert túlzottan agresszív és ideges volt mindenki. Az utcai lopások, sőt a gyil-

7

kosságok száma is megnőtt egy átlagos naphoz képest.

A Hollyridge Road-i gyilkosságnak azonban sem a szmoghoz, sem a statisztikához nem volt semmi köze.

Fél hétkor a Paul Drury Show producere, rendezője és rendezőasszisztense a Los Angeles-i

KWLF tévécsatorna konferenciatermében ült. Próbálták leküzdeni az egész napos fáradtságot és a nyomasztó hőséget. A hatalmas terem egyik falára szerelt tévét le-halkították, úgymint minden műsor a szmogról, a balesetekről és az utcai lopásokról szólt.

– Kennedy, Kennedy, Kennedy – sóhajtott Alicia Graham Drury.

– Rám ne nézz, semmi közöm nincs hozzá – mondta Tim Edmonds.

Tim Edmonds volt a Paul Drury Show producere, Alicia Graham Drury pedig a rendezőasszisztens. Fiatalon került ebbe a pozícióba, aztán hozzáment Paul Druryhoz. Annak ellenére, hogy két évvel később elváltak, továbbra is ő maradt a rendezőasszisztens. Tim Edmonds három éve dolgozott a csapattal, ő volt a show második producere.

– Összeszámoltam – vetette közbe Marvin Goldschmidt, a nemrég felvett rendező.

8

– Ez a negyvennyolcadik show, amiben a Kennedy-gyilkosság a téma. Átnéztem a korábbi adások forgatókönyvét és megszámláltam. A fenébe is, a negyvennyolcadik!

– Azt hiszed, lehet vele beszélni? – kérdezte Edmonds. – Próbálnád csak meg...

– Rendben – adta fel Goldschmidt. – Ki ez a Blake Emory?

– Gyilkossággkutató – mondta Alicia.

– Mi a fene az a gyilkossággkutató? – értetlenkedett Goldschmidt. Még csak egy hónapja dolgozott a Paul Drury Show rendezőjeként, sok mindenbe kellett beletanulnia.

– Bárki lehet gyilkossággkutató – magyarázta Tim. – Egy kitartó nyomozó, aki még mindig hisz abban, hogy egy nap ő lesz az, aki választ ad a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatos kérdésekre, és évek óta ezen az ügyön dolgozik. Vagy valami nagyokos, aki elolvasott három könyvet a témában.

– És Emory melyik kategóriába tartozik?

– Fogalmam sincs – felelt Jim. – De Paul nyilván tudja.

– Biztos benne van a gépben – mondta Alicia szárazon.

– Paul gépén van a világ legnagyobb gyűjteménye a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatban.

9

– Mindig mindenről egy csomó adatot gyűjt össze – mondta Goldschmidt. – Nem akartam hinni a fülemnek, amikor tegnap este azon kezdett el vitatkozni Tommy La-sordával, hogy hány baseball-játékos tudott egy szezon alatt 400 ütést végrehajtani... és nemcsak hogy pontosan tudta a számot, de fel is sorolta az összes játékos nevét...

– Azért ez nem volt véletlen, Marv – felelte Alicia. – Ez Paul egyik módszere. Keres valami hangzatos adatot, aztán olyan irányba tereli a beszélgetést, hogy bedobhassa.

– Jól bevált recept – bólintott Tim. – Ebbe nincs beleszólásunk.

– Én nem is mernék beleszólni – vallotta be Goldschmidt.

Marvin Goldschmidt harmincnégy éves volt. A rendező, akinek a helyére felvették, tizennyolc hónapot töltött a tévécsatornánál, de Drury meguntta. „Elkopott” -mondta. Goldschmidt hamar lenyűgözte. Korábban egy reggeli játékműsorban dolgozott, és mindenki meglepődött, amikor Drury őt nevezte ki a show rendezőjének.

Goldschmidt alacsony, kopaszodó fiatalember volt. Áhítással és tisztelettel tekintett Druryra. Sötétkeretes szemüveget viselt. Első munkanapján öltönyt vett fel, de amikor látta, hogy milyen ruhában járnak a többiek,

10

ő is farmernadrágra és pólóra váltott. Drurytól kapott egy szürke pólót RENDEZŐ felirattal – ahogy általában, ma is azt viselte.

Alicia Graham Drury száznyolcvan centi magas, csinos nő volt. Igéző, sötétbarna szemei voltak, pillantása egy kígyóéra emlékeztetett. Negyvenhárom éves volt, túl két házasságon.

Paul Drury a második férje volt. Egyik házasságából sem született gyermeke. Tehetséges és elszánt nőként tartották számon a szakmában. Időjárás-jelentőként kezdte, tudósítóként folytatta, aztán rövid ideig hírolvasó volt egy Los Angeles-i csatornánál, végül

rendezőasszisztensi pozícióba került. Egyik csatornából a másikba, egyik műsorból a másikba

vándorolt, ahogy ebben a szakmában szokás. Már hatodik éve dolgozott a KABC-nél, határozatlan idejű szerződése volt a tévétársasággal. Kezdetől fogva tagja volt a Paul Drury Show-csapat-nak, Paullal együtt alapították a műsort.

Tim Edmonds negyvenöt éves volt. Szőke haja néhol őszbe fordult. A hatvanas években a Kaliforniai Egyetem focicsapatában játszott, és izmos, széles vállával a mai napig megtartotta hátvéd testalkatát. Nem került be egyetlen hivatalos csapatba sem, ezért a Filmművészeti Egyetemen tanult tovább. A

11

diplomaosztó után nem sokkal kisebb vagyont örökölt, amiből megalapította a Tim Edmonds Productions vállalatot.

A TEP, ahogy mindenki hívta, számos sikeres show-műsort készített, különösen olyan sportokkal kapcsolatban, amelyek nem voltak túl népszerűek a többi csatorna körében. Foci, softball, röplabda, biliárd. A Paul Drury Show-t nem a TEP forgatta, hanem a Wulf Networks. Tim a két cég közötti szerződésnek köszönhetően lett a műsor producere.

– És ki lesz még Blake Emoryn kívül? -kérdezte Goldschmidt.

– Lesz valaki, aki a Warren Bizottság jelentésének álláspontját képviseli – válaszolt Alicia –, egy bizonyos John Trabue professzor a Texasi Egyetemről. Szerintük Oswald egyedül követte el a gyilkosságot. Aztán itt lesz egy bizonyos Jackson McGinnis, aki állítólag saját szemével látta, hogy egy férfi a Füves Dombról rálőtt Kennedyre.

– Eltérünk valamiben a szokásos menetrendtől? – kérdezte a rendező.

– Nem – válaszolta Tim. – Paul csinálja a show-t. Paul maga a show. A kamera minden mozdulatát követi. Nem számít, mit mond a vendég, az ő reakciójára fókuszál a kamera. A nézők is azt figyelik, hogy vajon

12

összevonja a szemöldökét, vagy lebiggyeszi a szája sarkát. Figyeld csak meg a jelet.

A stáb minden tagja ismerte a jelet. Amikor nem Druryt mutatta a kamera, néha a bal mutatóujjával megérintette a bal fülét, ezzel jelezte a rendezőnek, hogy azonnal irányítsák rá a kamerát. Amikor meglátta saját magát a képernyőn, összevonta a szemöldökét, lebiggyesztette a szája sarkát, bólintott, kételkedően megrázta a fejét és így tovább.

Volt egy másik jele is. Amikor a jobb mutatóujjával megérintette az állát, le kellett halkítani a vendég mikrofonját, mert Drury közbe akart vágni. Persze soha nem kapcsolták ki teljesen a vendég mikrofonját, épp csak lehalkították annyira, hogy Drury mondanivalója jól hallható legyen.

Ugyanez vonatkozott a bejövő telefonhívások hangerejére.

A Paul Drury-show elvileg a spontán beszélgetésekre épült, valójában azonban Drury irányította a műsor minden egyes percét. Nem történhetett semmi olyasmi, amiről ő ne tudott volna. Mindez nem volt éppen könnyű, hiszen a show-t élőben ^E közvetítette a tévé. Drury remek színész volt, ügyesen titkolta a tényt, hogy a beszélgetést teljes mértékben az irányítása alatt tartja. Látszólag bármit mondhattak a vendégek, ő tiszteletben tartotta a vé-

13

lemériyüket. Valójában viszont csakis arra koncentrált, hogy ő mit fog mondani, és mikor szűrhet közbe egy eltervezett megjegyzést.

Goldschmidt a képernyőre nézett. A híradó véget ért, a kamerákat azonban nem kapcsolták ki. A stáb tagjai elkezdtek átrendezni a stúdiót, kivitték a híradó kellékeit, és előkészítették a terepet a Paul Drury-show-hoz.

Másfél óra volt a kezdésig, de Goldschmidt most aggodalmaskodni kezdett:

– Azt hiszem, jobb lesz, ha odamegyek, és rugdosom egy kicsit őket.

Szeretett mindent a kezében tartani, soha nem volt egy szabad perce sem a műsorkezdés előtti órákban.

Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. Alicia egyedül maradt Timmel.

– Negyvenyolc. Negyvenkilenc. Ötven. Előbb-utóbb... – Alicia a fejét rázta.

– De nem ma – mondta Tim. – Még nem jött el az idő.

A nő felállt, és az ablakhoz lépett.

– Vagy mégis? – kérdezte. – Szerintem pontosan most jött el az idő.

– Lehet...

Tim felállt, és mögé lépett. Alacsonyabb volt, mint Alicia. Két kezét a nő vállára tette, és maga felé fordította. Alicia átölelte és megcsókolta.

14

2

A kezdés előtti másfél órában senki nem zavarhatta Paul Druryt. Ilyenkor mindig bezárkózott az irodájába, és még a telefont sem vette föl. A stáb tagjai úgy gondolták, biztosan alszik egy kicsit a fellépés előtt. Ali-cia azonban jól tudta, hogy nem erről van szó. A feleségeként nagyon sok mindent megtudott róla. Alvásról szó sem volt. Paul ilyenkor újból és újból átnézte a forgatód könyvet, átfogalmazta a kérdéseit, és a látszólag spontán közbeszúrt megjegyzéseket. Próbált ráhangolódni a műsorra. Nehéz szerepre készült: ő volt Paul Drury – és teljesen természetesnek kellett tennie ebben a szerepben.

Elővett egy kazettát, és betette a videóba. A hangot kikapcsolta, nem akarta hallgatni a szöveget. Pontosán tudta, mit fog látni. Már legalább századszor látta, és minden alkalommal óriási hatást gyakorolt rá. Valami olyasmi volt a kazettán, ami nem történhetett meg, ami lehetetlen volt – és mégis megtörtént. A Kennedy-gyilkosság. Az 1963. november 22-én Ábrahám Zapruder által rögzített felvétel másolata volt a videóban.

A felvétel kétszer volt rajta a kazettán.

15

Először az eredeti felvétel, normál sebességgel, egy körülbelül húsz másodperces anyag. Aztán egy lassított változat, amelyen minden filmkocka egy teljes másodpercig látszott. *A Lincoln limuzin lassan végiggördül az Elm Streeten. A fiatal elnök mosolyogva integet a nyitott tetejű kocsiból. Dús barna haját összeborzolja a szél. Mellette a gyönyörű és fiatal Jacqueline Kennedy. Fején rózsaszín kalap, hosszú hajába belekap a szél. Egyikük sem számított ilyen szívélyes fogadtatásra Dallasban, arcuk büszkeséget, elégedettséget sugároz. Kennedy elnök arcáról hirtelen eltűnik a mosoly, mindkét kezével a nyakához kap. Ahogy az autó halad, néhol jelzőtáblák takarják el a limuzint Zapruder kamerája elől, de így is tökéletesen látszanak az események.*

Mrs. Kennedy észreveszi, hogy valami baj van. Férje felé fordul, arcáról eltűnik a mosoly, megrémül. Az elnök előrebukik. Aztán a feje hirtelen görcsösen megrázkódik, egy része a levegőbe repül.

Teljességgel lehetetlen. Több tízezer elmélet született azóta, de még mindig lehetetlennek tűnik. Egyszerűen nem történhetett meg. Egy rémálom volt csak, amiből ő, Paul Drury kezdett felébredni. Egy rém-

16

álom, amiből egész Amerikának fel kell ébrednie. Kennedy elnök még mindig él!

Washingtonban van! Tulajdonképpen...

Közel harminc éve. Harminc hosszú éve!

Drury kikapcsolta a videót, amikor elkezdődött a lassított változat. Hátradőlt a székében, és a plafont bámulta. A film minden alkalommal nagy hatást gyakorolt rá. Hirtelen valami az eszébe jutott. Odaült a számítógépéhez, és írni kezdett. Csak egy ötlet... hátha talál róla valamit a gépen...

Fáradt volt. A fenébe is, hulla fáradt! Nemsokára betölti az ötvenet. Befutott... de nagy árat fizetett a sikerért.

3

A stúdióban jelenlévő közönséggel nem igazán törődtek a műsorkezdés előtt. Fél órával a kezdés előtt el kellett foglalniuk a helyüket, de a hátralévő időben senki nem szórakoztatta őket, sőt senki nem is törődött velük igazán. Unalmas percek voltak. Csak egymást nézhették

és a fel-alá rohangáló technikusokat, akik a kamerákat állították a helyükre, kábeleket húztak ide-oda, a fényeket próbálgatták. Annak, aki most járt először tévéstúdióban, izgalmas lehetett a lát-

17

vány, de a többség hamar meguntta. Az első kamera még felkeltette az érdeklődésüket, de hamar rájöttek, hogy a többi is pontosan ugyanolyan. A kezdésre a legtöbben már ingerültek és türelmetlenek voltak.

Aztán hirtelen...

– Hölgyeim és uraim! A Los Angeles-i KWLF és a Wulf Networks büszkén nyitja meg a Paul Drury-show ezeregyszáztizenhatodik adását! És most, hölgyeim és uraim, PAUL DRURY! A fekete függöny fellibbent, és Paul Drury kilépett a reflektorfénybe. Néhány másodpercig mozdulatlanul állt, mosolyogva bólogatott a tapsoló közönség felé. Aztán jobbra fordult, és helyet foglalt fekete bőrfotelében, szemben a háromszemélyes fekete bőr kanapéval, ahol a vendégei ülnek majd. A közönség még mindig tapsolt. Miután Paul leült, Alicia mellé lépett, és egy kis mikrofont erősített sötétszürke zakójára. Ez is a show része volt: megmutatni a közönségnek az élő közvetítés kellékeit. A vendégekre is mindig a kamera előtt tették fel a mikrofont. Hirtelen felgyulladt a TAPS jelzés, és a közönség külön tapssal jutalmazta a gyönyörű Aliciát. Többen felismerték benne Paul korábbi feleségét, barátját és jobb kezét. Miután feltette a mikrofont, Paul felemelte jobb kezét,

18

Alicia pedig mosolyogva beleszapott a tenyerébe – ez is a show része volt.

A fotel melletti kis asztalon egy üdítő pohár állt. Nyílt titoknak számított, hogy soha nem üdítő vagy jeges tea volt benne, hanem whisky szódával. A vendégek poharai a kanapé előtti asztalon sorakoztak. Ha egy pohár kiürült a műsor közben, a stáb egy tagja a színpadra lépett, és teletöltötte. Soha nem a szünetben, mindig a műsor alatt.

A Paul előtti íróasztalon egy nyitott mappa hevert, rajta olvasószemüveg.

Paul Drury százkilencven centi magas volt. Magassága és imponáló fellépése sikerének két alapköve volt. Eredetileg világosbarna haját sötétbarnára festette. A kezdés előtt a sminkmester kissé sötétítette a szemöldökén is.

A kamera Drury arcára fókuszált.

– Jó estét, hölgyeim és uraim! – Drury halk, negédes hangja sokak szerint sikerének fontos része volt. – Üdvözlöm önöket az ezeregyszáztizenhatodik adásban! Ötödik éve heti öt alkalommal kísérhetik figyelemmel a képernyőn a műsorunkat – ez pontosan négy évvel és tizenegy hónappal több, mint amennyit kezdetben szántak nekünk!

A stúdióban ülők kötelességtudóan nevetni kezdtek.

19

– Ma este a negyvennyolcadik alkalommal foglalkozunk John F. Kennedy elnök meggyilkolásának rejtélyes körülményeivel. Ahogy korábban több adásban elmondtam, tizenkilenc éves egyetemi hallgatóként magam is szemtanúja voltam annak a szörnyű esetnek 1963-ban. Sokak szerint megszállottja lettem a témának. Lehet. Hozzá kell azonban tennem, hogy valószínűleg a nézők többsége is megszállott lehet, ugyanis a Kennedy-gyilkosságról szóló műsoraink nézettsége messze a legmagasabb. Nem könnyű szembenézni a ténnyel, hogy idén lesz harminc éve, hogy a tragédia megtörtént. Ahogy érdekes belegondolni abba is, hogy ha Kennedy elnök élne – adná Isten! –, éppen hetvenhat éves lenne!

A nézők nem láthatták, merre irányul a showman tekintete, az üvegfal másik oldalán ülő Alicia és Tim viszont pontosan tudta. Drury Marvin Goldschmidt, a rendezőre pillantott, aki körkörös mozdulattal jelezte, gyorsítson, hogy legyen idő bemutatni a vendégeket az első reklámblokk előtt. Goldschmidt persze hiába próbálkozott, lassan kezdett rájönni, hogy valójában Drury a rendező, és hiába integet neki, nem fog változtatni a sebességén, még akkor sem, ha így kénytelenek egy-két reklámot ki-

20

venni a blokkból. Ezt nagyon kevesen engedhették meg maguknak, hiszen a reklámok jelentős profitot termeltek. Drury azonban már többször megtette.

A bevezetőben Paul mindig rögtönzött, néhányszor pillantva csak az asztalon heverő jegyzetekre. Most viszont jelzett, hogy indítsák a sűgöt, és olvasni kezdett:

– Ma este három olyan vendégem lesz, akiknek érdekes meglátásai vannak a Ken-nedgyilkossággal kapcsolatban. Először is, engedjék meg, hogy bemutassam Mr. Blake Emoryt, aki az évek során rendkívüli alapossággal tanulmányozta az ügy minden részletét. Kansas város nyugalmazott hadnagyaként kezdettől fogva személyes ügyének tekintette a nyomozást, nyugdíjba vonulása óta pedig kizárólag a megoldáson dolgozik. Eddig hat cikket írt a témában, ebben az évben pedig egy könyv kiadását tervezi, amelyben részletesen beszámol nyomozása eredményeiről és a gyilkossággal kapcsolatos meglátásairól. Hölgyeim és uraim... Mr. Blake Emory!

Emory a színpadra lépett. Alacsony, nagydarab ember volt, a maga idejében kemény rendőr lehetett. Ősz haját hátrafésülte, arca kipirult. Valami furcsa volt a vonásaiban, mintha boksz közben bevették volna az or-

21

rát. A kanapéhoz sétált, leült, és rosszalló tekintettel nézett a fiatal nőre, aki egy perccel később ráerősítette a mikrofont.

– Második vendégem, Mr. Jackson McGinnis, 1963. november 22-én a Dealey Plazán volt. Hozzám hasonlóan szemtanúja volt a történeteknek. Ő azonban még nem mesélte el, mit látott pontosan. Fogadják szeretettel Mr. Jackson McGinnist!

McGinnis Druryhoz hasonlóan igen magas volt. Krémszínű öltönyt és sárga zoknit viselt, a ringbe lépő bokszoló magabiztosságával lépett a színpadra. Parókát viselt. Hetven körül járhatott, kissé nehezen vette a levegőt. Miközben a kanapéhoz sétált, a közönségre mosolygott.

-Végül, de nem utolsósorban, hölgyeim és uraim, itt van velünk ma este Dr. John Trabue, a Texasi Egyetem és a Lyndon B. Johnson Közigazgatási Iskola történészprofesszora. Mr. Trabue ezt a tanévet a Dél-Kaliforniai Egyetemen tölti vendégprofesszorként. Hölgyeim és uraim, Trabue professzor!

A törekeny professzor a színpadra lépett, és egyenesen a kanapéhoz sétált. Látszólag zavarban volt, szemét lesütötte, egyetlen pillantást sem vetett sem Druryra, sem a közönségre. Arcán szolid, erőltetett mosoly.

22

Sötét haja volt, de erősen kopaszodott. Aranykeretes szemüveget viselt, kezében egy dossziét szorongatott. Sötétkék, háromrészes öltöny volt rajta, és barna cipő.

– Nos, hölgyeim és uraim, ma esti vendégeim kivétel nélkül szakértők a témában. Mindhárman régóta tanulmányozzák a Kennedy-gyilkosság körülményeit, ki-ki a maga eszközeivel. Velük fogok ma este beszélgetni, és természetesen várom az önök hívásait is. Hölgyeim és uraim, azonnal folytatjuk. ... most jöjjön egy kis reklám!

Drury intett Marvin Goldschmidtnek, hogy menjen oda hozzá. Hevesen gesztikulálva magyarázott valamit a rendezőnek. A vendégekkel már korábban, az öltözőben kezelt fogott, most egyáltalán nem figyelt rájuk. A három férfi zavartan ült a kanapén, nem szóltak egymáshoz, csak Druryt és a kamerát bámulták.

Tim és Alicia a vezérlőteremben ült.

– Hogy tetszik? – kérdezte Tim az egyik képernyő felé mutatva, amin épp a reklám ment. - Ford! Nem semmi... Igazi áttörés. Egy autós céget megnyerni szponzornak!

– Nem sok hasznunk származik belőle -dünnyögte Alicia.

-Hát...

23

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Charles Bell lépett a vezérlőterembe egy székkal a kezében. Bell volt a Paul Drury Productions egyik legnagyobb befektetője. Valójában ő volt a

többségi tulajdonos, ami nem sokat jelentett, hiszen a show-t maga Paul Drury tartotta életben, nélküle egy dollárt sem ért volna.

Bell finoman oldalba bökte Aliciát.

– Ma éjjel? – kérdezte halkán anélkül, hogy felé fordult volna. Mivel Alicia nem válaszolt, Bell kissé megemelte a hangját, és újból feltette a kérdést. – Ma éjjel?

Alicia alig észrevehetően bólintott.

– Biztosra menj – suttogta Bell összeszorított foggal.

Alicia vállat vont.

Bell texasi volt, mégis teljesen más, mint ahogy az ember egy texasit elképzeli. Valójában egyáltalán nem hasonlított egy tipikus texasira. Másképp nézett ki, másképp öltözködött, másképp beszélt. Az ötvenes éveiben járhatott, már öszült, arca feltűnően vörös volt.

Nagydarab ember volt, de tökéletesen állt rajta a rá szabott sötétkék öltöny.

– Kezdünk – hangzott fel Goldschmidt hangja.

24

4

A show folytatódott.

– Ma este, hölgyeim és uraim, három olyan ember a vendégünk, akiről joggal állíthatjuk, hogy a Kennedy-gyilkosság szakértői. Nyilván sokan emlékeznek Trabue professzorra, akit ma este a negyedik alkalommal látunk vendégül. Hasonlóképpen Mr. Blake Emoryval is találkozhattak már nálunk, összesen három alkalommal. Harmadik vendégünk, Mr. Jackson McGinnis azonban ma jár nálunk először.

Mr. McGinnis, maga ott volt a Dealey Plazán, amikor Kennedy elnököt meggyilkolták.

Állítása szerint látott valamit, amivel azóta egyetlen jelentés sem foglalkozott. Elmondaná nekünk, mi is volt az pontosan?

McGinnis nyelt egyet, és bólintott.

– Nos, uram – kezdte –, akkoriban Dallasban dolgoztam. Annak a csoportnak voltam a főnöke, amelyiknek rendbe kellett volna tennie a környéket az elnöki konvoj távozása után. Tudja, ilyenkor mindig nagy a tömeg, és rengeteg szemetet hagynak maguk után. A mi munkánk összeszedni a szemetet és feltakarítani a környéket. A közelben vannak a legfőbb hivatalok, több emlékmű, szökőkutak – egyszóval tisztaságnak kell

25

lennie. Én az Elm Street déli végében álltam, egészen pontosan az Elm Street és a Main Street közötti háromszög alakú parkban. A járda legszélén álltam, csak egy kislány volt előttem, tehát tökéletesen láttam. Közvetlen közlőrl nézhettem az elnöki konvojt.

Annak ellenére, hogy szemmel láthatóan ideges volt, és kezeit folyamatosan az öltönyébe törölgette, mintha az izzadtságot akarta volna letörölni, McGinnis határozott hangon beszélt, sőt, teljes magabiztossággal mosolygott a közönségre és a kamerába.

– Közvetlenül azelőtt, hogy mellettünk elhaladt, láttam, hogy az elnök hirtelen felemeli a kezét, és a nyakához kap. Egy lövést is hallottam. Teljesen nyilvánvaló volt, honnan jött. A tankönyvraktár felől. Egyértelműen lehetett hallani. Felnéztem az épületre, de nem láttam senkit. Gondolom, addigra már elbújt. Aztán az elnökre néztem. Addigra már rémes állapotban volt, még mindig a nyakát szorította. Aztán a következő pillanatban szó szerint szétrobbant a feje. Semmi kétség nem volt afelől, honnan jött a második lövés. Ha nem Kennedyt találta volna el, akkor vagy engem vagy valakit a mellettem állók közül.

– Honnan jött az a lövés, Mr. McGinnis?

26

– kérdezte Drury. Eddig hagyta a vendéget beszélni. Miközben McGinnis beszélt, többnyire az ő arcát mutatta a kamera: nyilvánvalóan kételkedve fogadta a hallottakat.

– Fenn, az Elm Street északi végében van egy úgynevezett pergola – felelte McGinnis.

– Egyfajta emlékmű, betonból épült, félkör alakú, hátulról zárt, előlről nyitott. Olyan, mint egy pavilon. Tökéletes hely egy lövésnek. Közel van az úttesthez, de elég magasan ahhoz,

hogy át lehessen lőni a tömeg fölött. Az egyik fickó onnan lőtt. Pontosan egyvonalban álltam vele, láttam.

-És mit csinált, miután leadta a lövést?

– kérdezte Drury.

– Néhány fickó odament, és elvették tőle a fegyvert, aztán kísértáltak a pergolából. Gondolom, a mögötte lévő parkolóba mehettek.

– Mr. McGinnis – szólt közbe Drury.

– Ha ez a pergola valóban ilyen tökéletes hely volt a gyilkos lövés leadására, vajon hogyan lehetséges, hogy a titkosszolgálat vagy a dallasi rendőrség emberei nem figyeltek fel rá, és nem biztosították?

– Dehogynem biztosították – folytatta McGinnis. – Pontosan neki, hogy mindenképpen leadhassa azt a lövést. Meglátásom szerint azok a fickók, akik elvették tőle a

27

puskát és elvezették, rendőrök voltak. Erről azonban soha egyetlen szó nem hangzott el. Eltusolták.

– Köszönöm – mondta Drury. A szemüvegéért nyúlt, és kortyolt egyet a whiskyből. Ezzel a mozdulattal kétkedését fejezte ki, ahogy azt a műsort rendszeresen nézők tökéletesen tudták. A stúdióban ülők többsége is elnyomott egy mosolyt.

– Mr. Blake Emory, ön rendőrként dolgozott abban az időben Kansas városában. Azonnal felkeltette az érdeklődését ez az eset, gyakorlatilag mindent elolvasott már a témával kapcsolatban, többször járt a gyilkosság színhelyén, beszélt a szemtanúkkal. Amióta hét éve nyugdíjba ment, minden idejét a Kennedy-gyilkosság vizsgálatának szenteli. Maga tapasztalt nyomozó. Hat cikket írt a gyilkosságról, és idén, harminc évvel a tragédia után, egy könyvet szeretne kiadni a témában. Rövid szünet után kíváncsian várom, mit gondol a Mr. McGinnistől hallottakról.

A vezérlőteremben Bell Timhez és Aliciá-hoz fordult:

– Marhaság.

– Szerencsére – tette hozzá Alicia. -Előbb-utóbb...

28

Bell Tim szavába vágott:

– Nem. Ma éjjel. Tim bólintott.

– Feltéve, ha sikerül. Ezer meg ezer módon tehet keresztbe nekünk.

– Az én részem rendben – mondta Bell. Tim az üvegfalon keresztül Paul Druryra nézett és bólintott.

– Az aranytojást tojó tyúk – mondta.

5

Amikor a reklámblokk véget ért, Blake Emory következett.

– Hosszú évek óta foglalkozom ezzel az üggyel, de még soha nem hallottam arról a feltevésről, hogy a pergolából adták volna le a lövést. Meglátásom szerint a lövéseket a Fűves Dombról adták le, esetleg az aluljáróból. Ahogy maga is mondta, Mr. Drury, a pergola tökéletes hely lehetett volna, éppen ezért a titkosszolgálat emberei és civil rendőrök védték.

– Pontosan erről beszéltem – vágott közbe McGinnis. – A zsaruk is benne voltak, akárcsak a titkosszolgálat. És ki tudja, még ki.

– Trabue professzor – kapcsolódott be Drury. – Történelemszakként a Ken-

29

nedy-gyilkosság a szakterülete. Olvasott vagy hallott valaha erről a feltevésről, miszerint a pergolából adták le a lövést?

– Nyilván tudja, Mr. Drury – kezdte a professzor –, hogy én teljes mértékben a Warren Bizottság jelentésének álláspontját képviselem. Az elmúlt huszonkilenc évben sehol nem láttam hihető bizonyítékot a különböző alternatív elméletek megerősítésére. A bizottsági jelentés bírálata és az összeesküvéselméletek gyártása igen jövedelmező manapság. Szívesen

beszélgetek önnel bármelyik feltevésről, legyen az a Garrison-elmélet vagy éppen Olivér Stone filmje, és bebizonyítom, mely pontokon nem állnak stabil lábakon, pontosan hol utalnak olyan tényekre, amelyekre nincs bizonyíték, és milyen logikai tévedéseken alapulnak. Az emberek az összeesküvés-elméletek megszállottjai. Lee Harvey Oswald ölte meg Kennedy elnököt, Mr. Drury. Sajnálom, ha ezzel a kijelentéssel bárkinek is elveszem a kedvét a téma további boncolgatásától, de a bizonyítékok ezt támasztják alá. Ennyire egyszerű.

– Kérdeznék valamit a professzortól – szólalt meg McGinnis.

– Csak tessék – engedélyezte Drury.

– Mit is mondott, hol tanít? – kérdezte McGinnis.

30

– A Lyndon B. Johnson Közigazgatási Iskolában, a Texasi Egyetemen – válaszolt a professzor. – Ebben a tanévben vendégprofesszorként dolgozom a Dél-Kaliforniai Egyetemen.

– Lyndon Johnson Iskola – válaszolt McGinnis önelégült mosollyal. – Ez mindent megmagyaráz.

– Pontosan mire gondol? Mit magyaráz ez meg? – kérdezett vissza Drury, miközben ismét a whiskyért nyúlt.

– A professzor a Lyndon Johnson Iskola tagja – felelte McGinnis teljes magabiztossággal. – Ebben az országban mindenki tudja, hogy Johnson egyike volt azoknak, akik szívesen látták volna Kennedyt holtan, és ennek érdekében meg is tett mindent.

– Mr. McGinnis – Drury felé fordult. – Kíváncsi lennék valamire. Már majdnem harminc éve, hogy Kennedy elnököt lelőtték, maga viszont csak most áll elő azzal, hogy látta, amint valaki lőtt a pergolából. Miért nem mondta el mindezt a dallasi rendőrségnek, a titkosszolgálatnak, az FBI-nak vagy legalább a médiának?

– Hogyne mondtam volna – méltatlankodott Mr. McGinnis. – Mivel Dallasban dolgoztam, eleget tudtam a dallasi rendőrségről ahhoz, hogy ne hozzájuk forduljak. Fel-

31

téleltem, hogy a titkosszolgálat foglalkozik az ügyel. Elmentem az FBI-hoz. Gondoltam, Mr. Hoovert érdekelni fogja, amit láttam. Egy ügynök felvette a vallomásomat, de soha egy szót sem hallottam róla később.

– Az igazat megvallva, Mr. McGinnis -szólt közbe Drury –, maga valójában a dallasi rendőrségre ment. – Lapozgatni kezdett a mappájában. – 1964. március 4-én, közel négy hónappal az eset után, maga elment a dallasi rendőrségre. A jelentés szerint, idézem: „Jackson McGinnis, San Diego utca 864. szám alatti lakos azt állítja, hogy látta, amint valaki lövést ad le az Elm Street északi végében lévő beton pergolából. Vallomása ellentmond több szemtanú vallomásának. Cha-ney őrmester, Gilchrist és Temple tiszt a pergolában tartózkodott a gyilkosság pillanatában, és egyikük sem látott a közelben senkit.”

– Ez kiment a fejemből. Lehet, hogy tényleg a dallasi rendőrségre mentem, és ott tettem vallomást – gondolkodott el McGinnis.

– De miért várt márciusig?

– Magának fogalma sincs, milyen állapotok uralkodtak a városban a gyilkosság után...

– Már hogyne lenne. Én magam is ott éltem. Oda jártam iskolába.

32

– Egyébként... nem hiszem, hogy a jelentésben szereplő dátum valós. Nem ritka, hogy megváltoztatják a dátumot, hogy úgy tűnjön, nem mentem be azonnal vallomást tenni.

– Az FBI-ügynök, aki felvette a vallomását, azt állítja, túl sok szemtanú vallomása mond ellent az önének.

– Kikre gondol?

– Mr. Emory – fordult Drury a nyugalmazott rendőr felé –, ön szerint hány lövést adtak le aznap a Dealey Plazán?

Emory, akárcsak McGinnis, igencsak meglepődött a hirtelen témaváltáson.

– Tudomásom szerint hatot – felelte. Hangja bizonytalanul csengett, nem lehetett eldönteni, hogy ennyire meglepte a témaváltás, vagy egyszerűen csak maga sem biztos a válaszban. – Egy golyó a földre fúródott, pontosan abban a parkban, ahol állítása szerint Mr. McGinnis tartózkodott. Egy dallasi rendőrtiszt őrizte a helyszínt, amíg az egyik FBI-ügynök ki nem ásta az eltévedt golyót. A golyó azonban eltűnt. Az FBI azt állítja, nincs náluk.

A beszélgetés tovább folytatódott, főleg Drury, Emory és a professzor között. McGinnis a háttérbe szorult. Emory azt állította, lehetetlen, hogy Oswald adta le az

33

elnököt eltaláló mindkét lövést. Egyet talán, de mindkettőt semmiképp. Azt mondta, lehetetlen, hogy valaki így célozzon.

– Korábban másképp gondolta – kötekedett Drury.

– Nem hiszem.

– 1986-ban egy kansasi újságnak adott interjúban azt nyilatkozta Dan Paccinelli újságírónak, hogy – idézem: „Igen nehéz lehetett kivitelezni, de távolról sem lehetetlen.” Mr. Emory, most akkor nehéz volt vagy lehetetlen?

A vezérlőteremben Alicia Bélihez fordult:

– Az a rohadt számítógép! Mindent megtalál benne, mindegy, ki mondta és mikor!

Emory *nem jött zavarba. Mosolyogva* válaszolt:

– Mondjuk, hogy „szinte” lehetetlen.

A következő reklámblokk után Drury elkezdte fogadni a hívásokat. Az első telefonáló egy nő volt, Seattle-ből.

– Valójában maguk mind teljes tévedésben élnek. Kennedy elnök ugyanis nem halt meg. 1963 nyarán előrehaladott agykárosodást diagnosztizáltak nála, egy 1938-ban elkapott szifilisz szövödményeként. A gyilkosság színjáték volt. Jelenleg egy angliai kórházban van. Sajnos nem tudja, kicsoda valójában, sem azt, hogy hol van pontosan...

34

– Köszönjük, Seattle – mondta Drury, és hirtelen mozdulattal elnémította a hívást. Ingerültnek látszott.

Egy férfi következett Baton Rouge-ból:

– Trabue professzorhoz lenne egy kérdésem. Nem tart attól, hogy a magához hasonló lelkes és alapos történészek munkája háttérbe szorul? Úgy értem, hogy egy Olivér Stone-fűm nyilván sokkal népszerűbb, mint egy professzor munkássága, és annak ellenére, hogy nagy részben feltevésekre épül, sok embernek az a film képviseli a gyilkosság egyetlen verzióját, másra nem is kíváncsiak.

– Ez valóban aggaszt – válaszolt a professzor.

– Kérdeznék én is valamit a telefonálótól -vágott közbe Drury. – A ma esti a negyvennyolcadik adás a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatban. Próbálunk minden elmélettel foglalkozni. Maga szerint közelebb kerülünk a megoldáshoz, vagy egyre több problémát vetünk fel?

– Nem tudom – felelt a férfi a telefon másik végén. – Igazat adok Trabue professzornak abban, hogy a Warren Bizottság jelentése alapos és átfogó, ugyanakkor tisztában vagyok azzal is, mennyit lehet keresni, ha az ember kicsit szabadabban értelmez bizonyos tényeket...

35

– Megkérhetem, hogy továbbra is nézzen minket? – szakította félbe Drury. – Ez még csak a negyvennyolcadik adás. Sok mindenről kell még beszélünk. Talán még egy kis meglepetést is tartogatunk a nézőink számára.

Egy fiatal nő következett az Ohio-beli Co-lumbusból:

– Azt szeretném megkérdezni, mit gondolnak arról az elméletéről, miszerint Kennedy-nek azért kellett meghalnia, mert ki akarta vonni a csapatainkat Vietnamból?

Drury intett Trabue professzornak, hogy ő válaszoljon először.

– Erre nincs semmilyen bizonyíték -mondta a professzor. – Bizonyíték nélkül pedig nem

érdemes ilyen légből kapott vádakkal foglalkozni.

Drury McGinnisre mutatott, aki így válaszolt:

– Pontosan ez az én álláspontom. Lyndon Johnson megölette Kennedyt, hogy ő lehessen az elnök, és folytatódhasson a háború. Ugyanis többek között ő is rengeteget nyert a vietnami háborún. Ilyen egyszerű – vonta le a következtetést teljes határozottsággal.

– Mr. Emory...

– Azt hiszem, nyilvánvaló, hogy Lee Harvey Oswald nem pontosan az, akinek a Warren Bizottság hitte. Tengerészgyalogosként

36

egyszer gonorrhoeával fertőződött meg. A tengerészgyalogság orvos szakértői véleménye szerint szolgálat közben, önhibáján kívül kapta el a fertőzést. Ugyan milyen szolgálatteljesítés közben kaphat el valaki nemi betegséget? Én csak a hírszerzésre tudok gondolni. Mi más jöhetne szóba? Valójában hírszerzőként dolgozott, és nem kizárt, hogy utasítást kapott arra, hogy megölje Kennedy elnököt.

– A Warren Bizottság minden kétséget kizáróan megállapította, hogy Oswald nem lehetett hírszerző – mondott ellent Drury.

– Igen, de a bizottság számtalan bizonyítékot figyelmen kívül hagyott – felelt Emory. – Azóta sok minden kiderült, amiről a bizottság nem tudhatott.

– Vagy nem akart tudni – helyesbített McGinnis. – A Warren Bizottság is az eltu-solás része volt. Tudja valaki, ki volt ez az Earl Warren? Egy kommunista! Ezt mindenki tudja.

Drury lapozgatni kezdett a jegyzetei között. A közönség soraiban többen összesűgtak: tudták, hogy ez a mozdulat azt jelenti, Drury le fog csapni valakire.

– Igazán nem akartam ezt szóba hozni, Mr. McGinnis – kezdte –, de Dallas város munkáltatói dokumentumai szerint ön nem

37

állt a Köztisztasági Vállalat alkalmazásában 1963. november 22-én. Munkába állásának első napjaként egy 1965. augusztusi dátum van megadva.

– Akkor azok a dokumentumok tévesek -hördült fel McGinnis, de magyarázkodását elnyomta a stúdióközönség tapsvihara.

A vezérlőteremben Bell Aliciához fordult: – Ha tudja, hogy a fickó nem volt ott aznap, minek hívja meg?

– Te nem szoktál tévét nézni? – értetlenkedett Alicia. – Ezt imádja a közönség. Meghív egy balekot, aztán kicsinálja. Ez a McGinnis elég ostoba, de csak szerepet játszik. Paul hagyja, hogy beszéljen, míg végül akkora ostobaságot nem mond, hogy muszáj leleplezni. Aztán LECSAP!

– Nevetséges – Bell hangja megvetően csengett.

– De hatásos – tette hozzá Alicia.

A hívások egyre csak jöttek. Ez volt a Paul Drury-show legnépszerűbb része. Olyan dolgok is szóba kerültek, amiket a beszélgetés során senki nem mert szóba hozni. Az, ahogy Drury és a vendégek kezelték az ilyen jellegű helyzeteket, adta a műsor különleges, szórakoztató mivoltát.

38

Toronto:

– *Nézzék. Marilyn Monroe több száz milliót ért azoknak, akik szerződésben álltak vele. Kennedy megölette. Bárki szétloccsanhatta a fejét, aki ennyit veszített miatta.*

Stamford, Connecticut:

– *Hallottak már maguk az Illuminati nevű társaságról? A világon minden csak az ő engedélyükkel történhet. Olvassanak csak utána.*

Tompa, Florida:

– *Ha Bobby Kennedyt 1968-ban megválasztották volna elnöknek, ő minden hatalmát bevetette volna, hogy rájöjjön, ki ölte meg a testvérét, és ki próbálta meg ennyire eltusolni az*

ügyet. Nyilván emiatt kellett neki is meghalnia.

Charleston, Nyugat-Virginia:

– Ha összefog a maffia, a Wall Street, a CIA, az FBI, a Pentagon, a Honvédelem és Fidel Castro... bárkit megölnék és megússzák.

Közeledett a műsoridő vége. Az újabb reklámblokk után Drury búcsúzni kényszerült.

– *Hölgyeim és uraim! Mr. Jackson McGinnis nagyon érdekes történettel érkezett hozzánk ma este – amiről sajnos kiderült, hogy nem állja meg a helyét. Ahogy egy fiatal amerikai diák mondta, aki papnak tanult Rómában, ahol a diákok csak latinul beszélhettek: Haec opinio non tenet aquam. Mindenesetre hálásak vagyunk Mr. McGinnisnek, hogy eljött ma este, és*

39

megosztotta velünk nézeteit. Ki tudja? Még az is lehet, hogy neki van igaza...

Mr. Blake Emory kutatási eredményei lenyű-gözőek, ahogy ezt korábban már láttuk.

Köszönjük, hogy eljött, és köszönjük Trabue professzornak is, hogy itt volt velünk ma este, és továbbra is megingathatatlan szilárdsággal képviseli a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatos ortodox nézeteket.

Hölgyeim és uraim! Már régóta dolgozunk egy dokumentumfilm elkészítésén, amelynek alapja az az eddigi negyvennyolc egyórás műsor lesz, amit a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatban forgattunk. Rengeteg anyagot gyűjtöttem össze a számítógépeken. A gyilkosság harmincadik évfordulójára pedig egy különleges műsorral készülünk, olyan képekkel és magyarázatokkal, amelyek talán mindörökre megváltoztatják John F. Kennedy elnök meggyilkolásával kapcsolatos nézeteinket.

Holnap esti témánk a dohányzás lesz. Tényleg olyan káros-e, ahogy sokan állítják, illetve milyen mértékben korlátozhatják a nem dohányzók a dohányosokat. Vendégem lesz Mr. Stuart Mülikén, az amerikai hadsereg egészségügyi alakulatainak főparancsnoka, az amerikai Dohány Intézet tagja és Renee Lauren-tan, a társas viselkedés tanulmányozásának elismert szaktekinétye.

40

Addig is... ne feledjék HASZNÁLNIÁ FEJÜKET! A Paul Drury-show-t látták... JÓ ÉJSZAKÁT!

MÁSODIK FEJEZET 1

Amint kialudtak a fények, Drury letépte a mikrofonját, felpattant a székéből, és határozott léptekkel elindult kifelé, nem törődve sem a közönséggel, sem a vendégeivel. Egyenesen az öltözőszobájába felé tartott, útközben megszabadult a nyakkendőjétől. Az öltözőbe érve becsapta maga mögött az ajtót, és ledobta a ruháit. Lerúgta fekete Gucci cipőjét, közben kibújt a zakójából. Mindent szanaszét dobált, a földre, a kanapéra: öltönyét, ingét, alsónadrágját, zokniját. Miután teljesen meztelenre vetkőzött, feltépte a zuhanykabin ajtaját. Folyt róla az izzadság. Türelmetlenül várta, hogy a víz felmelegedjen, aztán aláállt, és inkább mégis jéghidegre állította.

– A francba! – A jéghideg víz az arcába csapott. – Jesszusom...

Ebben a pillanatban kinyílt az öltöző ajtaja. Alacsony, fiatal nő lépett be, kezében egy jéggel teli pohárral, benne egy korty whisky szódával. A zuhanykabinhoz lépett, kinyitotta az ajtaját és odaadta a poharat Drury-nak. A férfi a bal kezébe fogta a poharat, jobb kezével pedig átkarolta a nő derekát, félig behúzta a zuhany alá, és megcsókolta.

42

– Karén! Ó, Istenem!

Mire elengedte, a nő haja és ruhája csuromvizes lett. A víz a padlóra is kifolyt.

Drury egy hajtásra megitta a pohár felét. Levegőt vett, aztán kiitta a maradékot is, majd visszaadta a poharat a nőnek, aki letette az asztalára. Elvett egy törülközőt, megtörölte az arcát és a haját. Amikor végzett, elkezdte összeszedni Drury ruháit. Óvatosan nyúlt hozzájuk, hiszen még a szürke öltöny is úszott az izzadságban.

Karén Bergmannak nem volt egyértelmű a pozíciója a Paul Drury Productionsnél. A

stáblistában Mr. Drury asszisztenseként szerepelt. Titkárnői feladatokat is ellátott, de rengeteg más dolgot is. Valójában az volt a legfontosabb feladata, hogy mindig kéznél legyen, és megtegye, amire megkérlik. Amikor kettesben voltak, tegeződtek, de egyébként Mr. Drurynek szólította főnökét.

A Kaliforniai Egyetemen végzett dráma szakon, és huszónhét évesen még mindig abban reménykedett, hogy előbb-utóbb kap egy szerepet, ha minden jól megy, egy sorozatban. Eddig azonban csak statisztaszerepeket kapott, maximum egy-két mondatos szöveggel. Amikor Drury felfigyelt rá és állást ajánlott neki, épp egy reggeli műsorban dolgozott. Feladata annyi volt, hogy a játék

43

végén fekete miniszoknyában és szűk fehér blúzban elismerően mosolyogva elhúzza a nyereményt rejtő függönyt. Harmadosztályú Vanna White-ként emlegette saját magát. A Paul Drury-show-ban ő volt az a fiatal szőke nő, aki a színpadon feltűzte a vendégek mikrofonját. Ezen kívül neki kellett újratöltenie Drury poharát, ha kiürült. Előfordult, hogy Drury élő adásban előrehajolt, és arcon csókolta. A közönség számára nagylelkű, atyai gesztusnak tűnhetett.

A fekete miniszoknya és a szűk blúz megmaradt. Drury szerette ezt a jelmezt, ezért Karennek a színpadon kívül is ezt kellett viselnie. A szoknya még mindig szűk volt, de már nem annyira, mint a reggeli játékműsorban, ahol járni is alig tudott benne. Haját szőkére festette. Kék szeme volt, szabályos vonásai és természetesen tökéletes alakja, bár százötven centijével alacsonynak számított. Drury egyszer azt mondta neki, könnyebben befuthatott volna színésznőként, ha legalább egy kis szépséghibája lenne.

Marvin Goldschmidt egyszer kopogott, majd benyitott.

– Magnifique! – lépett a szobába.

– Túl sok volt a fény McGinnisen – szólta ki a zuhany alól Drury. – Olyan volt, mint-

44

ha valami isteni fény világította volna meg fentről, mintha épp Jákob lajtorjáján készült volna felmászni.

-Nekem is ez volt az érzésem – bólintott Goldschmidt. – A technikus szerint viszont nem, és a képernyőn tényleg kifejezetten jól mutatott. Csak a stúdióban tűnt olyan soknak.

-Ha te mondd... De azért nézd meg a felvételt. A biztonság kedvéért.

– Persze, itt van nálam – nyugtatta meg Goldschmidt.

Tim és Alicia lépett a szobába kopogtatás nélkül.

– Jól ment – mondta Tim.

Alicia leült a kanapéra. Nem szólt egy szót sem. Egy pillanatig Karén nedves blúzában felejtette a szemét, arckifejezése megvetésről árulkodott. A blúz még mindig vizes volt, átlátszott alatta a lány melltartója. Karén észrevette, hogy a nő őt bámulja, és kihívóan állta a pillantását.

Drury kinyitotta a zuhanyfülke ajtaját, és anyaszült meztelenül állt a producere, a rendezőasszisztense, a rendezője és a személyi asszisztense előtt. Karén már nyújtotta is felé a törülközőt.

– A srácok már dolgoznak a cigis témán, ugye? – kérdezte Timhez fordulva.

– Persze – nyugtatta meg Tim.

45

– Akkor jó. De ajánlom, hogy tényleg így legyen. Mire holnap délután bejövök, legyen meg a teljes anyag. Ott voltam a Dea-ley Plazán, amikor Kennedyt lelőtték. De akkor nem voltam ott, amikor Sir Walter Raleigh felfedezte a dohányt. Az a fickó az intézetből szakértő a témában. Minden labdát le fog csapni. Nem maradhatok alul. Ma éjjel nincs alvás.

– Van egy határ, Paul – figyelmeztette Alicia.

– Majd alszanak a holnap esti show után -mondta Drury törülközés közben. – És alhatunk egészen hétfőig. Péntek este lesz a Shirley MacLaine-show, ahhoz nem kell kutatómunka. Elég egy pár információ a vendégekről, és menni fog. De a holnap este... minden részletet

pontosan ki kell dolgoznunk.

Karén sötétkéék alsónadrágot nyújtott felé, Drury elvette, és belebújt. A törülközőt a földre dobta, a zuhanykabin elé.

– Biztosan akarod azt a show-t a fogamzástáplálókról? – kérdezte Tim.

– Mit tehetnék? – kérdezte Drury. – Az a feladatunk, hogy elválasszuk a tényeket a kitalációktól. Kezeljük semlegesesen a témát! Ne legyenek balekok. Két vendég, vagy négy.

Köztiszteletben álló szaktekintélyek. Egyenlő esélyekkel. Rendben?

46

Tim és Alicia bólintott.

– Rendben, srácok. Bekapok valamit, aztán lefekszem. Holnap találkozunk!

Karén átnyújtott neki egy pár zoknit. Drury leült, hogy felvegye.

2

Az előszobában Tim és Alicia összefutott Bellel.

– Akkor ma éjjel – mondta a férfi ellentmondást nem tűrő hangon.

– Rendben – bólintott Tim. – Ma éjjel. Készen állunk.

– Attól eltekintve, hogy a fickó teljességgel kiszámíthatatlan – helyesbített Alicia. – Mi van, ha úgy dönt, Karennél tölti az éjszakát? Akkor ugrott a tervünk.

– Azt mondtam, ma éjjel – Bell hangja dühösen csengett. – Már így is túl sokáig vártunk.

3

A Hollyridge Road a Santa Monica-hegy-ség oldalán kanyargó szűk utcácska, tele szebbnél szebb házakkal. Ebben az utcában lakott Paul Drury.

47

Amikor nem sokkal tíz óra után Tim Ed-monds és Alicia Graham Drury végre a házhoz ért, már majd egy mérföldet gyalogoltak fölfelé a hegyoldalon. Nem mertek tovább jönni a kocsival, nem akartak feltűnést kelteni. A Hollyridge Roadon folyamatosan járőröztek.

Nemcsak a Los Angeles-i Rendőrség emberei, hanem a környéken lakók által bérelt biztonsági őrök is. Az utcán parkoló autókat mindig ellenőrizték, akárcsak az arra sétálgató embereket. Tim és Alicia mindezt jól tudta, ezért akárhányszor meglátták egy autó fényszóróját, elbújtak a legközelebbi bokor vagy sövény mögé. Szerencsájükre rengeteg bokrot ültettek a környéken, hogy megakadályozzanak egy esetleges földcsuszamlást.

Korábban többször lemérték, mennyi idő alatt juthatnak fel a házhoz. Azt is kipróbálták, hogyan juthatnak be. Alicia két évig itt lakott, jól ismerte a birtokot. Tudta, hogy a házat riasztó védi, de azt is tudta, hogyan lehet kikapcsolni. A kapu mellett volt egy postaládának álcázott fém doboz, olyasmi, mint egy bankautomata. Abba kellett bedugni egy mágneskártyát, majd beütni a kódot. Ezzel három percre ki tudta kapcsolni a riasztót. Pont elég, hogy bejussanak a házba. A konyhában volt egy másik szerkezet,

48

ugyanazzal a kártyával, de egy másik kóddal belülről is ki lehetett kapcsolni a riasztót. Erre azonban nem volt szükség. A biztonsági rendszer ugyanis csak a külső mozgást, valamint az ajtók és ablakok érintését érzékelte. Ha egyszer bejutottak, nem lett volna értelme újból kikapcsolni, mert a házon belül nem érzékelte a mozgást.

Drága berendezés volt, de tökéletesen kielégítette Paul Drury igényeit: fejlett biztonsági rendszer, ugyanakkor egyszerű bejutást biztosít az alkalmazottak és néhány barátja számára. Amikor Alicia elköltözött, ügyvédje jelenlétében adta át a mágneskártyát Paul-nak. Arról senki nem tudott, hogy így is maradt nála egy másik, amit korábban a férje fiókjából vett ki. Tudta, hogy Paul több kártyát is tart magánál, és nem tartja számon, hogy pontosan mennyit. Azzal pedig soha nem vesződött, hogy megváltoztassa a kódot, pedig könnyen megtehetette volna. A válás egyébként is baráti hangulatban folyt.

A házat a garázsajtóhoz vezető kavicsos úton lehetett megközelíteni. A bal oldalon kovácsoltvas kapu, mögötte hatalmas pázsit, medence és kabána. A kocsifeljáró több oldalról meg volt világítva, a szomszéd házából viszont nem lehetett rálátni. Alicia és Tim

végigsétált a kocsifeljárón, majd be-

49

mentek a kapun. Kesztyűt húztak, mielőtt bármihez hozzáértek volna, kinyitották a mágneskártyával a garázsajtót, hogy megbizonyosodjanak, Paul autója nincs ott. A házba a garázson keresztül jutottak be.

A berendezés, akárcsak az irodában, Paul ízlését tükrözte. Láthatóan a modern bútorokat kedvelte. Szerette a teret, a nappaliban akár kétszer annyi bútor is kényelmesen elfért volna. Fényben a festmények is jobban látszottak volna: többnyire neorealista aktok voltak, férfiak és nők egyaránt.

Először Paul íróasztalához mentek, a nappali másik végébe. A fiókok zárva voltak. Tim, aki már többször járt a házban, tudta, mit hol kell keresni. Kiment a garázsba, leemelt egy feszítővasat a falról, majd a nappaliba visszaérve felfeszítette a fiókokat. Az egyikből kitört egy kis darab, és a szőnyegre esett.

Kesztyűvel a kezén Alicia iratokat vett ki a fiókból, és szétszórta a földön.

Tim mellélépett. Magához húzta, és megcsókolta.

– Még soha senkit nem szerettem annyira, mint téged – mondta. – Nem hittem, hogy létezik ilyesmi.

A nő viszonzta a csókot.

– Én sem, drágám – suttopta, majd visszafordult az asztalhoz.

50

– Megvan? Az Isten szerelmére, megtaláltad? – kérdezte izgatottan Tim, amikor a nő egy pillanatra abbahagyta a keresést.

Alicia átnyújtott neki egy kis kék borítékot. Tim bámulta egy pillanatig, majd kinyitotta.

– De melyik bank? Melyik bank?

– Mi van benne?

– „Mosley”. Egy széfeket gyártó cég neve. De melyik bank? Semmire nem megyünk a kulccsal, ha nem tudjuk, melyik bank!

4

Paul Drury a La Felicita étterem egyik asztalánál ült, Karén Bergmannal szemben.

A nő azóta átöltözött. Szűk ezüstszínű nadrág és kötött fehér felső volt rajta. Ha valaki jobban szemügyre vette, láthatta, hogy nem visel alatta semmit. Paul szerette az ilyen ruhákat, Karén viszont csak akkor volt hajlandó fölvenni, ha kettesben mentek valahová.

Paul szürke nadrágot, fehér Ralph Lauren inget és monogramos gombokkal ellátott kék zakót viselt.

A vacsora végén jártak. Mindketten tésztát ettek, garnélarákkal és homárral. Az aszta-

51

Ion lévő üveg alján is alig volt már egy kevés bor.

– Nálad aludjak? – kérdezte Karén.

– Ma éjjel inkább ne. Hulla fáradt vagyok. A ma esti show teljesen kikészített. Ugyanaz volt a dolgom, mint korábban is mindig, de akkor is... nem könnyű.

– Tudom.

Paul az álla alatt összekulcsolta a két kezét, olyan erősen, hogy teljesen elfehéredtek az ujjpercei.

– Egyre nehezebben tudok bármire is koncentrálni – vallotta be. – Folyamatosan a novemberi különszám jár az eszemben.

– Nem kell válaszolnod, ha nem akarsz -szólt Karén -, de tényleg tudod, ki ölte meg Kennedyt?

Paul Drury felsóhajtott.

– Csak sejtem. Tudom, hogy valakit felbéreltek, aki ott volt a helyszínen, és elkövethette a gyilkosságot. Úgy értem, leadhatott egy vagy két lövést. De nem tudom biztosan, hogy valóban megette-e.

– És mi a helyzet Lee Harvey Oswalddal? – kérdezte halkán Karén.

Drury vállat vont.

– Kétségtelen, hogy Oswald ott volt, és valóban leadott néhány lövést. Kettőt vagy hármat. Még az is lehet, hogy eltalálta Ken-

52

nedyt. De háromnál több lövés volt. Ez a lényeg. Több lövés volt. – Paul összegörnyedt, és szinte magában beszélt. – Bárcsak tudnám...

– Paul... szívesen segítenék pihenni ma éjjel. Az sem baj, ha elalszol közben.

Drury megfogta a kezét.

– Majd pénteken – mondta. – A pénteki műsor nem lesz nagy szám. Pénteken és szombaton, jó? Na és vasárnap...

– Úszni is fogunk?

– Persze. Pihenünk, és jól érezzük magunkat. – Intett a pincérnek. – Sajnálom, tündérem, de inkább hívok neked egy taxit. Mennem kell, hulla vagyok. Jó eséllyel ruhában fogok ma aludni.

– Jaj, Paul, még tizenegy óra sincs!

– Ne haragudj.

5

Szerencse, hogy nem aludt el vezetés közben, gondolta Drury, miközben felhajtott a kocsifeljárón, kikapcsolta a riasztót és kinyitotta a garázsajtót. Beállt hatalmas, sötétzöld Mercedesével, lekapcsolta a lámpát, leállította a motort, és kinyitotta az ajtót. A ház ajtajához sétált és bedugta a kártyáját.

53

– Hello, Paul.

– Mi...? Mi a franc...? – Paul a hang irányába nézett, és Tim Edmonds nézett vissza rá. – Te meg...? Mit keresel itt...?

Alicia mögé lépett. Eddig a garázsban parkoló másik autó mögött bujkált. Egy veterán Lamborghini volt, amit Drury csak szórakozásból vezetett néha. Tim is a Lamborghini mögül lépett elő, hogy elterelje Drury figyelmét a háta mögé lopódzó Aliciáról.

Két kezében markolva a pisztolyt Alicia Paul mögé lépett, a fejéhez tartotta a fegyvert, és habozás nélkül lőtt. A kis kaliberű pisztoly hangja nem hallatszódkhatott a garázson kívül.

Amikor Drury összeesett, Alicia másodszor is fejbe lőtte, majd mellétérdelt, levette a karóráját, benyúlt a zsebébe a tárcájáért, és lehúzta a gyémántköves aranygyűrűt az ujjáról.

Tim eközben odament a Mercedeshez, áthajolt az első ülés felett, és kivett egy kis fekete dobozt az utasoldali ülés alól.

Alicia kinyitotta a ház ajtaját, és mindketten bementek a sötét nappaliba. Pár percig csak álltak az ablak előtt, a környéket figyelték. Semmi nem történt. Úgy tűnt, senki nem hallotta a Drury garázsában leadott két lövést.

Három percre hatástalanították a riasztót a konyhai rendszer segítségével, majd a

54

konyhán keresztül elhagyták a házat. Elfutottak a medence és a kabána mellett, egészen a kocsifeljáróig.

Visszafelé háromszor is el kellett bújniuk a járőröző autók elől. Amikor végre visszaértek a zöld Oldsmobilhoz, amit korábban abban a reményben béreltek, hogy valószínűleg senkinek nem szúr szemet, szó szerint lerogytak az ülésre. Fáradtak és kimerültek voltak.

– Még nincs vége – suttogta Alicia.

6

– Remélem, nincs túl késő a vacsorához, Roberto – üdvözölte Tim a Cocina Roberto tulajdonosát. – Már elmúlt fél tizenkettő.

– Éjjel egy óráig szolgálunk fel vacsorát, Señor Edmonds.

– Kitűnő! Akkor kezdjük két margaritával és egy kis guacamoléval.

– Ahogy parancsolja, uram. Jó estét, Senora Drury! Örülök, hogy látom.

Tim és Alicia néma csendben itta meg a koktélokat és fogott hozzá az avokádókrém-hez. Tim néha az órájára pillantott.

– Nyugi – szolt egy idő után Alicia. – Eddig rendben ment, már csak egy dolog van hátra.

55

– Akkor csináld – sürgette Tim. – Tudjuk le végre.

Alicia bólintott. Felállt és kiment a mosdóba. Egy nő épp a sminkjét igazgatta, Alicia pedig bement az egyik vécébe és várt. Alig egy perccel később a másik nő kiment. Alicia az ajtó melletti telefonhoz lépett, amit Roberto direkt azok kedvéért szereltetett fel, akik partnerük tudta nélkül akartak lebonyolítani egy-egy hívást. Tárcsázott és várt. Közben elővett a zsebéből egy Sony walk-mant. A hívott szám négyszer kicsengett, majd bekapcsolt az üzenetrögzítő.

– *Üdv, itt Bili McCrory. Jelenleg házon kívül vagyok, de ha megadja a nevét és telefonszámát, visszahívom. A sípszó után hagyjon üzenetet.*

Alicia megnyomta a lejátszás gombot a walkmanen.

– *Hello, itt Paul. Reggel azonnal hívj vissza. Fontos.*

Az asztalhoz visszatérve Timre mosolygott:

– Kész. Megcsináltuk.

HARMADIK FEJEZET

1

Június 3-án, csütörtökön reggel kilenckor zuhogott az eső Los Angelesben. Ted Dugan, a Los Angeles-i Rendőrség fiatal tisztje cseppet sem volt jó kedvében. Három éve dolgozott rendőrként. Ma reggel azzal a feladattal bízták meg, hogy álljon őrt a Holly-ridge Road elején, és küldje el a kíváncsiskodó riportereket. Többségük viszont igen erőszakosnak bizonyult. Egy roncs közeledett felé... Te jó ég! Egy négy keréken gördülő romhalmaz fordult be az utcába: több helyen behorpadt, a karosszéria rozsdásodott, megfoltozott jobb eleje egyértelműen hozzá nem értő kezek munkája. Csak az egyik ablaktörő működött, szerencsére pont a vezetőoldali. Dugan a kocsni elé lépett és intett, hogy nem mehet tovább. Akkor sem engedné be ezt a roncsot, ha...

Várjunk csak! Dugan a rendszámtáblára pillantott: 044 APD. Valahonnan ismerős volt ez a rendszám: 044 APD... A kocsni megállt, a sofőr lehúzta az ablakot, és kinyújtotta a jelvényét. Te jó Isten! Columbo hadnagy! Hát ezért volt olyan ismerős a rendszám! Reggel a ke-

57

zébe nyomtak egy listát azokról, akiket beengedhet. Azon látta ennek az őskori Peu-geot-nak a rendszámát is! A kocsni alacsony férfi vezette. Ráfért volna egy hajvágás: sötét haja összevissza állt, elöl a homlokába lógott. Tekintete határozottságot és érdeklődést sugallt, ugyanakkor kissé szétszórtnak tűnt, mintha abban sem lenne biztos, hogy jó helyen jár.

– Megkérhetem, hogy segítsen egy kicsit, Dugan? – kérdezte, a tiszt egyenruháján lévő jelvényre pillantva.

– Hogyne, uram.

Columbo leparkolt az út szélére. Még így is elfoglalta a szűk utca közel felét, de maradt elég hely, hogy a garázsajtó mellett parkoló szirénázó mentőautó és a kocsifeljárón álló három rendőrautó elférjen mellette. Kiszállt, és kivett egy takarófóliát a hátsó ülésről.

– Beázik, ha esik az eső – magyarázta a magas, szőke tisztnek. – Rá kellene tennünk ezt a fóliát, hogy ne folyjon be a víz. Tudja, mint egy esőkabátot. Rendben? Nem szeretném, ha ráfolyna az ülésekre.

Tényleg szükség volt a fóliára. A Peugeot hátrahajtható tetején már így is befolyt egy kis eső. A hadnagy felkészült a rossz időre. Ballonkabátja gyűrött volt és foltos, ráadásul igencsak kopott. Feldobta a fóliát a ko-

58

esi tetejére, majd átsétált a másik oldalra, hogy megigazítsa.

– Ha feltámadna a szél, megtenné, hogy megpróbálja rajta tartani, Dugan? Elég, ha rátesz pár követ.

– Persze, uram.

Columbo körbenézett. Állt az esőben, és kíváncsian szemlélgette a házat. Az utca felől csak a garázsajtó látszott, a spanyol stílusú, piros tetős ház a garázs mögött állt a hegyoldalon. A ház ablakai többnyire nyugat felé néztek, csodálatos kilátással a Csendes-óceánra. A kocsifeljárón állva Columbo meglátta a kabána tetejét, és feltételezte, hogy egy medence is lehet a közelben. Nem is ház volt. Inkább villa.

– Nem semmi ház, ugye? Képzelve csak el, mennyi pénz kell ahhoz, hogy valaki ilyen villában éljen! Többször láttam a tévében. Azt kell mondjam, megdolgozott a pénzéért. Most viszont... – A hadnagy a fejét rázta. – Micsoda tragédia!

Dugan többször hallotta már a Columbo nevet. Sokat meséltek róla. Mégis alig akarta elhinni, hogy ez az alak tényleg Columbo. A foltos ballonkabát alján egy cérnaszál lógott, egészen a hadnagy lábáig. Dugan alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy lehajoljon és letépje.

59

– Hol vannak a többiek? – kérdezte a hadnagy. Az utcában összesen hat rendőrautó állt. – Már elvitték a holttestet?

– Nem, uram. A holttest még a garázsban van. Gondolom, a többiek is ott lehetnek.

Columbo körbenézett. Dugannak az volt a benyomása, hogy a hadnagy nem is érzékeli az esőt.

– Hol tudok bemenni? – kérdezte a hadnagy.

Dugan a fehérre festett kovácsoltvas kapura mutatott.

– Arra menjen, aztán be a garázs oldalsó ajtaján.

2

Columbo besétált a kapun. Egy ideig babrált a zárral, de végül sikerült kinyitnia. Egyenesen a garázshoz ment.

Az utcán örökös tisztnek igaza volt. Paul Drury holtteste még ott feküdt a földön, mintegy fél tucat rendőr dolgozott körülötte. Voltak, akik csak nézelődtek, mások az autókat vizsgálták.

Hatalmas volt a felfordulás.

– Hadnagy!

Martha Zimmer, a Los Angeles-i Rendőrség nyomozója közeledett feléje. Jelvé-

60

nyét fehér blúzára tűzte. Kénytelen volt. A legtöbben ugyanis nem hitték volna el neki, hogy nyomozó. Alacsony volt és meglehetősen zömök. Rövidre vágott, sötét haja volt és pufók, pirospszgás arca. Soha nem festette magát. Súlya jócskán meghaladta az előírtat, két okból azonban szemet hunytak efölött a főnökei. Először is intelligens, hatékony nyomozó volt, másodszer pedig nemrég született meg második gyermeke, és a terhessége alatt több kilót fölszedett.

– Üdv, Martha! – köszönt Columbo. – Jó, hogy megint itt van. Úgy hallottam, minden rendben ment. Hogy van?

– Remekül – felelt a nyomozó.

– Mi történt itt?

Martha a földön fekvő holttestre mutatott. A test arccal a padló felé feküdt, feje körül alvadt vértócsa.

– Paul Drury, újságíró és műsorvezető. Az orvos szakértő előzetes véleménye szerint nem sokkal éjfél előtt halt meg. Ez a kocsija. Úgy tűnik, hogy hazajött, kinyitotta a garázsajtót, aztán hátulról kétszer fejbe lőtték, még mielőtt bejuthatott volna a házba. A tárcája eltűnt. A házat teljesen felforgatták.

– De hogy juthatott be ide a támadó? -morfondírozott Columbo.

61

– Fogalmam sincs. Van a házban riasztó, de ki volt kapcsolva.

Columbo bólintott. Benyúlt ballonkabátja zsebébe, és elővett egy szivart.

– Van tüze? – kérdezte.

Martha mosolyogva elővett egy doboz gyufát, és a hadnagy kezébe nyomta.

– Tartsa csak meg – mondta.

– Ki talált rá?

– Egy bizonyos Mrs. Badilio – felelte Martha. – A házvezetőnő. Mágneskártyával lehet bejutni a házba, amihez egy kód is tartozik. Mrs. Badilionak is van ilyen kártyája, azzal tudott bejönni.

– Beszélt vele?

– Csak néhány szót. Nincs túl jó állapotban.

Columbo meggyújtotta a szivart, majd a holttest mellett álló férfihoz fordult.

– Üdv, doki! Mi a helyzet?

– Még nem vizsgáltam meg – emlékeztette dr. Harold Culp. – Egy-két dolgot mondhatok, de ne vegye véglegesnek.

– Persze. Tökéletesen értem.

Dr. Culp negyven, esetleg negyvenöt éves lehetett, de már őszült és kopaszodott. A feje tetején lévő napbarnított folt egyre nőtt. Szarukeretes szemüveget viselt.

– Két golyó ütötte sebet találtam a fej hát-

62

só részén – kezdte a nem hivatalos jelentést. – Kimeneti nyílás nincs. A golyók valahol az agyában vannak. Az egyik seb környékén jelentős mennyiségű löport látok, a másik mellett szinte semmit. Ez azt jelenti, hogy az egyik lövést közvetlen közélről adták le, valószínűleg egészen a fejéhez szorítva a pisztolyt, a másikat pedig olyan harminc centi távolságból. A bemeneti nyílások méretéből kis kaliberű, valószínűleg huszonkettes pisztolyra következtek.

– Az nem szól nagyot – gondolkodott hangosan Martha.

– Van elképzelése a halál időpontját illetően?

– Valamikor éjfél előtt lőhettek le – válaszolt Dr. Culp. – Az alvadt vér miatt gondolom. Az sem kizárt, hogy órákkal éjfél előtt. De legkésőbb fél egykor. Persze ez csak előzetes vélemény.

Columbo körbenézett a garázsban.

– Nézzék azt a másik kocsit! Egy Lamborghini! Az egy nagyon drága külföldi autó!

Klasszikus modell. Tudják, nekem is külföldi autóm van. Francia. Nem japán. Nem mintha bármi kifogásom lenne a japán autók ellen, de az enyém francia. Ők aztán tudják, hogy kell összerakni egy kocsit! Nézzük csak... A Mercedes ajtaja nyitva van, de

63

nem ég a belső világítás. Maguk szerint hogy lehet ez?

– Lemerült az akkumulátor, hadnagy -válaszolt az egyik egyenruhás tiszt. – A nevem Rose. Hozzám futott be a hívás, és én értem először a helyszínre. A koci ajtaja már akkor is nyitva volt, de a lámpa már nem égett.

– Ez furcsa, nem gondolja? – morfondírozott Columbo. – Mármint... Úgy tűnik, a fickó megérkezett, kiszállt a kocsijából és elindult a ház felé. Mi az ott a kezében? Hitelkártya? De miért...? Ó, látom már! Mágneskártya! Az ajtók nem kulccsal, hanem mágneskártyával nyílnak. Szóval miért hagyta volna nyitva a koci ajtaját?

Columbo a garázsajtót nyitó gombhoz lépett, és megnyomta. Ahogy az ajtó kinyílt, automatikusan felkapcsolódott a világítás.

– Látja! Nem volt szükség a koci belső világítására! De akkor miért hagyta volna nyitva a koci ajtaját, mielőtt bement a házba?

– Valóban érthetetlen – felelte Martha. Columbo a fejét rázta.

-Ennek semmi értelme... Hát persze! Nem is ő hagyta nyitva! A gyilkos nyitotta ki a koci ajtaját, mert kivett valamit. És ő hagyta nyitva az ajtót! Ideges volt és sietett. És nem is különösebben zavarta, hogy eset-

leg lemerül az akkumulátor Mr. Drury autójában.

A hadnagy elővett egy jegyzetfüzetet a zsebéből.

-Martha, nincs véletlenül egy felesleges ceruzája? Fel akarom ezt írni. Mit vett ki a gyilkos az autóból? Vagy maga szerint van más magyarázat a nyitva hagyott ajtóra?

Columbo felírt valamit a Marthától kapott ceruzával, aztán elindult befelé. Martha követte.

- Atyám, micsoda palota! Hát nem csodálatos! – álmélkodott a konyhába lépve. – Két mikrohullámú sütő, egy kerámialapos tűzhely, mosogatógép, egy hatalmas Sub-Zero hűtő, elektromos grillező, üvegfalú, hűthető bortartó... Maga is szívesen főzőcs-kézne egy ilyen helyen, ugye, Martha?

Egy egyenruhás őrmester lépett a konyhába.

- Hadnagy úr, Mr. Drury két barátja van itt. Be akarnak jönni. Egyikük a volt felesége.

- Rendben – mondta Columbo. – De ne engedje a hölgyet a garázs közelébe. Nem szeretném, ha látná, ami ott van.

Tim Edmonds és Alicia Drury lépett a konyhába, és bemutatkoztak a hadnagynak.

-Azonnal idejöttünk, amint meghallottuk, mi történt – mondta Tim. Gyalog jöttek végig a kocsifeljárón, szőke haja tiszta

65

víz volt. Burberry esőkabátjáról csöpögött az eső. – Ezek szerint igaz a hír.

- Ha arra gondol, hogy Mr. Drury halott, akkor igen – erősítette meg Columbo.

Alicia a kezébe temette az arcát, és felzokogott. Ugyanolyan Burberry esőkabát volt rajta, mint Timen.

- Hogy történt? – fordult Tim a hadnagyhoz.

- Gyilkosság – válaszolt Columbo. – Fejbe lötték. Valamikor tegnap éjjel, éjfél körül.

Tim Aliciához fordult:

- Amikor a Cocina Robertóban voltunk. Alicia bólintott.

- Igen. Te jó ég, *amíg mi békésen vacsoráztunk*. .. – Nem tudta befejezni a mondatot. Ismét zokogni kezdett.

Columbo Timhez fordult.

- Ha jól tudom, a hölgy Mr. Drury volt felesége. És maga?

- Én vagyok... Én voltam a producere.

- És gondolom, egyúttal a barátja, ugye? Nézze, Mr. Edmonds, valakinek azonosítania kell a holttestet. Igazán nem szeretném a hölgyet terhelni ezzel...

- Bármiben szívesen segítek – Tim arca elkomorodott.

-Nagyon kedves öntől, Mr. Edmonds. Tudom, hogy nem könnyű. Erre jöjjön.

66

Bár, gondolom, ismeri az utat. Járt már korábban a házban, ugye? – Többször is – felelt Tim.

3

- Igen. Nos, itt is van. Sajnálom, igazán nem szép látvány. Így találtak rá. Itt feküdt, arccal a padló felé. A kocsiját nyitva volt, akárcsak most. Lemerült az akkumulátor, mert az ajtó egész éjjel nyitva volt.

Tim Edmonds döbbenten rázta meg a fejét, és arcát a kezébe temette. Egy pillanatra Columbo azt hitte, hányni fog.

- Ezt nem hiszem el – suttogta Tim rekedten.

- Lát valami furcsát a holttesten?

- Mire gondol?

- Nem tudom, ezért kérdeztem magát. Csak tudja... Nincs semmi, ami más rajta, mint általában?

Tim a hányingerrel küszködve majdnem egy percre tanulmányozta a holttestet.

- Nem látom a gyűrűjét...

- Milyen gyűrűre gondol?

– Egy gyémántköves aranygyűrűre, ami mindig rajta volt. De eltűnt... És nincs rajta az órája sem.

67

– Drága darab volt, Mr. Edmonds?

– Egy köves Vacheron Constantin.

– És az drága?

– Az bizony, hadnagy úr. Több ezer dollár. És a gyűrű is több ezret érhetett. Tudja, milyen a show business. Az az óra elegáns darab volt. A gyűrű meg feltűnő. De ilyen volt maga Paul is: elegáns és feltűnő. Ilyen volt a személyisége. A tárcája megvan?

– Nincs. Legalábbis még nem találtuk meg. Sok pénzt hordott magánál?

Tim Edmonds vállat vont.

– Nem hiszem, hogy sokkal többet, mint bárki más.

– És vajon mi lehetett az autóban, ami annyira kellett az elkövetőnek? – töprengett a hadnagy.

– Nem tudom. Elképzelésem sincs.

Visszamentek a házba. Alicia közben átment Martha Zimmerhez a nappaliba, ahol a padlón szanaszét iratok heverték. Az exkluzív, bőrborítású íróasztalt feltörték.

Alicia a szétdobált papírokat bámulta.

– Mi az ördögöt akarhatott? – kérdezte halkán, inkább csak magában.

Martha Zimmer a hadnagyhoz fordult.

– Ezen kívül látszólag sehol máshol nem járt.

– Tényleg?

Columbo az asztal mellé lépett. Csinos

68

darab volt, kifejezetten modern, sötétbarna íróasztal. Csak a középső fiókhhoz tartozott zár, ha azt ráfordították, nem lehetett kinyitni a többit sem. A fiókot feszítővassal törték fel, egy kis darab le is tört belőle. A feszítővas a földön hevert.

– Hát nem furcsa? – értetlenkedett a hadnagy. – Miért hagyta itt a betörő a feszítővasat?

Martha, maga hallott már olyanról, hogy egy profi betörő feszítővasat használ? Van erre egy speciális szerszám, sokkal vékonyabb, nem ennyire hosszú, és könnyen befér akár a kabátzsebbe is. Nem?

– Ha jól számolom, ötven betöréses ügyem volt eddig – számolgatta Martha. – De még soha nem találkoztam feszítővassal.

– Értem... Beszélhetnénk Mrs. Badilioval?

– Még mindig maga alatt van. De megpróbálhatjuk. ..

Mrs. Rosa Badilio eddig a konyhában ült, ahol jól hallotta a hadnagy és az őrmester minden szavát. Most felállt, és átment a nappaliba.

– Válaszolok a kérdéseikre – mondta. Hangján még mindig érződött a sok hatása, mégis határozottan csengett.

– Nem kell azonnal – nyugtatta meg Columbo. – Most csak egyetlen kérdést szeretnék feltenni.

69

– Csak tessék.

Mrs. Badilio spanyol származása ellenére tökéletesen, de enyhe akcentussal beszélt angolul. Negyven év körüli, alacsony, testes asszony volt. Eredetileg fekete haját vörösésbarnára festette.

– Rendben. Kérem, foglaljon helyet. Ha nem tévedek, ön talált rá Mr. Drury holttestére.

– Igen, uram. Reggel nyolc órára járok dolgozni. Mindig a férjem hoz kocsival, délután pedig értem jön. Mr. Drury általában még ágyban van olyankor, ezért adott nekem is egy kártyát, ami jó a riasztóhoz és a kapuhoz is. A konyhaajtón, keresztül szoktam bejönni a házba. Mivel kártyával jövök, nem indul be a riasztó. Amikor beérek, kikapcsolom a rendszert. Aztán benézek a garázsba, hogy itt van-e mindkét autó. Ha igen, akkor tudom, hogy Mr. Drury

itthon van. Ma reggel is ugyanez történt. A konyhából a garázsba indultam és ott találtam... Tudja, mit.

Mrs. Badilio lehajtotta a fejét és pityeregni kezdett.

Columbo a szivarjára meredt. Elaludt. Bedobta a ballonkabátja zsebébe.

– Mrs. Badilio, észrevett valamit, ami arra utal, hogyan jutott be a gyilkos a házba?

70

Nem volt nyitva valamelyik ajtó vagy ablak? Maga nem zárt be esetleg valamit? Mrs. Badilio a fejét rázta.

– Ha bármelyik ablak nyitva lett volna, megszólal a riasztó.

– Hát persze. Nézze, az íróasztalt feltörték, azzal a fészítővassal. Látta már korábban?

Mrs. Badilio szemügyre vette a fészítővasat.

– Mr. Drury tartott pár szerszámot a garázsban. Mintha ott láttam volna valami ilyesmit.

Columbo átment a konyhába, és kinyitotta a garázsajtót. Pár perc múlva megint a nappaliban volt.

– Ha valóban volt a garázsban egy fészítővas, már nincs ott.

– Akkor valószínűleg ez az – szólt közbe Tim Edmonds. – A betörő Paul saját szerszámával fészítette fel a fiókot.

– Az lehet... De vajon mit kereshetett? – kérdezte Columbo.

– Lemezeket – felelt Alicia.

– Hogy érti?

– Számítógépes lemezeket. Paul a műsorról kapcsolatos összes adatot és információt ilyen lemezekre mentette el. Az irodai gépben több ezer kötetnyi adatot tárolt. De volt

71

egy laptopja, amit mindig hazahozott. Egy olyan lemezre ráfér akár egy négyszáz oldalas könyv tartalma. Ha dolgozni akart este, egyszerűen csak elmentette a szükséges adatokat a benti gépről egy lemezre, és itthon folytatta a munkát.

– És maga szerint ebben a fiókban tartotta ezeket a lemezeket?

– Nem tudom, de könnyen lehet. Lehet, hogy a gyilkos a lemezeket akarta.

– De mi lehetett azokon a lemezeken, ami ennyire fontos? – morfondírozott Columbo.

– Hát... Van egy-két ötletem – mondta Tim. – Ma este például a dohányzás lett volna a műsor témája. Nem tudom, szerzett-e olyan információt, amivel árthatott volna valakinek. Ezt soha nem tudtuk előre. Ezeket az információkat mindig bizalmasan kezelte. Tudja, ez volt az egyik titka. Ahogy az információt kezelte. Összegyűjtötte, elmentette a számítógépén, aztán egy keresőprogram segítségével megkereste az éppen szükséges adatot.

– Ez lenyűgöző. Mi is hasznát vennénk egy ilyen masinának, ugye, Martha? Hiszen mi is pontosan ezt csináljuk... Összegyűjtjük az információkat, megpróbálunk mindent észben tartani, aztán egymáshoz illesztjük a részleteket és reménykedünk,

72

hogy összeáll a kép. Ne haragudjanak... Csak beszélek és beszélek. Hol lehet most ez a hordozható számítógép?

– Vagy az irodájában van, vagy itt volt, és azt is elvitték – felelte Tim. – Esetleg a kocsiban.

– Mrs. Badilio, tudnom kell, eltűnt-e még valami. Körülnézett a házban?

– Az ékszerek a helyükön vannak. A többi dolog pedig... A tévé rendben. Semmi más nem tűnt el.

– Mi is körbenéztünk – erősítette meg Martha. – Látszólag minden a helyén.

Columbo elgondolkodva bólintott. Elővette a szivarját, ránézett, majd visszadobta a zsebébe.

– Rút és erőszakos... – motyogta.

– Mit mondott?

– Nem fontos. Shakespeare. De hát pont erről van itt szó. A gyilkosságot előre kitervelték, és a terv szerint hajtották végre.

– Maga szerint nem lehetséges, hogy Paul egyszerűen meglepte a betörőt? – kérdezte Tim. –

Hiszen eltűnt a gyűrűje, a karórája és a tárcája is.

– De csak azért, hogy betörésnek álcázzák a kitervelt gyilkosságot. Nem csodálkoznék, ha valójában semmi sem tűnt volna el abból a fiókból, és a gyilkos csak azért törte fel,

73

hogy úgy tűnjön, mintha keresett volna valamit. Mindegy... A gyilkos tehát kivárt...

– Hogy érti ezt? – kíváncsiskodott Tim. Columbo gesztikulálni kezdett, miközben elképzelte magában a garázs alaprajzát.

– Mr. Drury a távirányítóval kinyitja a garázsajtót, ugye? Amikor beáll, valószínűleg azonnal be is zárja a kaput. Kiszáll az autóból, és zsebében a kártyájával a konyhaajtó felé sétál. Ekkor fejbe lövik.

–De...

– A villany automatikusan felkapcsolódott, amikor a garázsajtó kinyílt – folytatta a hadnagy.

– Jaj, ne haragudjon, uram. A szavába vágtam.

– Semmi baj – mondta Tim. – Folytassa csak, nagyon érdekes, ami mond.

– A gyilkos tehát a garázsban várta. De akkor hogy lehet, hogy Mr. Drury nem vette észre, amikor kinyílt a kapu? Csak úgy, hogy a tettes elbújt a Lamborghini mögé. Aztán amikor a garázsajtó nagy zajjal becsukódott, a kocs háta mögé lépett, majd a Mercedes bal oldalán osont Mr. Drury felé. Ő eközben a mágneskártyájával volt elfoglalva. Lehet, hogy korábban ivott is egy pohárával, és koncentrálnia kellett. Ekkor a gyilkos mögé lép, és hátulról fejbe lövi. Aztán a biztonság kedvéért belelő még egyet.

74

– De miből gondolja, hogy nem lehetett egy betörő, akinek Paul ékszereire fáj a foga?

– Mert csak kártyával jöhetett be – felelt Alicia. – Különben megszólalt volna a riasztó. Szóval mindenki gyanús, akinek van mágneskártyája. Többek között én is, hiszen régen nekem is volt. Ezzel elég kicsire szűkül a kör, ugye, hadnagy?

– Attól tartok, nem, asszonyom. Nem hinném. Ugyanis nincs olyan riasztóberendezés, amit egy tapasztalt bűnöző ne tudna hatástalanítani. Ellop egy kártyát, megszarolja a gyártót vagy ilyesmi. Épp ellenkezőleg. Azt kell mondjam, maga egy igencsak széles körbe tartozik, mint mindenki, aki vele dolgozott, vagy akivel üzleti kapcsolatban állt...

– Például én – szolt közbe nyersen Tim. Columbo vállat vont.

– Nem akartam megsérteni, uram. De tudja, minden lehetőséget figyelembe kell vennem.

Mindent. Ha nem teszem, felelősségre vonhatnak. Szóval... Lenne szíves elmondani, hol volt múlt éjjel?

– Alicia, azaz Mrs. Drury és én egy Coci-na Roberto nevű étteremben vacsoráztunk.

– Értem... – mondta a hadnagy, és feljegyezte a hely nevét. – Cocina... Roberto. Mexikói étterem, ugye? Remek lehet a chilijük.

75

–Nos... Nem tudom, hadnagy úr. Még soha nem rendeltem chilit.

– Ó. Mindegy... Megmondaná, mikor érkeztek, és meddig maradtak?

– Nem sokkal fél tizenkettő után érkeztünk, és egy óra után jöttünk el.

Columbo ismét felírt valamit.

– Nem sokkal fél tizenkettő után – motyogta. – Mennyire van innen az az étterem?

– Olyan húsz-harminc percre lehet.

– Húsz... értem. Nos, nem rabolom tovább az idejüket. Később még úgymint beszélünk.

Alicia és Tim kilépett a házból, és egy esernyő alá bújva elindultak lefelé a kocsifeljárón. A férfi elégedetten mosolygott.

– Micsoda balek! Magam sem választhattam volna jobbat a nyomozáshoz!

– Láttad a holttestet? – kérdezte halkan Alicia.

– Ugyanúgy néz ki.

– Igazad van a hadnaggyal kapcsolatban. Szerintem fordítva volt rajta a cipő...

– Mr. Edmonds! Mrs. Drury!

Hátranéztek. A kócos hajú hadnagy közeledett feléjük, esernyő nélkül. Mire utolérte őket, teljesen elázott.

– Ne haragudjanak, nem szívesen zavarom

76

önöket. De volna itt valami, amit tisztázni szeretnék... Csak egy apróság.

– Csak nyugodtan, hadnagy úr – felelt Tim színlelt türelemmel.

– Igazán köszönöm. Lássuk csak... A műsor fél tízkor ért véget, ugye? Maguk pedig fél tizenkettőkor értek az étterembe. Megmondanák, hol voltak abban a két órában? Tudom, hogy apróság, de fel kellene írnom.

Tim Aliciára pillantott.

– Nos, hadnagy... Remélem, számíthatunk a diszkréciójára. Az igazság az, hogy Mrs. Drury és én... Hogy is mondjam...

– Egyszerűen csak úgy, hogy egymásba szeretünk – segítette ki Alicia, és belekarolt. – Mindenki tudja, hadnagy úr. A válás után történt, és senkit nem zavart különösebben.

– Kimentünk a tengerpartra – folytatta Tim. – Tudja, hogy értem... Kettesben akartunk maradni... Szóval...

– Maguk tehát... Úgy érti, hogy...

– Úgy. Beéri ennyivel?

– Persze. Igazán nem akartam a magánéletükben vágkálni. Ezzel meg is vagyunk. Most már tudom, hogy hol töltötték az éjszakát. Valószínűleg nem is lesz több kérdésem. Viszlát!

NEGVEDIK FEJEZET

1

– Telefonon keresik, hadnagy! – kiáltott Dugan, a kocsifeljárón őrködő egyenruhás rendőrtiszt, miután Tim és Alicia elhajtott egy fekete Porschével.

Columbo odament a rendőrautóhoz, beszállt, és megfogta a mikrofont.

– Halló.

– Columbo hadnagy? – kérdezte a diszpécser.

– Igen, én vagyok.

– Hívja kérem az 555-2147-es számot. 555-2147.

– Rendben.

A hadnagy visszament a házba, és a konyhában lévő telefonon tárcsázta a megadott számot.

– Dunn és McCrory ügyvédi iroda. Miben segíthetek?

– Jó napot. Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i Rendőrségtől. Valaki azt kérte, hívjam ezt a számot.

– Igen, hadnagy úr. Mr. McCrory szeretne beszélni önnel. Egy pillanat...

Columbo előhúzta a zsebéből a félig elszívott szivart, és újból meggyújtotta. Ez volt

78

az utolsó, még ma vennie kell egy újabb dobozzal.

– Columbo hadnagy? Itt Bili McCrory. A kapitányságon azt mondták, maga vezeti a nyomozást Paul Drury halálával kapcsolatban. Van itt valami, amit mindenképp tudnia kell.

– Nagyon hálás vagyok, uram. Bármit tud is, örömmel hallgatom.

– Rendben. Paul ügyvédje vagyok, helyesebben a Paul Drury Productions képviselője. Ma reggel hallottam a hírt a rádióban. Az irodámba érve azonnal meghallgattam a rögzítőt. Paul is hagyott rajta egy üzenetet tegnap éjjel, arra kért, hívjam vissza ma reggel. Mindezt azért mondtam el önnek, mert az üzenetrögzítő megjegyzi a hívás pontos időpontját. Tizenegy negyvenhétkor hívott. Hallottam a rádióban, hogy még nincs meg a halál pontos időpontja. Gondoltam, ezzel segíthetek. Tizenegy negyvenhétkor még élt.

Columbo a homlokát ráncolta.

– Nagyon köszönöm, uram. Sokat segített – felelte szivarral a szájában.

– Paul Drury nem egyszerűen az ügyfelem volt, hadnagy. Inkább a barátom. Ha bármiben a segítségére lehetek a nyomozás során, kérem, hívjon.

- Komolyan mondja? Nem bánja, ha inkább felkeresem az irodájában?
- Dehogy. Mikor tud bejönni? -Nemsokára végzek itt a házban. Egyelőre. Egy félóra múlva megfelel önnek?
- Várom, hadnagy.

2

A Dunn & McCrory ügyvédi iroda a Wil-shire Boulevard egyik irodaházának legfelső szintjén bérelt néhány helyiséget. Mire Columbo odaért, elállt az eső. Miután leparkolt, levette a kocsiról a fóliát, és betette a csomagtartóba. Egy háztömbnyire állt meg az irodától, útközben az újságosnál vett egy doboz szivart. Mire a recepcióra ért, ismét elégedetten pöfékelt.

- Maga Columbo hadnagy? – kérdezte a titkárnő kétkedve.
- Igen, asszonyom – felelte a hadnagy, és megmutatta a jelvényét. – Columbo hadnagy a Los Angeles-i Rendőrségtől. Mr. McCrory már vár.

A titkárnő felállt, és bevezette Mr. McCrory irodájába.

A helyiség valóságos erdőre emlékeztetett a több tucat növényvel és a hatalmas akvá-

80

riummal, tele apró színes halakkal és fehér korallal. Az iroda közepén egy vese alakú üveg íróasztal állt.

- Ezt nevezem! Igazán gyönyörű ez az iroda, uram – álmélkodott a hadnagy. – Milyen békés lehet ilyen környezetben dolgozni. Ez a sok növény, meg a halak... Mintha a szabadban lenne az ember, csak itt nem esik.

- Nagyon jól látja, hadnagy úr – felelt McCrory. – Csökkenti a feszültséget.

Columbo az akváriumhoz lépett, hogy alaposabban szemügyre vehesse a halakat, így nem láthatta, ahogy az ügyvéd és titkárnője értetlenkedve összenéz. Mielőtt a titkárnő kiment, ujjával némán a mellkasára mutatott, ezzel jelezve, hogy megnézte a jelvényét. Anélkül be sem engedte volna ezt a fura alakot az irodába.

- Bárcsak a feleségem is láthatná ezt az akváriumot! Imádja ezeket a dolgokat, bár egyetlen aranyhalat is alig tud életben tartani. Nincs érzéke hozzá, ahogy mondani szokás.

- Talán a szivarfüst miatt van, hadnagy úr – mondta McCrory.

- Igen? Jaj, ne haragudjon – szabadkozott a hadnagy, és hátrébb lépett. – Gondolom, nem szabad közvetlenül a halak mellett dohányozni. Tökéletesen megértem. Nos...

81

Nem akarom sokáig rabolni az idejét – tette hozzá, és vonakodva bár, de eloltotta a szivart, majd a zsebébe dobta a még meleg csonkot.

McCrory pirospozsgás, szőke, kopaszodó férfi volt. Kék-fehér kockás zakót, sárga inget és drapp nadrágot viselt. Öltözéke alapján nem látszott ügyvédnek. A falon lévő fotók alapján annál inkább. Az iroda tele volt híres személyiségek dedikált fotóival. McCrory a szórakoztatóiparban dolgozott.

- Megmutatom magának az üzenetet -mondta, és a rögzítőhöz lépett.

Columbo előrehajolt és figyelte, ahogy az ügyvéd megnyom néhány gombot, és elindítja a számára igen bonyolultnak tűnő szerkezetet.

- Tudja, hadnagy, van az irodámban egy magán-telefonvonal, amin az ügyfeleim bármikor közvetlenül elérhetnek anélkül, hogy a recepcióssal vagy a titkárnőmmel beszélnének. Csak pár embernek adtam meg a számot. Ha vannak nálam, egyszerűen elnémítom a készüléket, de ettől függetlenül, ha hív valaki, tud üzenetet hagyni anélkül, hogy ebből az irodában ülök bármit is észlelnének. Folyamatosan be van kapcsolva, a hét minden napján, a nap huszonnégy órájában. Ez várt ma reggel...

82

Paul Drury hangja szólalt meg:

- *Hello, itt Paul. Reggel azonnal hívj vissza. Fontos.*

Az üzenetet egy gépi hang követte:

– *Az üzenetküldés időpontja: június 2-a... szerda... este... tizenegy óra... negyvenhét perc.* Columbo bólintott.

– Biztos abban, hogy az ő hangja?

– Teljesen biztos – mondta McCrory.

– Ez érdekes... Az orvos szakértő előzetes véleménye szerint Mr. Drury valamikor éjfél előtt halt meg. Tizenegy negyvenhét. Ez határozottan leszűkíti a lehetőségeket.

McCrory vállat vont.

– A gép pontos, hadnagy úr. Eddig legalábbis mindig az volt.

– Nyilván nagyon drága egy ilyen kazetta... De nem bánná, ha magammal vinném? Tudja, bizonyítékként...

– Dehogyan.

Miközben McCrory kivette a kazettát a rögzítőből, Columbo a fejét vakargatta.

– Maga szerint miért akarhatta bárki is megölni Paul Druryt? – kérdezte.

– Sokan szívesen látták volna holtan. Nem hiszem, hogy megszarolt volna bárkit is, de nagyon sok olyan dolgot hozott nyilvánosságra, aminek az érintettek egyáltalán nem örültek.

83

– Például?

– Emlékszik, amikor az Orange International fel akarta vásárolni a Smathers Petróleumot? Minden Smathers részvényért egy Orange részvényt, plusz 12,75 dolláros bonusz részvényt ajánlottak. Emlékszik?

– Nos... Tudja, nem igazán követem a tőzsdét...

– Mindegy. Paul Drury csinált egy műsort az Orange Internationalról. Rámutatott, hogy egy Orange részvény még a plusz 12,75 dollárral sem ér annyit, mint egy Smathers. Ugyanis mesterségesen tartották magasán az Orange-alkalmazottak fizetését és a juttatásokat. Ráadásul az Orange-nak komoly tartozásai voltak az olajügyletek miatt. A műsor valójában egy nyolcvanas évekbeli részvénybotrányról szólt, de Paul olyannyira túldramatizálta a helyzetet, hogy a Smathers-tulajdonosok többsége végül nem fogadta el az Orange ajánlatát, és a felvásárlás meghiúsult.

– Érdekes... – motyogta Columbo, miközben McCrory átnyújtotta neki a kazettát.

– És ez még nem minden – folytatta McCrory. – Mit gondol, ki vásárolta fel végül a Smatherst?

– Sajnos fogalmam sincs.

84

– A Bell Explorations. Érti már?

– Attól tartok, nem... McCrory elnézően mosolygott.

– Charles Bell, a Bell Explorations elnöke a Paul Drury Productions többségi tulajdonosa.

– Ó, értem már! Úgy érti, arra használta a Drury-show-t, hogy megakadályozza a felvásárlást, mert magának akarta a Smatherst.

– Pontosan. Nem tudom, Paulnak elárulta-e a szándékát. Szerintem egyszerűen elhitette vele, hogy tulajdonképpen a Milken-Boesky-botrányról fog szólni a műsor.

– De vajon képes lenne valaki a Smathers-tól gyilkolni emiatt? – töprengett Columbo.

– Nem hiszem. De ma este a dohányzás lett volna a téma. Márpedig a dohányiparban vannak olyanok, akik képesek gyilkolni.

– És mi a helyzet a magánéletével? Azt talán még én is fel tudom fogni... Miért vált el például?

– Igazság szerint össze sem kellett volna házasodniuk – felelt McCrory. – Paulnak hatalmas egója volt. Nem volt könnyű kiismerni. Ráadásul... féltékeny volt. Nemcsak férjként, hanem minden barátnőjére is.

– De hát Mrs. Drury igazán nem...

– Paul nagylelkű volt vele. Azóta egyébként Timmel van együtt. És ne higgye, hogy

85

egy földre szállt angyal. Megrögzött szerencsejátékos. És ki tudja, még mi...

– Kifejtené, mire gondol?

– Mindenfelét hall az ember... Azt mondják, valami köze van a maffiához. Persze nincs semmi bizonyíték. De ezt beszélük.

– Maga szerint Paul Drury halálának köze lehet a maffiához? – kérdezte Columbo.

– Nem tudom. De nem kizárt. Columbo felállt.

– Nagyon köszönöm, Mr. McCrory. Nem rabolom tovább az idejét. Amint lehet, visszajuttatom önnek a kazettát.

McCrory megkerülte az asztalát, és kezét nyújtott a hadnagynak.

– Ne aggódjon a kazetta miatt. És hívjon bátran, ha bármiben segíthetek – mondta és kinyitotta az ajtót a hadnagy előtt.

– Még egyszer köszönöm – mondta Columbo, és kilépett az előtérbe. – Ó... még egy apróság. Van itt valami, ami nem hagy nyugodni. Miért hívhatta magát Mr. Drury éjjel tizenegy negyvenhétkor? Nyilván tudta, hogy nem találja az irodában.

Mr. McCrory széttárta a karját.

– Nem tudom. Talán csak eszébe jutott valami, és félt, hogy elfelejti.

– Értem. Csinált már ilyet korábban is? Hagyott máskor is üzenetet önnek késő éjjel?

86

– Talán egyszer vagy kétszer.

– Nos, még egyszer köszönöm, uram. Most már igazán nem zavarom tovább. Tudom, milyen sok a dolga. És megköszönném, ha nem beszélne senkinek az üzenetről és a kazettáról.

3

A Paul Drury Productions és a Tim Edmonds Productions irodái szintén egy irodaházban voltak, két háztömbnyire a stúdiótól, ahol a műsort forgatták. Bár már régen elállt az eső, sőt a nap is kisütött, Columbo még mindig ballonkabátban volt.

A parkolóból az irodaház felé tartva egy gyermekdalt dúdolgatott. Nem emlékezett a címére, csak a dallam járt a fejében.

Az épületbe lépve azonban már teljesen más gondolatok foglalkoztatták. Hálás volt a sorsnak, hogy nyomozóként dolgozott, és nem egy ilyen arctalan, jellegtelen épületben. Az irodaházak kivétel nélkül egyformák voltak, esetleg az üveg színe különbözött. Columbo keményen megküzdött jelenlegi állásáért, de most úgy érezte, minden pillanat megérte a fáradságot. Legalább nem egy ilyen kockában kell eltöltenie a napjait.

87

– Azt hittük, még előttünk ideér – köszöntötte Tim Edmonds a Paul Drury Productions recepciója előtt.

– Még el kellett intéznie valamit – magyarázta a hadnagy.

– Nos, kivel szeretne beszélni?

– Bárkivel. Nem szeretnék gondot okozni. Gondolom, mindenkit megviselt a hír.

– A legjobb az lesz, ha Karén Bergmannal kezdi. Valószínűleg ő látta utoljára élve Pault. Használja nyugodtan az irodáját. Mindjárt szólok Karennek.

Paul Drury irodájában egy több, mint két méter hosszú és közel másfél méter széles íróasztal állt. A teteje és a lába zöld márvány volt. Az asztalon tökéletes rend uralkodott. Azok a papírok, amiken Paul éppen dolgozott, egy zöld bőrborítású dobozban sorakoztak egymás mellett. Az asztal egyik végében egy tolltartó állt, a másikban a számítógép monitora és a billentyűzet. Columbo döbbenetesen vette észre, hogy a kábelek miatt lyukakat fúrtak a márványlapba. Az iroda padlója az asztal lapjához hasonlóan zöld márvánnyal volt kirakva. A márványpadlón keleti szőnyegek, néhány szék, fotel és kanapé. Az íróasztal mögött üres volt a padló, hogy Paul könnyen átgurulhasson a székével az asztal egyik végéből a másikba.

88

A fehér falakat híres személyiségek dedikált fotói borították, köztük az elmúlt húsz év

amerikai elnökei, szenátorok, kormányzók, bírók, színészek, színésznők, énekesek, táncosok és tévés személyiségek. Az asztal mögötti polcon is volt néhány fotó, egytől egyig aktok. Az egyik a hadnagy felismerte Alicia Druryt. Az őt ábrázoló fekete-fehér kép akt létére túlságosan szégyenlősködő-nek tűnt. Nem úgy a többi.

A szoba másik végében állt Drury fából készült szobra. Durva faragású karikatúra volt, mintha baltával készítették volna. Találó és hízelgő alkotás volt, bár egyáltalán nem illett az irodába.

Az iroda látszólag két részből állt, mindkettőben egy-egy kanapé és néhány fotel. Az egyik garnitúra világos, a másik fekete bőr. Úgy tűnt, párhuzamosan két megbeszélést is lehetett itt tartani, sőt, ha néhányan Drury asztalánál ülnek, akár hármat is.

– Columbo hadnagy.

Egy alacsony, roppant csinos szőke nő lépett a szobába.

– Miss Bergman?

– Én vagyok. Foglaljon helyet.

Columbo a világos kanapéval szemben lévő széket választotta, a nő pedig a kanapéra ült. Szűk fekete szoknyája felcsúszott, majd

89

húsz centire a térde fölé. A hadnagy észrevette, de inkább az arcát figyelte. Szemei vörösek voltak. Nyilvánvalóan sírt.

– Nos... Mr. Edmonds szerint maga látta utoljára élve Mr. Druryt. A gyilkost leszámítva persze.

– Lehetséges.

– Elmondaná, mikor látta őt utoljára? A fiatal nő vállat vont.

– A régi történet – mondta szomorúan. – Megpróbáltam vinni valamire ebben az átkozott szakmában. Ezért feküdtem le vele. De aztán másképp alakultak a dolgok. Beleszerettem. És ő is szeretett engem, ha csak egy kicsit is. Tegnap este...

– Meséljen a tegnap estéről – mondta Columbo, és elővette a jegyzetfüzetét, majd hosszas keresgélés után végre egy ceruzát is talált a zsebében.

– Vacsorázni mentünk. A La Felicita étterembe. Paul nagyon fáradt volt és kimerült. Nem tudom, mennyire ismeri ezt a szakmát, de egy-egy ilyen show alatt akár másfél-két kilót is fogyott. Amint folyadékhoz jutott, ismét visszanyerte a súlyát, de mire lejött a színpadról, szinte teljesen kiszáradt és kimerült. Múlt éjjel különösen. Felajánlottam neki, hogy nála alszom, és segíték neki relaxálni egy kicsit. De nemet mondott, és abban maradtunk,

90

hogy együtt töltsük a hétvégét. Még csak haza sem vitt. Inkább hívott nekem egy taxit.

– Ez hány órákor lehetett, kisasszony? Karén kissé furcsállotta a megszólítást.

– Háromnegyed tizenegy körül. Emlékszem, hogy azt mondtam neki, maradjon, hiszen még tizenegy óra sincs.

– És akkor látta utoljára. Karén bólintott.

– Szóval azt mondta magának, hogy túl fáradt ahhoz, hogy hazavigye, és ahhoz is túl fáradt, hogy... hogy is mondjam...

– Sehogy. Mindketten tudjuk, miről beszélünk. Igen, ahhoz is túl fáradt volt. Szóval...

– Milyen messze van Mr. Drury háza attól az étteremtől?

– Hát... kocsival olyan húsz perc lehet. Ha engem is hazavisz, az még húsz perc oda-vissza, szóval csak egy órával később ért volna haza. Ezért hívott inkább taxit.

– Tehát öt-tíz perccel tizenegy óra után érhetett haza.

– Igen.

– Ha pedig tényleg olyan fáradt volt, akkor negyed tizenkettő körül nyilván le is feküdt.

– Valószínűleg igen.

– Csakhogy, Miss Bergman, tizenegy negyvenhétkor még felhívta az ügyvédjét.

91

- Azt kétlem.
- Pedig üzenetet is hagyott egy olyan masinán. .. tudja. A rögzítő tárolta a hívás pontos időpontját. Tizenegy óra negyvenhét volt.
- És honnan érkezett a hívás?
- Azt sajnos nem tudjuk.
- Itt valami nem stimmel, hadnagy úr -ellenkezett Karén Bergman. – Paul sok szempontból kiszámíthatatlan volt. De én elég jól ismertem. Tényleg hulla fáradt volt. Kizárt, hogy csak megjátszotta. Ráadásul olyasmit utasított vissza, amit csak nagyon ritkán szokott...
- Lehet, hogy találkozott valakivel – vetette fel Columbo.
- Egy másik nővel...?
- Nem ezt mondtam, asszonyom. De nagyon szeretném megtudni, mi történt háromnegyed tizenegy és tizenegy negyvenhét között. Maga háromnegyed tizenegykor látta utoljára, tizenegy negyvenhétkor pedig felhívta az ügyvédjét, és azt az üzenetet hagyta, hogy reggel mindenképp beszélni akar vele valami fontos dologról.
- Az egy teljes óra – mondta Karén.
- Pontosan. Az orvos szakértő szerint pedig legkésőbb a telefonhívás után negyvenöt perccel halhatott meg.
- Fél egykor...

92

- Ráadásul nagy valószínűséggel nem otthonról telefonált. Ugyanis a garázsban ölték meg, még mielőtt bejutott volna a házba. Épp csak kiszállt az autójából.
- Tizenegy negyvenhét és fél egy között -ismételte Karén, majd hitetlenkedve megrázta a fejét. – Nem. Itt valami nem stimmel. Ez nem vall Paulra... – szünetet tartott és elgondolkodott. – Vagy én ismertem teljesen félre.
- Miss Bergman, meg szeretném kérni, hogy senkinek ne beszéljen erről a tizenegy negyvenhetes hívásról.
- Rendben. De ha engem kérdez, itt valami nem stimmel.
- Columbo benyúlt a ballonkabátja zsebébe, és kivette a félig elszívott szivart. Elővett egy gyufát és meggyújtotta.
- Kisasszony... tudna nekem segíteni egy számítógéppel kapcsolatban, amit Dr. Drury mindig magánál tartott. Ha jól emlékszem, laptopnak hívják.
- Igen. Egy Zeos márkájú laptop.
- És tudja, hol lehet most az a számítógép? Karén a fejét rázta.
- Legutóbb a kocsijában láttam.
- Mikor?
- Tegnap éjjel. Amikor elindultunk az étterembe, betette az ülés alá. Mindig az

93

- anyósülés alá dugta, ha a kocsiban kellett hagynia. Néha a csomagtartóba zárta, de általában az ülés alá. Megbízott az étterem parkolójának őreiben.
- Lehetett valami fontos azon a számítógépen?
- De még mennyire! Rengeteg minden. Egy hatvan megás merevlemez volt abban a gépben. Hatvan megabájt körülbelül hetvenöt-száz könyvnyi adat tárolására elég, attól függően, milyen vastagok a könyvek.
- Az rengeteg! Bárcsak a feleségem láthatna egyszer egy ilyen masinát! Nemrég elment egy számítógépes tanfolyamra, és egészen megszerette ezeket a masinákat... Akkor tehát minden információ azon a kis számítógépen volt...
- Csak a másolat, hadnagy úr. Az eredeti fájlokat az asztala alatti két gépen tartotta. Azokon hússzor annyi adat is elfér.
- Hússzor annyi! Kétezer kötet. Azaz összesen négyezer!
- Nem. Csak kétezer. Az a két gép szakszóval élve redundáns. Azaz egymás másolatai. Ha bármi történik az egyikkel, az adatok épen megmaradnak a másikon.

– És mi a helyzet az iratokkal? Gondolom, mindez megvan papíron.
Karén Bergman a fejét rázta.

94

– Nincsenek iratok. Esetleg egy-két jegyzet vagy fénykép, de Paul soha nem látta értelmét a papírhalomoknak. Alig tartott papírt az irodában. Nem volt túl jó véleménnyel azokról, akik egész szekrényeket képesek megtölteni iratokkal.

– Érdekes... Mondja csak, asszonyom, maga tudja kezelni ezt a rendszert? A nő bólintott.

– Igen. Sokat segítettem neki. Columbo a márvánnyal borított íróasztalon lévő számítógépre mutatott.

– Hm... Meg tudná nekem mutatni, hogy működik?

Karén felállt a kanapéról, Drury asztalához sétált, és bekapcsolta az egyik monitort.

– A gépek folyamatosan be vannak kapcsolva – magyarázta. – A rendszergazda szerint sokkal jobb így, mintha állandóan ki-be kapcsolgatnánk. A monitorokat is csak éjszakára kapcsoljuk ki. Érthető okokból ma még nem kapcsolta be senki...

Columbo megkerülte az asztalt, és megállt a nő háta mögött.

A monitor úgy nézett ki, mint egy tévéképernyő, bár a felbontása összehasonlíthatatlanul jobb volt. Először zöldesen világított, aztán magához tért, és a szivárvány minden színében pompázott.

95

CD/FOLIO – gépelte Karén. A képernyő egy pillanatra elsötétedett, az asztal alatti számítógép felzúgott. Aztán a következő üzenet jelent meg a képernyőn:

RENDSZERHIBA

A C: MEGHAJTÓ NEM OLVASHATÓ

KILÉP ÚJRA MÉGSEM

Karén felkapta a telefont és tárcsázott.

– Geraldo, azonnal gyere ide! Paul irodájában vagyok, és nem tudom elindítani a gépet rendszerhiba miatt. Addig megpróbálom a másikat.

A rendszergazda épp akkor lépett a szobába, amikor a másik gép képernyőjén is megjelent ugyanaz a hibaüzenet. Leült, és munkához látott. Eközben Karén idegesen járkált fel-alá a szobában.

– Valami baj van? – kérdezte Columbo. –Egy élet munkája... – suttogta a nő.

– Te jó ég! A Kennedy-gyilkossággal kapcsolatos összes adat! Egy egész könyvtárnyi pótolhatatlan anyag!

Öt perc után a rendszergazda feladta. Hátradőlt, behunyta a szemét és hangosan felsóhajtott.

– Geraldo...

– A merevlemezeket nemcsak törölték, ha-

96

nem felül is írták – motyogta. – Tudod, mit jelent ez? Ha egyszerűen csak letörölték volna az adatokat, a nagy részüket visszanyerhetnénk. De felülírták... ez a CIA és a Nemzetbiztonság módszere. Egyetlen bájt-nyi adat sem maradt a gépeken.

ÖTÖDIK FEJEZET

1

Alicia, Tim és Bell a Topanga Beach Club nevű bár egyik asztalánál ült. A klub közvetlenül a tengerparton épült, de kerítéssel volt elkerítve. A bár mellett hatalmas úszómedence, tenisz-, squash- és bowlingpályák sorakoztak. Az asztalok a tengerre néztek. Bell, aki aznap még nem járt az irodában, citromsárga nadrágot és a klub címerével díszített világoskék pólót viselt.

– Pincér!

Bell az asztal felé közeledő pincértanulónak csettintett.

– Igen, uram?

– Vigye el az üres poharakat! Kérünk még egy kis pop cornt, és szóljon a pincérnek, hogy

hozzon még egy kört mindenkinek.

– Igen, uram. Bell a fejét rázta.

– Egyre rosszabb a kiszolgálás. Pár éve még feketék dolgoztak itt, de azok manapság csak lopnak meg drogot árulnak. Azok legalább tudták, hogy kell rendesen kiszolgálni a vendéget. Ti láttok egyetlen vonzó dolgot is ezen az étlapon?

98

A pincértanuló, valószínűleg koreai vagy vietnami származású, úgy tett, mintha semmit nem értene, és gyorsan elvitte az üres poharakat.

– Jó lenne, Charles, ha legalább egy kicsit letörtnek tűnnél – figyelmeztette Alicia. – Hiszen épp most veszítettük el egy jó barátunkat.

– Megölték – tette hozzá Tim.

– Semmi értelme helyettesíteni. A ma esti műsort lefűjjük. Helyette leadják megint a Beverly Hill-dilit.

– De csak a hivatalos bejelentés után – helyesbített Tim. – Mielőtt eljöttem, felvettem a szöveget.

– Rendben – mondta Charles. – Minden remekül ment. A fickó halott. Az adatbázisok törölve. Mivel nem szóltatok, hogy valami közbejött, aktiváltam a vírust. A laptop nálatok van, ugye?

– Igen – felelt Tim.

– És mit csináltál vele?

– Szétvertem egy kalapáccsal. A lemezeket kivettem és azokat is darabokra törtem. Otthon, a garázsban. A maradványait összeszedtem, és kidobtam a szemétkébe.

– Szóval kinyírtad – mosolygott Bell.

– Hagyjátok abba... – suttogta Alicia.

– És a kulcs megvan?

99

– Igen, de... -De?

– A borítékon csak a széf száma szerepel. A bank neve nem. A kulcson pedig csak a széf gyártójának a nevét tüntették fel. Mos-ley. Tudjuk, hogy van egy széf, csak azt nem, hogy melyik bankban.

– Mindegy. A kulcs nálunk van, a rendőrség meg honnan tudná, hogy volt egy széfje? Amúgy sem tudnánk használni, mert ahhoz szükség lenne az aláírására. A gépről letörölt adatok nélkül a széfben lévő fotók úgysem érnek semmit.

– Remélem, igazad van – mondta Alicia.

– És a pisztollyal mi lett?

– Amit megbeszéltünk – felelt Tim. – Bedobtuk annak a Buicknak a csomagtartójába a roncstelepen. Ma reggel elmentem megnézni, mi van vele. Már bezúzták. A darabjai ott heverték ötven másikével a vagonokra pakolva. Viszik az acélgyárba beolvasztani, a pisztollyal együtt.

– Mikor értetek haza? – kérdezte Bell.

– Negyed ötkor. Ez a része nem tetszik nekem. Az a nyomozó a Los Angeles-i Rendőrségtől rögtön azt akarta tudni, mit csináltunk, miután eljöttünk a stúdióból.

– Mit mondtatok neki?

– Hogy lementünk a partra romantikázni

100

egy kicsit. Úgy tűnt, bevette. Remélem, azt nem fogja megkérdezni, hol voltunk egy óra húsz, és negyed öt között.

– A hegyekben kocsikáztatok – javasolta Bell. – Megálltatok valahol, és elaludtatok egymás karjaiban. Nem kell bebizonyítani. Ha bármi gondjuk van, bizonyítsák be ők az ellenkezőjét. A pincér közeledett az italokkal.

– Rendelünk – vetette oda Bell nyersen.

- Igen, uram.
  - Én egy garnélarákos szendvicset kérek, majonézzel.
  - Igen, uram. Hozhatok hozzá egy üveg fehér bort?
  - Hogyne. Válasszon valami szárazat.
  - Igen, uram.
  - Én ugyanezt kérem – szólta Alicia.
  - Én is – mondta Tim. – És hozzon még egy adag sült cukkinit joghurtos öntettel.
- A pincér bólintott és távozott. – Az a nyomozó... – szólalt meg Bell. – Azt mondjátok, egy idióta? Alicia vigyorgott.
- Charles, látnod kéne!

101

2

Columbo chipset mártogatott a chilijébe. Ezúttal extra adag chipset kért.

– Nézze – mondta Martha Zimmerhez fordulva. – Jó, ha tudja, hol kap ilyen remek chilit. Csak nagyon kevés helyen. Nem tudom, itt hogy csinálják, de egyszerűen fenséges! Tudja, én New York-i vagyok. Ilyen jó chilit egész New Yorkban nem csinálnak. Biztos, hogy a mexikóiak tudják a titkot. Otthon sem sikerül soha ilyen jól. A feleségem próbálkozik, de ilyen soha nem lesz. Ha igazán jó chilit akar az ember, el kell jönnie egy ilyen helyre. Szünetet tartott, és belekortyolt a kólájába.

Martha nem kért chilit, azt mondta, nem tesz jót a szívének. Beleharapott a mustáros hot dogba, amit rendelt, és bólogatva hallgatta Columbo kiselőadását.

- Beszélt a riasztó gyártójával?
- Umm-hmm.
- És mit mondott?

Martha lenyelte a falatot, aztán válaszolt:

– Kiküldtek valakit, hogy megnézzze a rendszert. Azt mondja, minden rendben van vele. Ez a fickó profi. Szerinte egyetlen módon juthatott be bárki is a házba: mágneskártyával.

102

- Pontosan hogy is működik az a kártya?
- Először is be kell tenni a postaládának álcázott szerkezetben lévő nyílásba. A gép felismeri a kártyát, aztán be kell ütni a kódot. Ha a kód helyes, három percre kikapcsol a riasztóberendezés. Ez pont elég arra, hogy bejusson a házba. Addigra újra bekapcsol a riasztó, de csak a külső mozgásokat észleli.
- Lehetséges, hogy valaki ellopta Drury kártyáját, és másolatot készített róla?
- Nem kizárt, de nem is túl valószínű. Ráadásul a kód nélkül nem ér semmit. Nyilván nincs tökéletes biztonsági rendszer, de ez nagyon közel áll hozzá.
- Értem. A fickó látszólag a biztonság megszállottja volt.
- Amikor Rose a helyszínre ért, a gumibotjával kopogtatott a bejárati ajtón. A riasztó már ennyitől is megszólalt.
- Tényleg?
- Ez nem rablás volt – Martha hangja határozottan csengett. – És nem is egyszerű betörés. A tettes azért jött, hogy megölje Paul Druryt. Ilyen egyszerű.

Columbo bólintott.

– Azért vette el a gyűrűt és a tárcáját, hogy rablásnak álcázza. Nem kizárt, hogy az íróasztalt is csupán ezért rongálta meg.

103

- De mi lehetett az indíték? – kérdezte a hadnagy.
- Meg akartak hiúsítani egy tervezett műsort. Nem akarták, hogy valamit nyilvánosságra hozzon.
- Nem rossz ötlet. A múlt éjjel mindent letöröltek a számítógépeiről. Ráadásul a gyilkos ellopta a laptopját is a kocsni ülése alól.

- Mi a következő lépés, Columbo? Mit csináljak ma délután?
- Tudjon meg mindent Edmonds, Mrs. Drury és Bergman autójáról. Menjen el Bergman lakásához, és mérje le, hány perc onnan a La Felicita étterem, és hogy milyen messze van az étteremtől Drury háza. Azt is tudnunk kell, mennyi idő alatt lehet eljutni a Cocina Roberto étteremtől Drury házáig. Hívja fel őket, és tudja meg, mikor ért oda tegnap este Mr. Edmonds és Mrs. Drury, és meddig maradtak.
- Rendben. Ó, majdnem elfelejtettem. Át kell adnom magának egy üzenetet. Scziegel kapitány azt üzeni, hogy haladéktalanul menjen el a lőtérre, és szerezzze meg a képesítést, amit már fél éve halogat.
- Először is meg kell találnom azt a pisztolyt. Biztosan valahol a házban van. Eldugtam. Tudja, a gyerekek miatt. Szerintem valamelyik szekrény felső polcán lehet. A feleségem biztos tudja.
- 104
- Scziegel komolyan beszélt.
- Értem... Martna, nem gyakorolna velem egy kicsit? Semmi kedvem lábon lőni magam...
- Persze. Majd kiteszünk valahová néhány konzervdobozt.
- Hálásan köszönöm.
- Az orvos szakértőhöz megy? – kérdezte Martna.
- Kénytelen vagyok.

3

Columbo nem szívesen ment a boncterembe. Rosszul viselte a boncolásra váró holttestek látványát. A gyilkosság helyszínén sem volt éppen szívderítő a látvány, de a boncasztalon, ráadásul boncolás közben...

- Abbahagyná egy kicsit, doki?

Dr. Culp egy elektromos csontfűrész-tartót tartott a kezében, és éppen Paul Drury holttestét készült felnyitni

- Csak nincs rosszul, Columbo? – kérdezte mosolyogva.
- Tudja, épp most ettem egy nagy tál chilit, és nem szeretném viszontlátni. Ha abbahagyná egy percre...

105

- Rendben – felelte dr. Culp, és kikapcsolta a kis fűrész-tartót.

- Talált valamit, amire nem számítottunk?

Dr. Culp csípőre tett kézzel nézte a holttestet. A meztelen férfi test a hátára volt fordítva. Még nedves volt, épp most mosták le róla a vért és az egyéb szennyeződések. A koponyát már feltárták, aztán megpróbálták visszailleszteni a helyére. Most úgy festett, mint egy dinnye, amit a földre ejtettek aztán összeraktak.

Az orvos megfogta az asztalon lévő rozsdamentes edények egyikét, és Columbo kezébe nyomta.

- Tessék, itt vannak a golyók. Huszonkettes.

Az aprócska golyók teljesen eldeformálódtak. Első látásra szabálytalan ólomdarabkáknak tűntek, alaposabban szemügyre kellett őket venni. Olyan töltények voltak, amik a célba éréskor felrobbannak, ezért deformálódtak el annyira.

- Az egyik golyó a nyakszirtlebenyen hatolt be, és a fali lebenyen keresztül egészen a kérges testig jutott. A lövés a vízszintes irányhoz képest húsz fokkal lejjebből érkezett.

- Értem – motyogta a hadnagy. – Ez nyilván azt jelenti, hogy a gyilkos alacsonyabb volt nála.

106

- Majdnem két méter magas – mondta az orvos. – A legtöbb ember alacsonyabb nála.

- Igaz. De aki lelőtte, nem lehet olyan sokkal alacsonyabb.

- Olyan száznyolcvan centi lehet.

- Nos, ezzel az egyik gyanúsítottat el is felejthetjük – töprengett hangosan a hadnagy.

- Mit mondott?

– Van egy fiatal nő. Igazán kedves. Ráadásul a feje fölé kellett volna tartania a pisztolyt, hogy fejbe lőhesse Mr. Druryt.

– Értem. Nos, ami pedig a második lövést illeti, az a halánteki lebenyen hatolt be, és a limbikus kérgen keresztül jutott el a homloklebenyig. A lövés iránya ez esetben a vízszinteshez képest hatvan fok fölfelé. Feltételezésem szerint az első lövés után összeesett, fejjel az ajtónak, ezért lehet, hogy a második golyó a nyakánál hatolt be. A feje nyilván előrebukott, áll a mellkasához ért.

Columbo beletúrt a hajába.

– Ez a két golyó nyilván teljesen szétroncsolta az agyát – sóhajtott.

Dr. Culp bólintott.

– Nagyon sok a fejsérülés. Ezt utálok. Az agy a világ legcsodálatosabb szerkezete, és ilyen állapotban látni... borzasztó. Nagyon nehezen bírom, Columbo. Szívből gyűlölöm.

107

– Talált rajta más sérülést? -Nem.

–Értem... Inkább nem nézem végig, amint felnyitja. Háromnegyed tizenegykor jött el az étteremből. Meg tudja állapítani, hogy körülbelül mikor evett utoljára?

– Igen. Egy becslést tudok mondani. Columbo bólintott.

– Gondoltam. Akkor inkább magára hagyom.

– Kint leülhet – felelt dr. Culp vigyorogva. – Tudja esetleg, hogy mit evett?

– Nem. De megkérdezhetem. Dr. Culp felnevetett.

– Addigra már megtudom.

–Oké. Akkor sok szerencsét... És lenne még egy dolog. Meg tudja mondani, mikor volt utoljára szexuális kapcsolata? Mármint orgazmusa.

– Csak annyit tudok megállapítani, hogy a halála előtti utolsó órákban ejakulált-e.

– Az is elég.

– Akkor forduljon el, maga nyápic. Két perc és kész vagyok. Várjon meg. Eduardo, segítenél megfordítani?

Dr. Culp a hasára fordította a testet. Columbo hátralépett, és eltakarta a szemét. Dr. Culp szétnyitotta a holttest lábát és kissé bemetszett az ágyékánál. Már nem volt vér a szervezetben.

108

– Meg is van, Columbo. Az ondóhólyag tele van. Az ejakuláció során kiürül, teljesen vagy részben. Aztán a heregolyók újra feltöltik, de az beletelik egy kis időbe, mindannyiunk legnagyobb sajnálatára. – Megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy Mr. Drurynek a halála előtti utolsó néhány órában lett volna szexuális kapcsolata.

– Kösz, doki.

4

Columbo visszament a Paul Drury Pro-ductions székházába. Megint beengedték Drury hatalmas irodájába, hogy ott folytathassa a kikérdezést.

Ezúttal Tim Edmonds kísérte be.

– Őszintén szólva nem számítottam rá, hogy még ma visszajön, hadnagy.

– Sajnálom, hogy megint zavarom, uram. Tudja, én már csak ilyen szétszórt vagyok. Mindig elfelejtek megkérdezni valamit. Hiába koncentrálok... Ma reggel is elfelejtettem megkérdezni, hogy tudna-e adni nekem egy listát a következő hetekre, esetleg hónapokra tervezett műsorok témáiról. Tudja, amiket leforgattak volna, ha Mr. Druryt nem gyilkolják meg.

109

– Értem. Gondolja, hogy ennek valami köze lehet a gyilkossághoz? Azért ölték meg, hogy ne forgathassuk le az egyik műsort?

Columbo kihalászott egy félig elszívott szivart ballonkabátja zsebéből, aztán gyufát keresve végigtapogatta a többi zsebet is.

– Ez az egyik lehetőség, aminek a végére kell járnom – mondta. – Nyilvánvaló, hogy nem egyszerű betörés volt, szóval valami más indítékot kell keresnem.

– Nyilvánvaló? Tényleg ennyire nyilvánvaló, hadnagy úr?

– Igen. Össze se tudnám számolni az ujjaimon, hány dolog szól a betörés ellen. De hát ezt maga is biztosan tudja. Magát sem lehet ilyen könnyen átverni.

Columbo leült. Edmonds állva maradt, és Paul Drury márványlappal borított asztalának támaszkodott.

– Maga tapasztalt nyomozó. Ami egyértelmű önnek, az nem feltétlenül egyértelmű nekem. Mindenesetre odaadom azt a listát. Ha jobban belegondolok... Minden fájl eltűnt a számítógépéről. Ez is arra utal, hogy nem egyszerű rablás történt.

– Pontosan. Előfordult, hogy valaki esetleg megfenyegette, hogy megöli?

Tim bólintott, és mosolyogva válaszolt.

– Átlagban hetente négyszer.

110

– És készítettek feljegyzést ezekről a fenyegetésekről?

– Igen. De minden a számítógépben volt.

– Papíron semmi?

– Paul soha nem értette azokat, akik papíron tárolják a fontos adatokat. Azt mondta, ezzel az erővel visszamehetnénk az őskorba is...

– De hát bármi történhet...

– Persze, hadnagy úr. De ha papíron dolgozik, akkor meg lelocsolják benzinnel, meggyújtanak egy gyufát és...

– Ha már a gyufánál tartunk...

– Van egy öngyújtó az asztalon. Columbo rágyújtott.

– Mintha egy egész élet munkáját tették volna tönkre – gondolkodott hangosan.

– És semmi nyom...

– Épp ellenkezőleg. Rengeteg nyom van. Csak össze kellene illeszteni őket.

– Segíthetek valamiben, hadnagy úr?

– Azt hiszem, beszélnem kellene Mrs. Druryval és Miss Bergmannal is. Igazán sajnálom, hogy ennyit alkalmatlankodom...

– Ugyan már, hadnagy úr. Ezt verje ki a fejéből. Rendelkezzen velünk. Bármit szívesen megteszünk, amivel a segítségére lehetünk, hogy megtalálja Paul gyilkosát. Szólok Aliciának, hogy beszélni szeretne vele.

Ili

Amikor pár perccel később Alicia Drury belépett az irodába, Columbo épp feljegyzett valamit. A felesége megkérte, hogy hazafelé vegyen vajat, és nem akarta elfelejteni. Alicia Drury fekete ruhát viselt. Valószínűleg hazament, és gyászba öltözött. Ugyanoda ült le, ahová pár órával korábban Karén Bergman, és rágyújtott.

– Sajnálom, hogy megint zavarom, Mrs. Drury, de tisztáznunk kellene egy-két dolgot.

– Semmi gond.

– Mivel nyilvánvaló, hogy a betörés csak álca volt, találnom kell egy indítékot. Ha végiggondolja a tervezett műsorok témáját, van köztük olyan, amiben valami olyasmit hozott volna nyilvánosságra...

– ...amiért valaki képes lett volna megölni? – fejezte be Alicia a mondatot.

– Pontosan erre gondoltam.

– Nézzon szembe a tényekkel, hadnagy. Paul nem volt oknyomozó riporter. Minden információt publikált forrásokból szedett össze. Előfordult, hogy levélben küldtek neki valamit, vagy telefonon hívták fel. A műsort azzal tette egyedivé, ahogyan az információt felhasználta. Összeszedett pár dolgot a számítógépből, egyiket a másikhoz illesztette, aztán újakat keresett, míg végül össze-

112

állt a kép. Olyan volt, mint... egy szűrőbe-rendezés. Másodsorban pedig újságíró. És önmaga legnagyobb rajongója.

– Értem.

Alicia vállat vont.

– Persze aki ennyire odavan magáért, arról előbb-utóbb úgyis kiderül, hogy csak blöfföl.

–Érdekes... Azt akarja ezzel mondani, hogy valójában nem is volt a Kennedy-gyilkosság szakértője?

– Inkább csak adatgyűjtő volt. Soha nem végzett saját kutatásokat.

– De hát ott volt, amikor a gyilkosság történt.

Alicia a fejét rázta.

– A Houston Streeten volt, pontosabban a Houston és az Elm Street sarkán. Egészen közlelről láthatta az elnököt, amikor a konvoj befordult az Elm Streetre. De amikor a lövések eldördültek, az autó már messze járt, Paul nem láthatott semmit a fáktól. Csak hallotta a lövéseket, de nem látott semmit. Mire átverekedte magát a tömegben, és az Elm Streetre ért, a limuzin már továbbhajtott a kórház felé. Nyilván nagy hatással voltak rá a történetek, és soha nem tudott szabadulni az emlékképektől, de valójában nem volt szemtanúja a gyilkosságnak.

113

Annak ellenére, hogy erre építette az egész karrierjét, valójában nem látta, mi történt. Az ember őszinte az ágyban, hadnagy úr. Columbo bólintott.

– Nem lehet, hogy csak... Na mindegy. Találnom kell valakit, akinek lehetett indítéka.

– Rengeteg ember jöhet szóba, hadnagy. Paul nem egyszer kapott fenyegető leveleket. ..

– Nem, asszonyom – Columbo a fejét rázta.

– Hogy érti?

– Az kizárt, asszonyom. A gyilkosságot kitervelték, és tökéletes pontossággal hajtották végre. Bárki ölte is meg Mr. Druryt, mágneskártyával jutott be a házba. Csak így kapcsolhatta ki a riasztórendszert.

– Már mondtam magának, hogy korábban nekem is volt kártyám, de a válás után visszaadtam. Kérdezze csak meg Mr. Croryt, Paul ügyvédjét. Az ő jelenlétében adtam vissza.

– Az is egyértelmű, hogy a gyilkos korábban is járt már a házban – folytatta a hadnagy. –

Tudta, hol találja a fészítővasat. Úgy értem... Én inkább a pincében kerestem volna a szerszámokat. Nem a garázsban.

– Nem is tudom, hadnagy. Ez a következtetés kissé elhamarkodott, nem?

– Túl egyszerű, ugye? Lehet...

114

Alicia Drury összeszorította az ujjait, és elnyomta a cigarettát. Összesen négyet vagy ötöt szippantott belőle.

– Csak hogy tudja, hadnagy úr, Paul és én barátságban váltunk el. Mindketten úgy gondoltuk, hibát követtünk el. Nem veszekedtünk, és nem akartuk tönkretenni egymás életét. Bárkit megkérdezhet. Paul nagylelkűen bánt velem. Továbbra is én maradtam a rendezőasszisztens, és tovább egyengette a karrieremet.

– Asszonyom, igazán nem szükséges a magánéletéről beszélnie.

–Azt akartam, hogy tudja. Ha kíváncsi, hogy kinek volt kártyája a házhoz, javasolom, kérdezze meg Karén Bergmant. Paul mindig adott egy kártyát az aktuális barátnőjének.

–Nem Miss Bergman ölte meg, asszonyom.

– Miért ilyen biztos ebben? Columbo a fejét rázta.

– Ahhoz fel kellett volna állnia egy sámlira vagy egy kis létrára. Miss Bergman túl alacsony, ő nem adhatta le a gyilkos lövést.

Alicia egy pillanatig maga elé meredt, aztán bólintott.

– Akkor kérdezze meg Bobby Angélát. Az ő kapcsolatuk elég viharosan végződött.

115

Columbo előhúzta a jegyzetfüzetét ballonkabátja zsebéből, és felírta a nevet. Úgy tűnt,

valamin elgondolkodott, majd hirtelen a fejéhez kapott.

– Bobby Angéla? Csak nem a country énekesnő?

– De igen. Bobby Angéla. Szinte még kölyök, hadnagy.

– Szerepelt a Drury-show-ban – mondta a hadnagy, és megint felírt valamit.

– Valóban. Bántalmazással vádolta az apját. Három másik nővel együtt. Az volt az egyik legrosszabb műsorunk. Semmitmondó. Paul általában nem süllyedt ilyen mélyre. De akkor azt mondta, ez társadalmi probléma.

– És milyen volt a kapcsolatuk?

– Viharos – felelt Alicia habozás nélkül. – És nagyon csúnyán ért véget. Bulvárlapba illően. Ha volt is mágneskártyája, teljesen biztos, hogy nem adta vissza.

Columbo lebiggyesztette a szája sarkát, és bólintott. Visszatette az asztalról elvett tollat a helyére.

– Igazán köszönöm, hogy mindezt elmondta, asszonyom. Még ha nem is vezet semmire, legalább személyesen is megismerhetem Bobby Angélát. Ha ezt a feleségem megtudja!

116

– Örülök, hogy segíthettem, hadnagy.

– Sokat segített, asszonyom. Nem is szeretném zavarni tovább. Igazán hálás vagyok. Alicia felállt, és az ajtóhoz lépett.

– Ha bármiben segíthetek, csak hívjon -mondta.

Columbo udvariasan felállt.

-Nos... lenne itt még egy apróság-mondta. – Egyáltalán nem olyan fontos. Csak tudja, szeretnék minden részletet tisztán látni. Ugye, nem bánja?

– Ugyan, hadnagy úr – Alicia hangja türelmetlenül csengett.

– Szóval... Maga tényleg szeret szerencse-játékozni, asszonyom?

– Mi köze van ennek a történetekhez? -kérdezte a nő ingerülten.

– Ó, igazán semmi. Legalábbis nem hiszem. Csak szeretnék összegyűjteni minden információt, tudja? Szóval... Tényleg szerencsejátékozik?

– Előfordul, hogy eltöltök egy kis időt Las Vegasban, ha erre kíváncsi.

– Las Vegasban. De csak néha.

– Csak néha, hadnagy úr.

-Igen... Nos, ezt tökéletesen megértem. Én biliárdozom. Előfordul, hogy még fogadok is egy-két dollárban. Csak az izgalom kedvéért. Megnyugtatja az embert, nem?

117

Előfordult már, hogy többet vesztett, mint amit megengedhetett volna magának?

– Egyáltalán nem engedhetem meg magamnak, hogy veszítsek, hadnagy úr. Ugye, érti?

– Tökéletesen. Velem is ugyanez a helyzet. A feleségem nagyon dühös lesz, ha csak tíz dollárt veszítek is egy játékon. De én megértem. Tökéletesen megértem.

– Még valami, hadnagy úr? -Semmi... De, ugye, soha nem kellett magát tartozásokba vernie Las Vegasban?

– Persze, hogy nem. Arrafelé túl magasak a kamatok.

– Ertem,

HATODIK FEJEZET

1

– Nem bánja, ha először én kérdezek valamit? – kérdezte Bobby Angéla. – Mi a csudának van magán az a ballonkabát?

– Jó kérdés, kisasszony – felelt a hadnagy, és körbenézett. Egy szálloda medencéje mellett üldögélt a híres country énekesnővel, aki épp most fejezett be egy Playboy fotózást. Fehér bikini volt rajta, kezében egy pohár gin-tonik. A sok fürdőruhás vendég között a hadnagy valóban furcsa látványt nyújtott.

– Tudja, rengeteg mindent hordok a zsebeimben. Jegyzetfüzet, ceruza, szivar... Túl sokat kellene pakolni. Így a legegyszerűbb. A feleségem is mindig ezt mondja: hogy mindig a

legegyszerűbb megoldást választom.

Az énekesnő elmosolyodott. A hadnagy tudta, hogy mindössze tizenkilenc éves, de annál jóval többnek látszott. Nőies volt, cseppet sem kislányos. Barna szeme, és néhol hullámos rövid, fekete haja volt. Sötétvörös rúzsja még a fotózásról maradt meg.

– Még soha nem ért az a megtiszteltetés, hogy egy gyilkossági nyomozó tesz nálam látogatást
– mondtam. – Elmondjam, hol voltam tegnap éjjel?

119

– Nos... nem szükséges – felelt Columbo. – Persze, ha van alibije, nyugodtan elmondhatja. Bobby Angéla felemelte a kezét, és intett a pincérnek.

– Mit iszik, hadnagy úr?

– Tulajdonképpen szolgálatban vagyok...

– És mit inna, ha nem lenne szolgálatban?

– Talán egy sört.

– Esetleg egy whiskyt?

– Nos, kisasszony... Tényleg szeretem a whiskyt. Csak tudja...

– Hozzon egy Chivast a barátomnak, sok jéggel. Nekem pedig még egy gin-to-nikot.

Columbo leült az egyik alumínium székre.

– Nahát... – álmélkodott. – Milyen szép ez a medence. Szinte hívogató. Kár, hogy nincs nálam fürdőnadrág.

– Itt lehet kölcsönözni egyszer használatost – mondta Bobby Angéla. – Úszik egyet, aztán eldobja.

– Hát, tudja... Inkább nem. Nos... Maga ismerte Mr. Druryt, ugye?

– Egészen közelről. Egy szemét volt. Nincs alibim, és nincs semmilyen bizonyítékom arra, hogy nem én öltem meg.

– Van magánál olyan mágneskártya, amivel be lehet jutni a házába?

120

– Igen, van. Odaadjam?

– Miért mondta, hogy szemét?

– Egoista volt. Nem egyszerűen Istennek képzelte magát, úgy gondolta, hogy Isten fölött áll. Azt hitte, csettint egyet, és megkapja, amit csak akar. Nem volt jó ember, Columbo hadnagy. Nem én öltem meg, de cseppet sem sajnálom, hogy halott.

– Azt mondta, nincs alibije. Hol volt tegnap éjjel?

– Mikor ölték meg?

– Jó kérdés. Mondjuk tíz óra és fél egy között.

– Akkor tényleg nincs alibim. Otthon voltam, tizenegy körül feküdtem le aludni.

Columbo a zsebébe nyúlt, megfogott egy szivart, de aztán úgy döntött, inkább nem gyújt rá ezen az igazán kellemes helyen. Nem tenne túl jó benyomást.

– Maga nincs is a gyanúsítottak listáján -vallotta be. – Vagy ott lenne a helye?

A fiatal nő mély levegőt vett, csak aztán válaszolt.

– Erőszakos ember volt – kezdte. – Csak tizennyolc voltam, amikor találkozgatni kezdtünk.

Ha az apám tudta volna, mit művel velem, megöli... Annak ellenére, hogy ő is megtette ugyanazt. Ugyanakkor azt el kell ismernem, hogy Paul segített karriert építeni a show businessben.

121

– Gondolom, a maguk kapcsolata az után kezdődött, hogy elvált Mrs. Drurytól.

– Tavalý. Akkor ismertem meg. Akarja, hogy elmeséljem?

– Nos, én... Nem kell belemennie a részletekbe, ha érti, mire gondolok.

– Rendben. Las Vegasban találkoztunk. Az egyik hotel bárjában léptem fel, a kis színpadon.

Látta már a műsoromat? Szóval Paul bejött, végighallgatott pár dalt, aztán otthagya a névjegyét. Nagyon meglepődtem! Azt kérdezte, van-e kedvem találkozni vele a show után.

Paul Druryval! Természetesen igent mondtam. Sejtettem, mit akar, és nyilván ő is sejtette, én

mit akarok.

– Air. Drury szerencsejátékozott? Sokat fogadott?

Bobby Angéla a fejét rázta.

– Egyáltalán nem érdekelték a kaszinók. Egyszer-kétszer láttam blackjacket játszani, de nem az ő világa volt. Nem volt szerencsejátékos. Másrésztől viszont... Azt tervezte, hogy csinál egy műsort arról, hogyan verik át a játékosokat a kaszinókban. De aztán valaki lebeszélte róla.

– Kicsoda?

– Alicia. Azt mondta, hogy Amerika lakosságának csupán az egy százaléka jár kaszinóba, és hogy a maradék kilencvenkilenc szá-

122

zalékot egyáltalán nem érdekli ez a téma. Biztosan tudja, hogy a válás után is ő maradt a rendezőasszisztens, és Paul adott a véleményére.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy ő hiúsította meg ezt a műsort?

– Igen. Paul mondta. Engem zavart, mert tudtam, hogy ha nem lesz műsor, Paul nem jön többé Las Vegasba, engem pedig odakötött a munkám. De aztán mégis visszajött.

Hétvégénként. Alicia pedig jött vele. Nagyon furcsa volt. Együtt érkeztek, mint férj és feleség, de amint beléptek a hotelbe, különváltak és csak a repülön találkoztak újra.

– És a volt felesége játszott? -Én...

Bobby Angéla szünetet tartott, mert a pincér épp akkor ért oda az italokkal. Columbo körbenézett. Három hírességet is észrevett, és gyanította, hogy többen is vannak. A medence másik oldalán álló nő egészen úgy nézett ki, mint Barbra Streisand, de könnyen lehet, hogy tévedett. Az a magas, ősz hajú, ráncos férfi pedig valószínűleg James Arness. De nem biztos. Sokan azért voltak itt, hogy felismerjék őket, mások pedig azért, hogy találkozhassanak a hírességekkel. A hadnagy egyik csoportba sem illett bele. Ő a jelvényét felmutatva jutott csak be, és most

123

mindenki arról suttogott, hogy Bobby Angélát a Los Angeles-i Rendőrség egyik nyomozója hallgatja ki éppen.

– Paul szerint igen. Bár én soha nem láttam. De Paul azt mondta, sokat játszott, és még többet veszített. Többet, mint amennyit megengedhetett magának.

– Tényleg? Többet, mint amit megengedhetett magának? Ez érdekes...

– Ő is gyanúsított?

-Nos... Kisasszony, nyilván megérti, hogy egy ilyen ügyben tulajdonképpen mindenki gyanúsított. Az, hogy kérdéseket tesz fel valakiről, önmagában még nem jelenti azt, hogy ő az első számú gyanúsított.

Columbo belekortyolt a whiskybe. Az a fajta sötét, füstös skót whisky volt, amit különösen szeretett.

– Ha jól tudom, gitározik is éneklés közben.

Bobby Angéla belenyúlt a napozóágy mellett lévő hatalmas táskába, és kihalászott belőle egy videokazettát.

– Tessék. Ezen rajta van az egyik fellépésem.

– Nahát... igazán nagylelkű! Még ma este megnézem. A feleségem imádni fogja!

– Ezen a kazettán ugyanaz a ruha van rajtam, mint akkor Las Vegasban. Egy csillogó

124

fekete miniszoknya, átlátszó blúz, neccha-risnya, magas sarkú.

– Tényleg? És így gitározik?

– Igen, így gitározom.

– Visszatérve Mrs. Druryra. Nem mintha ő lenne a fő gyanúsított, csak tudja... Ha nem szerencsejátékos, mit csinált minden hétvégén Las Vegasban?

– Voltak ott barátai – mondta Bobby Angéla. – Többször láttam férfiakkal vacsorázni.

– Ugyanazzal a férfival?

– Soha nem ugyanazzal. De mindig pénzes fickókkal, ha érte, mire gondolok.
– Úgy érte, férfiakkal találkozgatott? Pénzért?
– Paul mondta. Nem igazán tetszett neki. Volt egy férfi, akivel többször is láttuk. Soha nem vacsoránál, mindig csak napközben. Phil Sclafani. Mindenki ismerte. Paul egyáltalán nem örült annak, hogy a volt felesége ezzel a Sclafanival találkozgat.
– Sclafani?
– Tudja, hogy van ez. Az emberek mindenfélét beszélnek. Annak a felhőkarcolónak a tetején élt, ahol dolgoztam. Az apjával. Valójában az apja lakása volt. Joe Scla-faninak hívják. Azt hallottam, hogy kapcsolatban állnak a...

125

– A maffiával?
– Nem én mondtam. Nem akarok bajba kerülni...
– De maga szerint Mrs. Drury és ez a Phil Sclafani jó barátok?
– Nem tudom, hogy milyen kapcsolat volt köztük. Nem hiszem, hogy a szeretője lett volna. Nem úgy néztek ki. Akárhányszor láttam őket együtt ebédelni, Alrs. Drury mindig rémesen festett.
– Igazán sokat segített, Miss Angéla -mondta Columbo, és újból belekortyolt a whiskybe. – Nagyon köszönöm.

2

– Örülök, hogy látom, Columbo! Mit tehetek önért?
Columbo elővett egy szivart, és rágyújtott. Ben Palermo FBI-ügynök irodájában végre otthon érezte magát.

– Ha információra van szükségem, az a legegyszerűbb, ha beugrom valakihez, aki valószínűleg tud segíteni.
– Például egy New York-i honfitárshoz, mi?
– Hát... a New York-i fiúkból lesznek a legjobb zsaruk. És persze a leghitványabb bűnözők.

126

A Los Angeles-i Rendőrséghez hasonlóan az FBI is egyszerű, inkább praktikus, mint esztétikus irodákat bocsátott a nyomozók rendelkezésére. Többek között ezért is került az irodáját a hadnagy, amikor csak tehetette. Nem szerette sem a szürke acélbútorokat, sem az irodai munkát.

– Szóval miről van szó?
– Hallott már valaha a Las Vegasban élő Joe és Phil Sclafaniról?
– A Sclafani család – bólintott Ben.
– Ők a Sclafani család?
– Már ami megmaradt belőle. Joe Sclafani eredeti neve Giuseppe Sclafani. Nyolcvanöt éves lehet. Ott volt az 1957-es Appalache-találkozón. Philip a legidősebb fia. Hatvanéves lehet.
– Amikor még New Yorkban dolgoztam, Giuseppe Sclafani egy legenda volt – mondta Columbo. – Ezek szerint még mindig él, és Las Vegasban lakik egy felhőkarcoló tetején?
– A Piping Rock Hotel tetején, ami mellesleg Meyer Lansky Saratoga Springs-ben lévő kaszinójáról kapta a nevét.

–Giuseppe Sclafani... – motyogott Columbo hitetlenkedve. – Még mindig él! Ő egyedül!
Carlo Gambino, Albert Anastasia, Joe Profaci, Vito Genovese, Bugsy Siegel,

127

Meyer Lansky, Frank Costello... mind meghaltak. Ben, mesélne nekem valamit a Sclafani családról? Amikor én New Yorkban elkezdtem dolgozni, már nem voltak ott. Mit tud róluk? Ben Palermo hátradőlt a székében. Annyi idős volt, mint Columbo, de öregebbnek látszott. Csaknem teljesen kopasz volt, a fülénél és a tarkóján maradt csak néhány ősz hajszál. Arca pirospozsgás volt, ezüstkeretes szemüveget viselt.

– Kezdjük Giuseppe Sclafanival, és haladjunk visszafelé – kezdte. – 1964 óta él Las Vegasban, virágzó üzletbe vágott bele. Kicsiben kezdte, mert Kubában egy vagyont vesztett.

Épített egy kaszinóhotelt Havannában, részben a saját pénzéből, részben a befektetők és a Batista-kormány támogatásával. 1960 októberében azonban Castro elkobozta az összes amerikai tulajdonban lévő hotelt, közte Giuseppe Sclafani és Meyer Lansky birtokát is.
– Meyer Lanskynak ez lett a veszte – bólintott Columbo. – Anyagilag és egészségileg is.
– Igen, de Joe Sclafanival más a helyzet – folytatta Palermo. – Nagyon feldühítették. Amikor Las Vegasba érkezett, úgy hívta fel magára a figyelmet, hogy megöletett egy pár

128

fickót. Miért is ne? Ott volt az Appalache-találkozón. Ugyan ki mert volna az útjába állni?

– Hallottam, miket csinált New Yorkban – mondta Columbo.

– Ha azt hallotta, hogy megölt jó pár embert... az aktákban épp az ellenkezője áll. Meyer Lansky barátja volt. Az ő segítségével került Havannába is. Korábban Sclafani Lansky két kaszinójának is a résztulajdonosa volt: az egyik Saratoga Springsben, a másik a floridai Broward Countyban. Lansky-nak és neki ugyanaz volt a szemlélete: a legegyszerűbben a szerencsejátékkal lehet pénzhez jutni. Semmi erőszak, semmi nyilvánosság. Lansky csak olyanokkal dolgozott, akik ugyanígy gondolták. Attól a pár lánytól eltekintve, akik a kaszinókban dolgoztak, semmi közülük nem volt a prostitúcióhoz. A Sclafani család soha nem folyt bele uzsoraügyletekbe, sem kábítószer-kereskedelembé. Csak a saját dolgukkal foglalkoztak: korrupt szakszervezetek, hajórakomány. A Brooklyn felől érkező rakomány bizonyos százalékára igényt tartottak. Betörtek egy-két fejet, ha muszáj volt, de nem ez volt a stílusuk.

– Ha jól emlékszem, szicíliai – mondta Columbo.

129

– Abban maradtunk, hogy visszafelé haladunk az időben. Egyébként igen, Salvatore Maranzano hozta az országba Szicíliából, 1924-ben.

– A Castellammarese-kapcsolat – dünnyögte a hadnagy.

– Pontosan. Maranzano több fiatal fiút is hozott Szicíliából, akik keménynek és lojálisnak látszottak. Sclafani whiskyt csempészett neki, aztán begyűjtötte a pénzt. De csak egy ideig. Maranzano hamar rájött, hogy Sclafani jóval többre hivatott. Előléptette, saját területet kapott. Aztán persze... két dolog is történt. Maranzanót 1931-ben megölték, 1933-ban *pedig feloldották a szesztilalmat*. Sclafani békét kötött Lucianóval, és új üzletbe vágott. Ekkor ismerte meg Meyer Lanskyt.

– És mi a helyzet ezzel a Piping Rock üzlettel? Legális?

– Mint bármelyik kaszinó Las Vegasban. Nem kell ahhoz semmi törvénytelen elkövetni, hogy az ember pénzt csináljon egy kaszinóból. A bevétel adja magát. De most már mondja meg, miért akarja ezt tudni?

– A Paul Drury gyilkosság – felelt Columbo. – A volt felesége állítólag Phil Sclafani közeli barátja. Azt a tippet kaptam, hogy köze lehet a maffiához, valaki más pedig előjött ezzel a Sclafani barátsággal.

130

– Egyébként rendőri felügyelet alatt áll Vegasban – mondta Palermo. – Nem lenne semmi elkapni egy olyan fickót, aki ott volt az Appalache-találkozón, aki a Bizottság tagja. Nem adjuk fel egykönnyen. Tíz éve a nyomában vagyunk. Gyakorlatilag mindenkiről tudunk, akivel kapcsolatba lép. Odaszólok Vegasba, hogy nézzenek utána Alicia Drurynek. Vagy van még valaki?

– Tim Edmonds. Karén Bergman. És ha már itt tartunk, maga Drury is.

3

– Hibáztunk – Alicia hangja ingerülten csengett. – Hibáztunk, úgyhogy jobb lesz, ha vigyáztok.

Charles Bell mellett ült egy ezüstszürke Cadillac kabrióban. A férfi éppen leparkolt a Santa Monica tengerparttal szemben. Ragyogott a nap, a tengeren szörfösök lovagolták meg az érkező apály hullámait. Alicia még mindig a fekete ruhát viselte, Bell pedig ugyanazt a

citromsárga nadrágot és halványkék pólót, amit az ebédnél.

– Ne rontsd el ezt a gyönyörű pillanatot -felelte.

131

Kinyitotta a kesztyűtartót, és kivett egy kis ezüstitálat. Olyat, amiben mogyorót szoktak felszolgálni a partikon. A hátsó ülésről elvett egy bőr aktatáskát.

– Illik a helyzethez, nem? A templomok is ilyen ezüstitálakban égetik el a jelzálogleveleket. Legalábbis ezt mondják. Ideadnád a gyújtódat?

Alicia elővette a gyújtót a táskájából. Bell kinyitotta az aktatáskát, és kivett egy papírt. Aliciának is megmutatta.

– Nézd. Ez az. Amiben megállapodtunk. Hatvankétezer dollár. Te megtetted, amit kellett, most én is megteszem, amit ígértem.

A nő komoly arccal bólintott.

Bell apró darabokra tépte a papírt, és az ezüstitálba szórta. Kivett egy darabot, meggyújtotta, majd visszadobta a tálba. Másodpercek alatt hamuvá égett az egész. Bell mosolyogva nézte, Alicia a homlokát ráncolta. Amikor az utolsó darab papír is elégett és kialudt a tűz, Bell kitartotta a tálat az ablakon, és hagyta, hogy a szél kifújja belőle a hamut.

– A tálat megtarthatod – mondta lovagiasan. – Emlékbe.

– Igazán kedves – Alicia hangja mogorván csengett.

– Szóval. Milyen hibáról beszélsz?

132

– Ez a Columbo hadnagy nem is olyan hülye. Rájött, hogy Paul gyilkosa minimum száznolcvan centi magas. Azt hiszem, a lövés szögéből.

– Los Angeles felnőtt lakosságának több mint a húsz százaléka magasabb száznolcvan centinél.

– Nem erről van szó. Hanem hogy egyáltalán rájött. Azonnal feltűnt neki, hogy nem egyszerű rablás volt. Hülyeség volt elvenni Paul óráját meg azt a gyűrűt.

– Alicia. Mondjuk, hogy megdől az alibid. Mondjuk, hogy rájön, hogy akár te is ott lehettél a házban negyed tizenkettőkor. De ezt be is kell bizonyítania. A pisztolyt nem találja meg, az biztos. Azt sem tudhatja, hány embernek volt mágneskártyája...

– Mondtam neki, hogy Karennek például van. Erre azt mondta, hogy ő túl alacsony, csak sámliról lőhetne volna le.

Bell elnézően mosolygott.

– Nincs indíték. Ez a lényeg. Ugyan miért ölted volna meg pont te Paul Druryt? Semmi indítékod nem volt. Soha nem fog rájönni, mi volt a kapcsolat.

– Minden ezen múlik.

– És még valamin – emlékeztette Bell. – Ne idegeskedj, és főleg ne veszítsd el a fe-

133

jed. Bízom benned, Alicia. Inkább Tim miatt aggódom. Alicia nagyot sóhajtott.

– Ha engem gyilkossággal vádolnak... nos, ha én belekeveredek, akkor ő is. És nem találkozhatunk többször. Tim beleőrülne.

– Teljesen beléd zúgott, mi? Alicia bólintott.

– Ennek így is kell maradnia életed végéig, Alicia. Csak így úszhatjátok meg. Mindannyian csak így úszhatjuk meg. Vigyáznunk kell rá. Nem lehet lelkiismeret-furdalása. Nem szabad, hogy valaha is belegondoljon abba, hogy belerángattad egy gyilkosságba. Biztos vagyok benne, hogy te tudsz bánni vele. Rosszabb is volt már.

– Rendben. Columbo veled is beszélni akar. Ne feledd, amit mondtam. Közel sem olyan ostoba, mint amilyennek látszik.

4

– Remek napom van – mondta Columbo a Topanga Beach Club teraszán a főpincérnek. – Ma már másodszor hívtak meg a medence partján egy italra.

– Magát meghívták ide, uram?

– Igen. Ó, talán nem mondtam. Columbo

134

hadnagy vagyok a rendőrségtől. Mr. Charles Bellel találkozom.

– Ertem. Mr. Bell már várja. Elvehetem a kabátját?

-Nos... Azt hiszem, igen. Az emberek mindig furcsán néznek, ha ballonkabátban üldögélek egy medence partján. Csak hadd vegyem ki... ezt a szivart.

Columbo a sötétszürke ballonkabát alatt világosszürke nadrágot, inget és sötétkék alapon piros pöttyös nyakkendőt viselt.

– Micsoda hely! – áradozott Columbo, miközben a főpincér az egyik tengerre néző asztalhoz vezette. – Biztos sok híres vendégük van.

Charles Bell felállt.

– Columbo hadnagy megérkezett, uram -lépett oda hozzá a főpincér.

Bell kezét nyújtott.

– Örülök, hogy megismerhetem, hadnagy. Nem lepett meg a hívása, és örülök, hogy itt tudunk találkozni. Legalább nyugodtan tudunk beszélgetni. Foglaljon helyet. Rendeljünk valamit inni.

– Köszönöm, uram. Ami az italt illeti, inkább nemet mondanék. Tudja, nemrég ittam egy dupla whiskyt.

– Akkor kérek egy üveg fehérbort és valami előételt.

135

– Ha nem bánja... lehetne inkább vörös?

– Persze! Legyen vörös. Őszintén szólva én is jobban szeretem a vöröset.

Bell intett a pincérnek, és rendelt.

– Milyen gyönyörű hely! – szólalt meg Columbo. – Bárcsak a feleségem is láthatná!

– Miért nem szól neki, hogy vacsorázzon velünk? Szívesen vendégül látnám önöket.

– Ez igazán kedves magától. De tudja, a feleségemnek ma este az egyetemre keU mennie.

Tudja, nemsokára megkapja a diplomáját.

-Akkor talán egy másik este. Azért is akartam találkozni magával, hogy felajánljam a segítségemet a nyomozással kapcsolatban. Paul Drury halála tragédia, és remélem, hogy minél előbb bíróság elé állítja a gyilkosát.

– Ezt én is remélem, uram.

– Tudja, hogy milyen kapcsolatban álltam vele?

– Hallottam pár dolgot, de örülnék, ha maga is elmondaná.

– Rendben. Austin Bell az édesapám volt. Hatalmas vagyokra tett szert az olajüzletben, amit volt szerencsém örökölni. Számomra Dallas túlságosan vidékies volt, valami másra vágytam.

Terjeszkedni próbál-

136

tam, nem csak az olajüzletben. A lényeg az, hogy úgy döntöttem, a Paul Drury Productionsbe fektetem a pénzem. Ez a legfőbb befektetésem. És most a semmibe vész.

– Most már értem, miért szeretné annyira, hogy a bíróság elé kerüljön a gyilkos.

– Paul Drury nélkül semmit nem ér a Paul Drury-show. Van valami ötlete, hogy ki ölhetette meg, hadnagy úr?

– Vannak ötleteim, uram. De még nem beszélhetek róluk.

– Érthető. Én segíthetek esetleg valamiben?

Columbo felnézett, és tekintete elidőzött a közelükben álló kék bikinis, magas, szőke szépségen.

– Eltekintve a show-tól, milyen ember volt Mr. Drury?

– Amilyet ez a szakma megkövetel – felelt Bell. – Egoista. Manipulatív. Nem túl tisztességes. Mire kíváncsi?

-Nők?

– Alicia. Karén Bergman. Jessica CTNeil. Bobby Angéla. Mindez az elmúlt két évben.

– Jessica CVNeil? A színésznő? Bell bólintott.
– Még a házassága alatt. Akkor még Alicia a felesége volt. Az volt a válás egyik oka.
A pincér lépett az asztalukhoz egy tálcával,

137

rajta rákkal, kagylóval, egy kis tál kaviárral, és két pohár jéghideg vodkával.

– A ház specialitása – magyarázta Bell. –Jeges vodka kaviárral. Bátorkodtam rendelni mindkettőnknek.

– Ikra... halikra – Columbo bizalmatlanul szemlélte az előtte lévő tálát. – Ez... igazán kedves öntől, uram. Tudja, nagyon szeretem a tengeri ételeket.

Bell tett egy kis kaviárt az egyik pirítósra, és odaadta Columbónak. Magának is készített egyet.

– Proszit! – mondta. Beleharapott a pirítósba, majd belekortyolt a vodkába.

Columbo utánozta.

– Hogy ízlik, hadnagy úr?

– Fantasztikus! Bár könnyen megfájdul a fejem, ha ilyen hideget iszom.

– Éppen ezért csak kicsiket szabad kortyolni.

Miközben a kaviárt ették és a vodkát kortyolgatták, Bélinek sikerült annyit kihúznia Columbóból, hogy New Yorkból származik.

– Én Texasban nőttem fel – válaszolt. – Oda jártam iskolába. Paul nagy ügyet csinált abból, hogy a Kennedy-gyilkosság napján ott volt a Dealey Plazán. Nos, én is. Őszintén szólva sokkal közelebb voltam, mint ő.

138

– Maga látta a gyilkosságot? Milyen érdekes!

– Tragikus nap volt, hadnagy. Az egész országnak.

– Igen. Az biztos.

A pincér egy üveg bordóit hozott. Testes, füstös bor volt. Bár Columbo jobban ismerte az olasz borokat, különösen szerette a bordóit, és élvezettel töltötte el a tudat, hogy a texasinak legalább ötven dollárjába került.

Sportról, politikáról és az időjárásról beszélgettek.

– Most már igazán... igazán mennem kell – mondta végül Columbo. – Elmondani sem tudom, mennyire hálás vagyok ezért a délutánért. Igazán kedves magától, hogy meghívott.

– Részemről a szerencse, hadnagy úr. És ha bármiben segíthetek...

Columbo felállt. Mosolyogva kezét ráztak,

– Persze, uram. Szólni fogok. És még egyszer köszönöm.

– Minden jól, Columbo hadnagy.

– Viszlát... Tudja, most, hogy belegondolok, lenne itt egy apróság, amiben segíthetne.

Tényleg csak egy apróság, talán nincs is semmi jelentősége.

– Mi lenne az?

139

–Nos... Valószínűleg nincs jelentősége, de a nyomozás során felmerült a Philip Sclafani név. Maga tudja esetleg, hogy ki ez a Philip Sclafani? És mi köze lehet az egészhez?

– Soha nem hallottam még ezt a nevet, hadnagy úr – felelte Bell kimérten.

Columbo bólintott.

–Nos, rendben. Nem baj. Csak egy ötlet volt. Tudja, a jelentés miatt... Még egyszer köszönök mindent, uram. Viszlát.

HETEDIK FEJEZET

1

A kapitányságon sokat viccelődtek azzal, hogy Columbo szinte soha nem ül le az asztalához. Mindig csak megáll mellette, elolvassa az üzeneteket, és elintéz egy-két hívást. A hadnagy azonban úgy érezte, hogy még így is túlságosan sok időt tölt az asztalánál ülve. Rengeteg jelentést kellett írnia, bár az írógép esküdt ellensége volt. Ma reggel azonban tényleg nem ült

le. Az asztala mellett állva rágyújtott egy szivarra, és olvasgatni kezdte az üzeneteket:

* *Még nem foglalt asztalt magának és a családjának a Los Angeles-i Rendőrség nyomozóinak szervezett éves piknikre.*

* *Egy háromoldalas tájékoztató arról, hogyan kell kitölteni a rendőrségi tulajdonban lévő gépjárművekben esett kárról szóló 2301-ll(d) nyomtatványt.*

* *Emlékeztető, hogy a jelentéseket és az elszámolásokat időben le kell adni. Megjegyzés: néhány nyomozó e kötelességének nem tesz eleget.*

* *A lefoglalt tárgyak bizonyítékként való nyilvántartásba vételéről szóló 1167-201 (b) (3) eljárás legfrissebb módosítása.*

^m *Egy lezárt boríték.*

141

Kinyitotta és egy faxot talált benne.

1993. június 4. 09.11 Oldalak száma: 1

Columbo hadnagy részére, Los Angeles-i Rendőrség Benjámín Palermo, FBI, Los Angeles Bizalmas

A Las Vegas-i irodából kapott jelentések alapján 1992. január 1. és 1993. április 12. között tizenhét alkalommal látták együtt Alicia Gra-ham Druryt Philip Sclafanival. Minden alkalommal együtt reggeliztek, illetve ebédeltek, egyetlen kivétellel Akkor a Piping Rock Hotel előcsarnokában látták őket együtt. Minden alkalommal kettesben voltak, bár előfordult, hogy valaki rövidebb időre csatlakozott hozzájuk.

A másik három név nem szerepel a nyilvántartásban.

Ha bármiben segíthetek, keressen.

Columbo tovább nézegette az üzeneteit. Dr. Culp kereste, beszélni szeretne vele.

– Columbo!

A hadnagy felnézett és meglátta, hogy Scziegel kapitány közeledik feléje.

– Jó reggelt, kapitány. Szép napunk van.

– Van valami nyom a Drury-ügyben?

142

– Nos, uram... van. Több is.

– Nem egyszerű betörés volt, ugye?

– Nem, uram. Hidegvérű gyilkosság volt. Előre kitervelték.

Scziegel kapitány végigsimított kopasz fején.

– Akkor meg kell találnia az indítékot -mondta.

– Igen, uram.

– Van valami ötlete?

– Van, kapitány. Tudja, Mr. Drury sok olyan információt hozott nyilvánosságra, amivel kínos helyzetbe hozott másokat, akik ráadásul keményen dolgoztak azon, hogy ezek az információk minél előbb feledésbe merüljenek.

– És maga szerint azért ölték meg, hogy megakadályozzák valaminek a nyilvánosságra hozatalát? De hát ez több száz embert jelent, Columbo! Vagy akár több ezret!

– Nem, uram, semmiképp. A gyilkosnak ugyanis volt mágneskártyája, és tudta a riasztó kikapcsolásához szükséges kódokat is. Ráadásul jól ismerte Mr. Drury házát és a szokásait.

– Mondanom kell valamit a főnöknek, mert a sajtó nyugtalankodik. Mondhatom azt, hogy még tart a nyomozás, de biztosak vagyunk abban, hogy pár napon belül letartóztatjuk a gyanúsítottat?

– Nos... Nem mondanám, hogy biztos vagyok. Nem hiszem, hogy garantálni tudom...

143

– És ehhez mit szól? „Még tart a nyomozás, de a rendőrség szerint hamarosan megoldódik az ügy.” Hogy hangzik?

– Én nemigen értek az ilyesmihez, uram, de szerintem nem hangzik rosszul.

– Rendben. Semmiképp nem szeretném a nyomozást hátráltatni, de mindenképp ki kell

mennie a lőtérre, hogy megszerezze a képesítést az új szolgálati fegyveréhez. Kezdem elveszíteni a türelmemet.

Columbo megértően bólintott.

– Rendben, kapitány. Tegnap este már elővettem, és megtisztítottam. Zimmer nyomozó segít majd egy kicsit gyakorolni, aztán...

– Istenem, Columbo. Inkább meg sem hallom, amit mondott. Még hogy elővette... Hiszen állandóan magánál kellene tartania!

A hadnagy vállat vont.

– Mindegy. Csak menjen, és tegye le végre azt a vizsgát.

– Rendben, uram.

– És még valami, Columbo. Nem gondolkodott még rajta, hogy vennie kellene egy új kabátot?

– Dehogynem, uram. Már többször is. Csak mindig elfelejtem. Mindig van valami fontosabb. Nem mintha sürgős lenne. Ezt még egy jó ideig hordhatom.

144

2

Dr. Harold Culp az asztalánál ült az orvos szakértői irodában.

– Üljön le, Columbo – mondta. Az asztalon álló befőttesüvegre mutatott. – Találja ki, mi ez.

– Nem akarom tudni – válaszolt a hadnagy az üvegben lévő undorító, darabos anyagot bámulva. Kifejezetten örült, hogy üvegben van.

– Ez, barátom, Paul Drury emésztőszervé-nek egy darabja. Pontosabban szólva a gyomor egy darabja. De vettem mintát a bélből is. Bizonyíték.

– Tényleg? Úgy érti, válaszol a kérdésemre, hogy a vacsora után mennyi idővel ölték meg?

Dr. Culp bólintott.

– Annak az üvegnek a tartalma a halál beállta előtt fél órával került a gyomorba.

– Biztos ebben? De hát bizonyítékom van rá, hogy tizenegy negyvenhétkor még élt!

– Akkor tizenegy tizenhétkor evett utoljára – mondta az orvos határozottan.

– De egy szemtanú szerint tizenegy előtt indult el az étteremből. Háromnegyed tizenegy körül.

– Ha ez igaz, akkor negyed tizenkettő körül halt meg.

145

Columbo végigsimított a haján.

– Itt valami nem stimmel. Azt a tizenegy negyvenhetes időpontot senki nem tudja megerősíteni. De akkor hagyott üzenetet egy olyan üzenetrögzítőn, ami a hívás időpontját is megjegyzi. Nem lehet, hogy... mindegy. Mit evett?

– Azt hittem, már meg sem kérdezi. Főleg tésztát. Egy kis rákot és kagylót. Vörös bort. Végül kávé.

– Kávé. Szóval befejezte a vacsorát.

– Desszertet nem evett – tette hozzá dr. Culp.

3

Mielőtt Columbo belépett a liftbe, eloltotta a szivarját, és zsebre tette. William McCrory irodájába tartott, és az emberek általában csúnyán néztek rá, ha a liftben szivarozott. Amikor belépett a növényekkel teli irodába, kezét rázott az ügyvéddel.

– Remélem, észrevette, hogy a halak miatt nem szivarozom. Nem venném a lelkemre, ha bármi bajuk esne.

Mr. McCrory elmosolyodott.

– Hogy maga milyen figyelmes, hadnagy úr! Foglaljon helyet.

146

– Ha nem bánja, inkább állva maradok, és figyelem egy kicsit a halakat. Gyönyörűek!

– Amikor feszült vagyok, leülök, és csak nézem őket – mondta az ügyvéd. – Terápia.

– Azt elhiszem.

– Miben segíthetek?

Columbo elfordult az akváriumtól, és leült Mr. McCroryval szemben.

– Különös dologra derült fény. Az orvos szakértő megvizsgálta Mr. Drury gyomrának tartalmát, amiből kiderült, hogy félórával az után halt meg, hogy befejezte a vacsoráját. Az éttermet is meg fogom kérdezni, de Miss Bergman szerint háromnegyed tizenegy körül indultak haza, de mindenképp tizenegy előtt. Mr. Drury taxit hívott neki. Az orvos szakértő teljesen biztos a dolgában. Érti, mi a gond?

– Akkor hogy hívhatott fel engem tizenegy negyvenhétkor? Ez a gond.

Columbo bólintott.

– Lehetséges, hogy valaki megbabráolta ezt az üzenetrögzítőt, és átállította rajta az órát?

– Úgy érti, hogy valaki bejött az irodámba szerda este, amikor már nem volt itt senki, átállította az órát, tegnap reggel pedig visszajött, hogy visszaállítsa?

– Telefonon nem lehet átállítani? Ha jól tudom, rengeteg dolgot távolról is be lehet

147

állítani, ha az ember felhív egy számot és megadja a kódokat.

– Az időt nem lehet átállítani, hadnagy úr. Csak közvetlenül a gépen.

– Értem...

Mr. McCrory mosolyogva vállat vont.

– Én persze megtehettem, hogy alibit biztosítsak magamnak vagy valaki másnak.

Columbo a fejét rázta.

– Nem... Hiszen akkor rá kellett volna vennie Paul Druryt, hogy telefonáljon ide és hagyjon üzenetet. Az pedig nem túl valószínű, hogy ő maga akart volna alibit biztosítani a saját gyilkosának...

Mr. McCrory ismét vállat vont.

– Nem valószínű.

– Mindegy. Tegnap azt mondta, Mrs. Drury kapcsolatban állhat a maffiával. Mesélne erről egy kicsit többet?

– Mondtam, hogy nincs bizonyítékom.

– Nem is kell bizonyítania semmit. És bizalmasan kezelem, bármit mond is. De szeretném tudni, mire gondolt konkrétan.

– Paul mondta, hogy találkozgatott valakivel Las Vegasban. Nem igazán örült neki.

– Ekkor még házások voltak?

– Részben. Alicia többször elment Vegas-ba akkor is, amikor Paul nem ért rá. Ez dühítette.

148

– Miért váltak el, uram?

– Ezek miatt. És Paulnak volt valakije.

– Jessica CVNeil. McCrory mosolygott.

– Maga aztán jól tájékozott, hadnagy úr.

– Csak így tudom végezni a munkámat. Megtudok minden apró részletet, aztán megpróbálom összerakni. A könyvekben minden nyomozó egy zseni, de én maximum két-három zsenivel találkoztam életem során. De én... Nekem keményen meg kell küzdenem a sikerért. Próbálok minél többet megtudni, és ahogy maga mondta, igyekszem jól tájékozott lenni. Mond magának valamit a Philip Sclafani név?

McCrory szája széles mosolyra húzódott.

– Hadnagy, magát látva őszintén örülök, hogy nem én öltem meg Paul Druryt -mondta elismerően. – Igen, ezt a nevet említette Paul is.

– Van valami ötlete, miért akarhatta ez a Sclafani megöletni Mr. Druryt?

– Nincs. A válás után Alicia nem csinált titkot abból, hogy ezzel a Sclafanival találkozgat.

Paul Bobby Angéla miatt ment Vegasba, Alicia pedig többnyire vele tartott, hogy találkozhasson Sclafanival. Paul „rohadéknak” nevezte, de nem hiszem, hogy valaha is összetűzésbe keveredett volna vele.

-Értem... Nos, nem akarom tovább rabolni az idejét, Mr. McCrory. Csak bosszant ez a telefonhívás. Nem illik a képbe.

– Bárcsak tudnék segíteni, hadnagy úr. De nekem sincs ötletem.

– Köszönök mindent, uram. Igazán hálás vagyok. Remélem, nem kell többé zavarnom. Az irodából kilépve Columbo elővett egy szivart a zsebéből, de aztán eszébe jutott, hogy előbb le kell mennie a lifttel. Majd az utcán – gondolta.

4

Martha Zimmer a La Felicita étterem előtt várt rá. Amikor meglátta a hadnagyot, levette a napszemüvegét. Most is fehér blúzt és sötétkék blézert viselt, jelvénye a blézer zsebére volt tűzve. Szürke szoknya volt rajta. Bementek. Columbo felmutatta a jelvényét, és bemutatkozott a recepciósnak, aki azonnal odahívta az étterem tulajdonosát.

– Milyen szép ez a hely – súgta oda Columbo Martnának, miközben a tulajdonosra vártak. Hangulatos kis étterem volt, amit a Paul Druryhoz hasonlók véletlenül talál-

150

nak meg, és azonnal beleszeretnek. Olasz stílusa ellenére sugárzott belőle Dél-Kalifornia hangulata: sötét fabútorok, kovácsoltvas gyertyatartók, tűzpiros asztalterítők, aranyozott üvegekben égő gyertyák.

– Remélem, az étel jobb, mint a dekoráció – jegyezte meg Martha.

A tulajdonos magas, barátságos férfi volt, feltűnő fekete bajusszal.

– Vincent Conte vagyok, Columbo hadnagy. Miben segíthetek?

– Paul Drury halála ügyében nyomozunk, Mr. Conte. Néhány kérdést szeretnék önnek feltenni. Ez itt Mrs. Zimmer. Szintén a Los Angeles-i Rendőrség nyomozója.

– Leülhetünk a hallban. Hozhatok önöknek valamit?

– Egy kis üdítő jól esne – felelt Columbo.

– Rendben. Egy kóla?

– Persze, az jó lesz. Kettőt kérnénk. Nem sokkal később egy pincér lépett az asztalukhoz két kólával.

– Mr. Contie, nyilván tudja, hogy Mr. Drury nem sokkal az után halt meg, hogy itt vacsorázott szerda este.

– Tudom. Micsoda tragédia. Jó barátom volt. Hetente legalább egyszer itt vacsorázott.

Columbo bólintott.

151

– Még nem tudjuk pontosan, mikor hagyta el az éttermet. Meg tudná mondani?

– Szinte percre pontosan. Tíz óra negyvenkor hívtunk a kisasszonynak egy taxit, ami öt-tíz perccel később meg is érkezett. Én is kimentem, hogy megnézzem, minden rendben van-e. A kisasszony beült a taxiba, Mr. Drury pedig a saját kocsijába. Akkor hoztattam ki a kocsiját, amikor a taxit hívtam. Azaz körülbelül...

– Háromnegyed tizenegykor?

– Plusz-mínusz öt perc.

– Meg tudná mondani, mit evett aznap este?

– A ház specialitását. Tészta kagylóval, rákkal, homárral, fehérboros mártással és zöld fűszerekkel.

-Bor?

– Montepulciano.

– Fogyasztottak desszertet?

– Nem. Csak kávé.

– És a kisasszony? Tudja, hogy ki volt? -szólt közbe Martha Zimmer.

– Miss Karén Bergman. Együtt dolgoztak. Korábban is jártak már itt együtt.

– Nem vitatkoztak valamin aznap este? Nem vett észre valami furcsát?

– Nem. Gyengéd, kiegyensúlyozott pár voltak.

- Nos, uram, nagyon köszönöm. Sokat segített.
- Szívesen vendégül látom önt és Mrs. Zimmert ebédre, hadnagy úr.
- Ez nagyon kedves öntől, de sajnos sok dolgunk van. Talán majd máskor.
- Bármikor, hadnagy úr. Megtiszteltetésnek venném.

5

Keresniük kellett egy elhagyatott helyet a hegyekben, ahol Columbo gyakorolhatott egy kicsit. A Peugeot-val mentek, és félóra alatt meg is találták az alkalmas területet egy kis patak mellett. A meder elég meredek volt ahhoz, hogy ne történhessen baleset. Martha levette a cipőjét, átsétált a patakon, és letett a földre hat konzervdobozt.

Sötétkék blézerét a kocsiban hagyta, saját fegyvere a bal válla alatti tokban volt. Mezítláb maradt, nem akarta visszavenni a cipőjét, amíg vizes a lába.

Columbo bizalmatlanul szemlélte a patak másik partján sorakozó konzervdobozokat, majd idegesen rágyújtott inkább egy szivarra.

- Soha életemben nem lőttem még. Sem

New Yorkban, sem itt, Los Angelesben nem volt rá szükségem.

- Ezt a vizsgát viszont le kell tennie. Gyerünk, célozzon az egyik konzervdobozra.

A pisztoly Columbo zsebében volt. Most kedvetlenül előhúzta, és az egyik konzervdobozra célzott. Kibiztosította a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt. A fegyver elsült, és a golyó fél méterrel a konzervdobozok felett a patak medrébe csapódott.

- Látja? Ez nekem nem megy. Úszni sem tanultam meg soha.

- Két kézzel fogja, Columbo. Úgy sokkal könnyebb. És ne feszítse a karját. Kicsit lazábban.

- Két kézzel is foghatom? Na ezt figyelje! – Megint kibiztosította a pisztolyt, célzott és lőtt, ezúttal a bal kezével a jobb csuklóját szorítva. A golyó a vízbe csapódott.

– De hát nyolc méterre sincs – hitetlenkedett Martha. Elővette a saját fegyverét. – Figyeljen, Columbo. Kis terpeszben álljon. Látja? így. – Célzott és lőtt. Az egyik konzervdoboz a levegőbe repült. Megint célzott, megint lőtt. Ez is talált.

Columbo eloltotta a szivart, és eldobta. Utánozta Martha mozdulatát, és ezúttal pont két konzervdoboz közé lőtt.

- A magasság már jó. Csak az irányon

kell kicsit változtatni, és meglesz az a konzervdoboz.

Columbo újra próbálkozott. Annyira koncentrált, hogy a nyelvét is kidugta a szájából. Célzott és lőtt. Az egyik konzervdoboz eldőlt.

- A lőtéren azért nagyobbak a céltáblák -mondta.

- Igen, de kétszer ilyen messze vannak. Columbo kis terpeszbe állt, de most a bal kezével kulcsolta át a jobb csuklóját. Először a bal szemét hunyta le és a jobbal célzott, majd fordítva. Habozott egy kicsit, majd meghúzta a ravaszt.

Az egyik konzervdoboz eldőlt, és belegurult a patakba.

- Jó lesz – mondta a hadnagy. – Indulhatunk.

- Ötből kettő? Az még nem elég. Még lőnie kell párat.

- Nem akarok megsüketülni – mondta Columbo, és visszatette a pisztolyt a zsebébe. –

Egyébként is beszélnem kell Jessica CWeillel.

- És én mit csináljak?

- Menjen vissza pár emberrel a Drury-házba, és nézzék meg, hátha van valahol egy titkos széf. Az a fickó okos volt, könnyen lehet, hogy olyan helyre rejtette, ahol senki nem keresné.

NYOLCADIK FEJEZET

1

- Igazán köszönöm, hogy ilyen hamar tudott rám időt szakítani – köszönt Columbo Jessica CTNeilnek.

- Ha egy nyomozó azzal kopogtat be valakihez, hogy egy gyilkossági ügyben szeretne vele beszélni, akkor nyilván azonnal szakít rá időt, hadnagy úr.
- Azért én mégiscsak szeretném megköszönni. Nem mindenki ilyen segítőkész.
- Miért nem megyünk inkább ki a teraszra, hadnagy úr? Épp egy forgatókönyvet olvasgattam. Beszélgessünk inkább a napon.

A hadnagy felesége épp valamelyik reggel újságolta neki, hogy a People magazin szerint Jessica (y)Neil kivételes színésznő. Az édesapja bankár volt New Yorkban. Óriási vagyont örökölt, művészetet tanult a Wellesly főiskolán, aztán Kaliforniába költözött, ahol elkezdett a színésszettel foglalkozni. Festő is volt. Talán a házban lévő képeket is ő festette. Nem volt kivételes szépség, a hadnagnak viszont nagyon tetszett a belőle sugárzó természetesség. Csinos, fiatal lány volt, sötétbarna hajjal és igazán barátságos mosollyal. Férfi atléta és rövid farmernad-

156

rág volt rajta. Columbo úgy tett, mintha észre sem venné, hogy az atléta alatt nem visel a lány semmit. Bár nem szokta bámulni a nőket, vak azért ő sem volt.

- Ne haragudjon, hogy miattam félbe kell szakítania azt a forgatókönyvet.
- Ugyan már! Nyilván Paul Drury meggyilkolása ügyében nyomoz. Ijesztő ez az egész. Örölnék, ha minél hamarabb pontot tenne a végére. Kér valamit inni? Én jeges teát iszom, de magának szívesen hozok valami mást.
- Jeges tea. Remekül hangzik.

Jessica a konyha mellett elhaladva szólt a szobalánynak, hogy hozzon egy jeges teát a hadnagnak.

A medence mellett lévő teraszról gyönyörű kilátás nyílt a malibui tengerpartra és a Csendes-óceánra. A péntek délután ellenére feltűnően tiszta volt a levegő, bár a tenger fölött már gyülekeztek a felhők.

- Láttam az egyik filmjét – vallotta be a hadnagy.
- Tényleg? És melyiket?
- Gyomok között.
- Akkor nem sok rejtegetnivalóm van maga előtt, hadnagy úr – mondta mosolyogva a színésznő. Abban a filmben hosszú percekig szerepelt meztelenül.

157

-Nos... Azt hiszem, igaza van-felelt a hadnagy. Egészen zavarba jött. Remélte, hogy nem azért mondta ezt a színésznő, mert az atlétáján felejtette a szemét.

- Azt hittem, szerelmes vagyok Paul Druryba. Vagyis nem csak azt hittem, egy ideig tényleg az voltam. Tudtam, hogy Alicia férje, de nem zavart. Az apám óva intett tőle. Szerinte egy olcsó kis kalandor volt.
- Adott magának mágneskártyát, amivel be lehet jutni a házába?
- Igen. Még megvan. Odaadjam? Columbo vállat vont.
- Már *nincs* nagy jelentősége. Tegnap megváltoztatták a kódokat.
- New Yorkban voltam, amikor a gyilkosság történt. Vasárnap indultam, és tegnap délután jöttem vissza. Ha esetleg alibire lenne szükségem.
- Ertem, kisasszony. Nem zavarja, ha rágyújtok?
- Csak nyugodtan.
- Nincs véletlenül gyufája? Jessica CNeil elmosolyodott.
- Majd megkérem a szobalányt, hogy hozzon.
- Sajnálom, hogy ennyi kellemetlenséget okozok.

158

- Ez a munkája, hadnagy úr. Mire kíváncsi Paullal kapcsolatban?
- Elmondaná röviden, hogy honnan ismeri? A részletek nem érdekelnek, ha érti, mire gondolok. Csak nagy vonalakban.
- AJ. Paul Getty Múzeumban találkoztunk először, valamikor 1991 áprilisában. Teljesen

véletlenül. Épp arra jártunk, és felismertük egymást. Beszélgetni kezdtünk, és meghívott vacsorázni. Még azon a héten el is mentünk... Ha jól emlékszem, szombat este. Hétköznap keményen dolgozott, mindig csak a hétvégén ért rá.

– És hol volt Mrs. Drury aznap este?

– Las Vegasban. Paul egyáltalán nem örült, hogy csak úgy otthagya. Ezért kezdett el ő is találkozgatni másokkal.

– Mennyi ideig találkozgatott Mr. Drury-val?

– Több mint egy évig.

– Folytassa, kisasszony. Elnézést, hogy félbeszakítottam.

Jessica CyNeil felsóhajtott.

– 1991 decemberében váltak el. Abban reménykedtem, hogy Paul megkéri a kezemet. De nem tette. Valójában emiatt lett vége. Amikor apám látta, hogy Paulnak esze ágában sincs feleségül venni engem, mindent bevetett, hogy szakítsak vele.

159

A szobalány lépett melléjük a jeges teával. Jessica CTNeil megkérte, hogy hozzon ki egy öngyújtót.

– Miért volt annyira ellenszenves Mr. Drury az édesapjának?

– Sok minden miatt. Tudja, hogy van ez a bankszakmában. Mindennek híre megy. Hallott ezt-azt Paulról.

– Például mit?

– Azt mondta, nem áll biztos lábakon, hogy bármikor csődbe mehet. Ráadásul gondjai voltak Paul legfőbb befektetőjével is.

– Charles Bellel?

– Igen. Charles Bell apja, Austin Bell 1989-ben halt meg. Austin Bell az a fajta texasi volt, akit apám ki nem állhat. Hencegő hazafi, a John Birch Társaság tagja és hasonlók. Az apám személyesen is ismerte, és mélyen megvetette. Azt beszélik, hogy Austin Bell finanszírozta a kubaiak kiképzését és felszerelését a Disznó-öbölbeli partraszálláskor. Halála előtt nem sokkal pedig jelentős összeget adományozott az Olivér North alapítvány javára, azt hangoztatva, hogy Ollie North az egyik legnagyobb amerikai hazafi. Apám gyűlölte ezért. Nemcsak őt, a fiát is.

– Charles Bélinek is volt valami köze ehhez?

160

Jessica CTNeil a fejét rázta.

– Nem tudok róla. Az viszont biztos, hogy Paul semmit nem tudott erről az egészeztől.

– Nos, a politika mindig...

– Nem csak erről van szó – szakította félbe Jessica. – New Yorkban azt beszélik, hogy Austin Bell olyan ügyletekben volt csendestárs, amit egy texasi talán megúszhat, de egy etikus New York-i bankár nem kockáztatna meg.

– Kifejtené ezt bővebben, kisasszony?

– Nem tudom, honnan származik az információ, de az apám szerint Austin Bell Meyer Lansky csendestársa volt. Az övé volt a havannai Riviéra Hotel. Ha ez igaz, akkor hatalmas vagyont veszített az ügyön, a hotelt ugyanis a Castro-kormány elkobozta, és egy fillér kártérítést sem fizetett.

– De Lansky már meghalt...

– Meyer Lansky 1983-ban halt meg. Austin Bell pedig 1989-ben. Apám szerint Charles Bell teljes vagyona sáros. Többek között Paul Drury vállalkozása is.

– Maga szerint nem furcsa ez, kisasszony? – kérdezte Columbo. – Szélsőséges jobboldali nézetek egy Meyer Lansky-féle partnerrel kombinálva?

– Nem feltétlenül. Austin Bell nyilván ellenezte a Castro-rezsim ideológiáját. Az pe-

161

dig, hogy elvették tőle a Riviérát, csak ronthatott a helyzeten.

– Ez igaz.

– Elmondtam egy-két dolgot Paulnak arról, amit az apám gondolt. Persze nem mindent. De ő csak vállalt vont. „A pénz az pénz” – mondogatta. Egyáltalán nem érdekelte, honnan szedte Charles Bell azt a pénzt, amit a Paul Drury Productionsba fektetett.

– Mr. Drury megbízott magában, kisasszony?

Jessice elmosolyodott.

– Sokat beszélt az ágyban. Különösen, ha valamivel le akart nyugózni. Jól tudta, hogy van pénzem. Azt is tudta, hogy az apám megveti. Olyan dolgokat mondott, amik jobb színben tüntették fel. Például, hogy le fogja leplezni a Kennedy-gyilkosságot. A harmincadik évfordulón, élete legfontosabb műsorában bebizonyítja, ki ölte meg Kennedy elnököt.

– De hogy akarta ezt megtenni? – Columbo a homlokát ráncolta.

– Számítógép-technológia. Azt mondta, az ő gépén van a világ legnagyobb gyűjteménye a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatban. És még nem fejezte be. A számítógép segítségével egymáshoz illesztette a részleteket,

162

összehasonlította a rendelkezésre álló adatokat... Míg egyszer csak be nem bizonyosodik, ki ölte meg John F. Kennedyt.

– És maga beszélt erről az apjának?

– Igen, de szerinte Paul csak egy öntelt kis senki volt.

– És maga szerint?

– Én sokkal jobban ismerem a modern technológiát, mint az apám. Generációs különbség. Elképzelhetőnek tartom, hogy a számítógép segítségével közelebb lehet jutni a megoldáshoz...

– Sajnos ezzel már nem sokra megyünk -mondta a hadnagy. – Mindkét számítógépe tartalmát letörölték. Végleg. Nem lehet rajta segíteni. Semmi nem maradt belőle.

– Igen, olvastam az újságban.

– Ha valaki a leleplezés miatt aggodalmaskodott, most aztán megnyugodhat.

– Nem feltétlenül...

– Nem feltétlenül?

– Ahhoz előbb meg kell találniuk a képeket.

– Milyen képeket?

– Volt nála néhány kép. Azokat nem a számítógépben tartotta. Nem nagyon értek ehhez, de szövegen kívül képeket is el lehet menteni a számítógép memóriájába. Apró pontokból, ha jól emlékszem, pixelekből állnak. Tudja, mint az újságokban. A lényeg az,

163

hogy minden egyes pixel lefoglal valamennyit a memóriából, ezért nem túl praktikus sok képet tárolni a számítógépen – legalábbis a technika jelenlegi állása szerint. Éppen ezért Paul sem a gépen őrizte a képeit.

– Hanem hol? – kérdezte Columbo.

– Először azt kérdezze meg, honnan tudom mindezt.

– Honnan tudja?

– Soha nem hittem el, hogy Paul meg tudja oldani a Kennedy-gyilkosságot. És ezt ő is tudta. És azt is, hogy az apám nem kedveli. Az egyik éjjel megmutatott nekem két fényképet, amik a Dealey Plazán készültek. „Látod azt a férfit?” – kérdezte. „A puskával a kezében. Lehet, hogy ő ölte meg Kennedyt.” A kép önmagáért beszélt. Egy férfi állt a fa mögött, puskával a kezében. Honnan tudják, hogy Oswald lőtte le az elnököt a tankönyvraktár tetejéről, és nem ez a férfi? Szóval ott állt egy fegyveres férfi a fa mögött, előtte pedig egy másik férfi, aki mintha örködött volna. Azóta megnéztem a hivatalos képeket is. Az a két férfi a Fűves Dombon állt.

– Hol lehetnek ezek a képek? – kérdezte Columbo.

– Talán a házban. Vagy egy széfben. Az irodában vagy egy bankban. Elásva a kertben. Nem

tudom.

164

– Azt akarja ezzel mondani, hogy Paul Drury halálának köze lehet Kennedy elnök harminc évvel ezelőtti meggyilkolásához?

– Nézze, hadnagy úr. A Kennedy-gyilkosság napjaink egyik legjobban jövedelmező üzlete. Könyvek, filmek, sorozatok százai szólnak róla. Gondoljon csak bele. Mi van, ha Paulnak tényleg bizonyítéka volt arról, ki ölte meg Kennedyt? Ha ez kiderül, az üzletnek annyi.

Valójában senki nem akarja megtudni. Ha ugyanis kiderül, búcsút mondhatnak a millióknak.

– De magának megmutatta a képeket... Nem mondta meg esetleg, hogy honnan szedte őket?

– Havonta legalább egyszer nyilatkozott a tévében vagy a rádióban, ezzel biztosítva a népszerűségét a show businessben. Az emberek imádták. Leveleket küldtek neki, újságcikkeket, fotókat. Nagyon sokan azt hiszik, hogy a tévé is egyfajta bíróság. Ha sikerül meggyőzni a műsorvezetőt arról, hogy igazuk van, akkor igazuk is van. Erről szólt a Paul Drury-show. Bizonyítékok és hamis bizonyítékok váltogatták egymást. Ez is a játék része volt. Maga nézte a Paul Drury-show-t, Columbo hadnagy?

– Őszintén szólva, kisasszony, ha egy mód volt rá, inkább nem. A feleségem viszont na-

165
gyón szerette, különösen a Kennedy-gyilkosságról szóló részeket. Szóval én is láttam párat. De igazság szerint nem az én műfajom. .. Igazán köszönöm, hogy időt szakított rám, de most mennem kell.

2

– Igen, uram. Hogyne, uram. Igazán köszönöm, hogy időt szakított rám. A Drury-gyilkossággal kapcsolatban szeretném a segítségét kérni.

Columbo Jonathan Lugar helyettes államügyésszel beszélt.

– Lehetséges... Nem biztos, de lehetséges, hogy Mr. Drurynek volt egy széfje valamelyik bankban. A gond az, hogy nem tudjuk, melyikben. Arra gondoltam, hogy maguk könnyebben kideríthetik, mint mi. Sokat segítene a gyilkos kézre kerítésében. Persze. És nagyon köszönöm az együttműködést.

3

Martha Zimmerről folyt a víz, amikor délután öt óra előtt pár perccel találkozott Columbóval.

166
– Még szerencse, hogy már nem kell szoptatnom a gyereket – mondta. – Milyen beosztásban tudnék úgy dolgozni?

Columbo rámosolygott.

– Talán elnézést kellene kérnem, amiért mindenkinél jobban bízom magában? – kérdezte.

– Columbo...

– Pedig tényleg, Martha. Talált valamit? Paul Drury házában nappalijában álltak.

Martha hat egyenruhás rendőrrel érkezett a helyszínre, hogy egy titkos széfet vagy páncélszekrényt keressenek. Két tisztnél fémdetektor is volt. Martha Zimmer a fejét rázta.

– Semmit. Akarja, hogy leengedjük a medencét, és az alatt is megnézzük?

– Arra semmi szükség. Nyugodtan menjen haza. Zárják be a házat és kapcsolják be a riasztót. Szóljon, hogy félóránként küldjenek erre egy kocsit. Nekem rohannom kell a La Cienegára. Már várnak.

4

– Hogy halad a nyomozás, Columbo hadnagy? – kérdezte Alicia Graham Drury. – Az újságok szerint nyomokat talált.

167

Paul Drury irodájának előterében beszélgettek. Az ajtó zárva volt, de a hadnagy bekopogott, és Alicia beengedte. A földön papírdobozok hevertek. Már elkezdték kiüríteni az irodát.

– Igen, vannak nyomok, asszonyom. A legtöbb valószínűleg használhatatlan, de hát csak így járhatunk a dolog végére. Ha ellenőrizzük minden nyomot.

– És kiderül ezekből a nyomokból, hogy ki ölte meg Pault?

Columbo legyintett a jobb kezével.

– Talán – mondta.

Alicia farmernadrágot és kék pólót viselt. A reggeli gyász látszólag egy napig sem tartott. Dohányzott és feszültnek tűnt.

– Feltételezem, hogy nem mondhat ennél többet.

– Tényleg nem, asszonyom. Ugyanis nincs bizonyíték. Egyelőre.

– Nos, akkor sok szerencsét, hadnagy úr. Tehetek önért még valamit?

– Nem, asszonyom. Valaki máshoz jöttem. Nem akarom feleslegesen zavarni.

– Értem. Nyugodtan használhatja Paul irodáját. És ha bármiben segíthetek, csak szóljon.

Alicia kinyitotta Paul Drury irodájának ajtaját. A hadnagy belépett, aztán egy pillanatra megállt és visszafordult.

168

– Mrs. Drury! Kérdeznék valamit. Nem olyan fontos, csak hátha tudja. Rutinkérdés. Volt esetleg Mr. Drurynek széfje?

– Azt én is szeretném tudni. Ugyanis nincs meg a végrendelete. Már beszéltem Bili McCroryval, de ő sem tud semmit. Nincs nála a végrendelet. De mi a jelentősége ennek a nyomozás szempontjából?

– Szerintem semmi – válaszolt a hadnagy. – Csak rutineljárás. Tudja, a munkám legnagyobb része rutineljárás.

Alicia bólintott és kiment. Columbo leült. Nem sokkal később Paul Drury titkárnője lépett az irodába.

– Miss Whistler, ugye? – kérdezte a hadnagy. Leslie Whistler csinos, telt, vörös hajú nő volt. Fehér blúzt és fekete szoknyát viselt. Bólintott.

– Csak néhány kérdést szeretnék feltenni önnek, Miss Whistler. Szeretném, ha bizalmasan kezelné a beszélgetésünket. Először is: volt Mr. Drurynek széfje az irodában?

A titkárnő a fejét rázta. –Nem.

– Semmilyen zárható szekrény, amiben bizalmas iratokat tartott?

– Nem, uram.

– Minden fontos anyagot a számítógépen tárolt?

169

– Amennyire én tudom, igen, hadnagy úr. De tudni kellett hozzá a jelszót.

– És tudta még valaki ezt a jelszót Mr. Drury kivül?

– Többen is. A munkatársak...

– Szóval, amikor letörölték a számítógépeket, minden elveszett?

Leslie Whistler bólintott.

– Mr. Drury gyakran mondogatta, hogy bármikor betörhetnek az irodába, és ellophatják a papírokat. Egy iratot könnyű eltüntetni, ha nem is lopják el, de leöntik benzinnel, és minden leég, még mielőtt kiérnek a tűzoltók. Azt mondta, hogy a számítógépes fájlok sincsenek nagyobb biztonságban. Semmi sincs biztonságban, ezt mondogatta. Mindent tönkre lehet tenni.

– És mi a helyzet a fényképekkel?

– Nem tudom, hol tartotta őket. Volt nála néhány. Az iratokat már átnéztük, de ott nem voltak fényképek.

– Akkor valószínűleg nem az irodában tartotta őket.

– Talán otthon. Ha jól tudom, a rendőrség lezárta a házát. Később biztosan megtaláljuk azokat a képeket.

– Én is remélem. Miss Whistler, szeretném, ha meghallgatna valamit.

Columbo belenyúlt a zsebébe, és elővett

170

egy kazettát és egy magnetofont. A McCrory üzenetrögzítőjén hagyott üzenet volt a kazettán.

Elindította.

Hello, itt Paul. Reggel azonnal hívj vissza. Fontos.

Leslie Whistler a szája elé kapott, és elsápadt.

– Ez az ő hangja, Miss Whistler?

– Igen.

– És úgy is hangzik, mintha ő mondta volna?

– Hadnagy úr, ha ötvenszer nem hallottam tőle ezeket a szavakat, egyszer sem. Ha nem tudott bejönni, akkor hagyott egy üzenetet, hogy otthonról fog dolgozni. Sokszor előfordult, hogy egy hasonló üzenet várt reggel. Ha éjszaka valami az eszébe jutott és azt akarta, hogy reggel azonnal legépeljem, hagyott egy üzenetet.

– Nem hall valami furcsát? A titkárnő a fejét rázta.

– Nem. Lejátszana meg egyszer?

Hello, itt Paul. Reggel azonnal hívj vissza. Fontos. Leslie felsóhajtott.

– Ha ötvenszer nem hallottam ugyanezt, egyszer sem.

Columbo bólintott.

– Ertem. Reggel azonnal hívj vissza. Mindig ugyanezeket a szavakat használta?

171

– Igen.

– Semmi mást? Nem mondta, hogy mi olyan fontos?

– Általában hozzátette, hogy mit akar. „El kell küldenem egy levelet Humphrynak.” Reggel visszahívtam és megkérdeztem, mi álljon a levélben. Így nem felejtette el, hogy levelet kell írnia, és azonnal lediktálta nekem.

– És a hangja is a megszokott? Mármint a kazettán. Semmi furcsát nem vesz észre?

– Nem. Teljesen normális.

– Értem, Miss Whistler. Ha megkérhetem, ne beszéljen erről senkinek. Rendben?

– Persze.

Még egy beszélgetés volt hátra aznapra. Geraldo Anselmo, a rendszergazda, aki észrevette, hogy mindkét számítógép tartalmát letörölték. Mogorva fiatalember volt, kissé féltékeny lépett az irodába.

– Ugye, jól értem, Mr. Anselmo, hogy a számítógépen lévő összes információ végleg elveszett?

Anselmo bólintott.

– Ha letörölünk egy fájlt, azaz egy adathalmazt, általában nem tűnik el végleg a számítógépről. A könyvtárból és az állománykijelölési táblázatból is látszólag tűnik csak el. Ebből a táblázatból tudja a számítógép,

172

hogy mennyi szabad hely van a lemezen. A fájlt nem lehet többé megnyitni, és ha szabad helyre van szükség, a gép felülírja. Addig azonban nem vesznek el az adatok, és vannak programok, amelyek segítségével vissza lehet nyerni őket. Ha csütörtök reggel úgy találtuk volna itt a gépeket, hogy az adatokat letörölték, a nagy részüket megmenthettem volna. De nem ez történt. A merevlemezeket felülírták.

– Hogyan lehetséges ez, Mr. Anselmo?

– Háromféleképpen. Először is, valaki leülhetett Mr. Drury asztalához és felülírhatta.

Másodszor, ugyanezt megtehetette egy másik irodából is, a gépek ugyanis rá vannak kötve a hálózatra. Nem mindenki érhetett el minden könyvtárat, mert a legtöbbet jelszó védte.

Összesen hat másik irodából elérhetőek a gépek. Harmadszor, lehet, hogy vírussal csinálták.

A gépek a telefonvonalon keresztül kapcsolódtak a külső információforrásokhoz. Valaki kívülről is küldhetett egy vírust.

– Meséljen nekem többet erről a vírusról -mondta Columbo.

– Nyilván egy illegális utasításkód lehetett az egyik gépen. Valószínűleg 1993. június 3-án kellett aktiválnia magát, de az is lehet, hogy telefonon aktiválták. Az biztos, hogy

mindez éjszaka történt, mert reggelre már mindkét merevlemezt felülírták. Illetve saját magukat írták felül, ezért nem tudhatjuk pontosan, mi történt.

– Ehhez egy számítógépszenire van szükség – jegyezte meg a hadnagy.
– Egyáltalán nem. Persze azért érteni kell hozzá, de több ezer informatikus van, aki képes erre.

– Hackerek – mondta Columbo.

– Nem. Inkább olyasvalaki, akinek volt rá oka.

– És nem lehet ez ellen védekezni?

– De igen. Két mód van rá. Időnként érdemes lefuttatni egy vírusellenőrző programot.

Legutóbb múlt szombaton futtattam le egyet. A fejlettebb vírusok persze túljárnak a vírusellenőrző eszén. A mi programjaink nem találtak semmit. A másik megoldás az, ha mindenről készül másolat. Mr. Drury nem igazán rajongott ezért az ötletért. Nem akarta, hogy a bizalmas információk több példányban is meglegyenek. A többi gépen sem lehetett másolatot készíteni egyetlen dokumentumról sem. A kollégák megnyithatták és elolvashatták a fájlokat, de nem tudtak másolatot készíteni.

– Óriási kockázatot vállalt ezzel, ugye?

– Igen, uram. Sajnos igen.

5

Vacsora után Mrs. Columbo hosszú telefonbeszélgetésbe merült San Diegó-ban élő lányukkal, ezért Columbo berakta Kutyát a Peugeot-ba, és elindultak a tengerpartra. Pórázon sétáltatta a lelkesen ugránczó Kutyát, közben mosolyogva nézegette a parton és a vízben játszó gyerekeket.

KILENCEDIK FEJEZET 1

Paul Druryt szombat délelőtt temették el. Pontosabban szólva egy mauzóleumban helyezték végső nyugalomra. A világi szertartás zártkörű volt, a temetőben és környékén ennek ellenére hemzsegték a fotóriporterek.

– Hiénák – mérgelődött Charles Bell.

Rajta kívül ott volt még a közeli hozzátartozók között

* Alicia Graham Drury, az elhunyt volt felesége, talpig feketében, oldalán

* Tim Edmondsszal, a Paul Druryt oly gazdaggá és híressé tevő show producerével. A sötétkék öltönyt viselő Edmonds időnként idegesen pillantott

« Marvin Goldschmidra, a rendezőre, aki látszólag szívből gyászolta az elhunytat, miközben karon fogva támogatta

» Karén Bergmant, az elhunyt személyi asszisztensét, aki ez alkalommal is szűk fekete szoknyát és fehér blúzt viselt, csendesesen sírdogált, és néha-néha gyilkos pillantást vetett

» Bobby Angélára, a szűk fekete nadrágot és rövid ujjú fekete felsőt viselő country énekesnőre, aki mögött ott lépkedett

» Jessica (y)Neil sötétzöld ruhában és napszemüvegben.

Jelen volt még a hangosan zokogó vörös hajú titkárnő és William McCrory, Drury ügyvédje, aki végig állt a temetés alatt. Rémesen nézett ki, de ezúttal legalább ügyvédhez méltó ruhát viselt. Geraldo Anselmo, a rendszergazda a menet legvégén haladt, azon tűnődve, mi keresnivalója van itt egyáltalán.

Közvetlen családtagok nem jöttek. A sajtó nem is volt biztos abban, hogy Paul Drury-nak volt-e egyáltalán családja.

A fotóriporterek csak a hírességekre koncentráltak, ezért észre sem vették Columbo hadnagyot, a Los Angeles-i Rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozóját, aki leghátul állt gyűrött ballonkabátjában, egy szivarral a kezében.

– Gond van, azonnal beszélnünk kell -súgta oda Bell Timnek és Aliciának. – Tegnap

beszéltem Phillel. Cseppet sem tetszett neki, hogy felmerült a neve Paul halálával kapcsolatban. Fogalmam sincs, honnan szedte az információt ez a szemét zsaru.

– Ki tudhatott egyáltalán róla? – kérdezte Alicia. – Mi nyilván nem beszéltünk. De akkor ki a fene lehetett?

177

Bell Bobby Angéla és Jessica CTNeil felé pillantott.

– Mindenkiel beszélt. Még a régi barátnőkkel is...

– És ők mit tudhatnak? – értetlenkedett Alicia. – Paul nem is ismerte Philt. Ugyan mit mondhatott volna róla nekik?

– Fogalmam sincs – dörmögte Bell. – Columbo hadnagy mégis azzal állt elő, hogy hallottam-e már a Phil Sclafani nevet. Ez nem lehet véletlen.

– Ha beszélsz Phillel, mondd meg neki valamit – suttogta Alicia. – Mondd meg neki, hogy nyugi. Ha én nem beszéltem róla senkinek, márpedig nem beszéltem, és te sem. Szóltál egy szót sem, akkor nem tud semmit. Csak játszadozik. Mondtam, hogy vigyáznunk kell vele. Nem olyan hülye, mint amilyennek látszik.

– Nem hát. Még annál is hülyébb – szólt közbe Tim.

– Nyilván nyomás alatt van – morfondírozott Bell. – A sajtó, a főnökei. Pault szerda éjjel ölték meg. Ma már szombat van, de a rendőrség még nem állt elő semmivel. Paul közismert személyiség volt. Az emberek tudni akarják, ki ölte meg.

– Inkább a média akarja tudni. Az nem ugyanaz – helyesbített Alicia.

178

– A nyomás attól még ugyanaz – mondta Tim. – Én mondom nektek, ez a Columbo csak tapogatózik.

– Túl közel tapogatózik – felelt Bell.

– Csak emlegetni kellett...

Columbo, aki még mindig leghátul kullogott, biccentett a három gyászolónak. Bell otthagya Timet, Aliciát, és a hadnagy után sietett.

– Hadnagy úr! Még nem beszéltük meg, mikor vacsorázik velem a feleségével.

– Tényleg nem. Említettem neki, és már nagyon várja. Remélem, nem illetlenség, hogy rágyújtottam. Ebbe bele sem gondoltam. Egy temetésen... De maga biztos tudja, hogy van ez. Annyira belemerülök a gondolataimba, hogy... De ez az én problémám. Milyen szomorú egy nap!

– Kedves, hogy eljött – mondta Bell.

– Soha nem tudhatja az ember, mit lát egy temetésen. Hátról maradok, és távolról figyelem, mi történik. Sok mindent észrevesz ilyenkor az ember. A gyászolók másképp viselkednek.

– És ma észrevett valamit, hadnagy úr?

– Nem, uram. Csak furcsállom, hogy nincs itt a családja. Senki nem tűnik igazán szomorúnak.

– Együtt ebédelek Timmel és Aliciával.

179

Volna kedve csatlakozni hozzánk, hadnagy úr?

– Köszönöm, de azt hiszem, már így is túl sok idejüket raboltam.

– Pedig szívesen látnánk – győzködte Bell. – Nos...

– Menjünk az én autómmal. Aztán visszahozom magát ide.

– Azt nem lehet, uram. Sehol nem hagyhatom ott az autót. Inkább mondja meg, hová menjek.

– Rendben. Ismeri a Bel Air Country Clubot?

– Igen, uram.

– Akkor ott találkozunk, hadnagy.

2

– Nem értem, mi szükség volt erre -dühöngött Alicia, miközben leültek az étterem előterében.

– Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy szórakozhatsz ezzel a fickóval.

Bell a folyosó felé pillantott. Tim éppen akkor lépett ki a mosdóból.

- Eddig amiatt aggódtam, hogy Tim ne veszítse el a fejét. Erre most te is kezded?
- Bőven van rá okom.

180

– Már korábban is mondtam neked, hogy maradj veszteg. Csak így nyerhetjük meg ezt a játszmat. Columbo nem tehet semmit, amíg nincs meg az indíték. Arra pedig soha nem fog rájönni.

- Már így is rajta vagyunk a listán.
- És akkor mi van? Nem tudja ránk bizonyítani.

Tim leült.

- Megjött a hadnagy. Láttam, hogy a parkolófiúval beszélget.
- Biztosan különleges bánásmódot igényel az a tragacs.
- Én megvenném, ha eladná. Az az öreg Peugeot igazi műkincs.

Pár perc múlva megérkezett a hadnagy, és leült.

- Charles épp azt mondta, hogy a maga kocsija igazi műkincs, hadnagy úr – üdvözölte Alicia.
- Nem is tudom, asszonyom. De annyit mondhatok, hogy majdnem százötvenezer mérföld van már benne, ami igen ritka manapság. Persze megfelelően kell gondoskodni róla...
- Nem akarja levenni a kabátját? – kérdezte Tim.
- Jó ötlet. De előbb mutatni szeretnék maguknak valamit.

181

Elővette a magnetofont, és lejátszotta az üzenetrögzítőn hagyott szöveget.

- *Hello, itt Paul. Reggel azonnal hívj vissza. Fontos.*

A környező asztaloknál ülők is felkapták a fejüket, értetlenül hallgatva az üzenetrögzítőnek tűnő felvételt. Néhányan felismerték Charles Bellt és két vendégét, de senki nem sejtette, ki lehet az a furcsa ballonkabátos fickó magnetofonnal a kezében.

- McCrory üzenetrögzítője – suttogta Alicia.
- Nem vesznek észre valami furcsát? – kérdezte a hadnagy. – A hangján? Vagy a szövegen?
- Ez Paul hangja – mondta Tim. – Tökéletesen felismerhető. A stílusa is. Pontosan így beszélt. Gyakran hagyott nekem is hasonló üzeneteket. Honnan szerezte?
- Az ügyvédjétől – felelt Columbo.
- És van valami jelentősége? – kérdezte Bell.
- Lehetséges. Tudja, Mr. McCrory üzenetrögzítője szerint tizenegy óra negyvenhétkor hagyták ezt az üzenetet, az orvos szakértői vizsgálat azonban minden kétséget kizáróan alátámasztotta, hogy Mr. Drury legkésőbb tizenegy óra tizenöt és tizenegy óra húsz között halt meg.

- Nem is tudtam, hogy ilyen pontosan

182

meg lehet állapítani a halál beálltát – vágott közbe Bell.

- Mr. Drury nem sokkal a halála előtt vacsorázott. A halál pontos beálltát az emésztés fázisából lehet megállapítani. Tudjuk, hogy háromnegyed tizenegy körül fejezte be a vacsorát. Miss Bergman is emlékszik rá, és Mr. Conte, a La Felicita étterem tulajdonosa is megerősítette. Egyszóval különös ellentmondás van a boncolás eredményét és az üzenet időpontját illetően. Legalábbis szerintem különös. Egész éjjel azon töprengtem, hogyan lehet ekkora eltérés a boncolási eredmény és a kazettán lévő üzenet rögzítésének időpontja között.
- Boncolás! – Alicia megborzongott. – Úgy érti, hogy a test, amit eltemettünk...
- Igen, asszonyom. Kénytelenek voltunk részletes boncolásnak alávetni. Gyilkosság esetén mindig ez az eljárás.
- Azt akarja ezzel mondani, hadnagy úr, hogy három nappal Paul halála után még mindig nem tudni biztosan, hogy mikor halt meg? – kérdezte Tim Edmonds.
- Nem, uram. Pontosan tudjuk, mikor halt meg. Tizenegy óra és tizenegy húsz között.
- De akkor mi a magyarázat erre az üzenetre? – kérdezte Alicia.

– Nem hiszem, hogy megbízható bizonyít-

183

ték lenne, asszonyom. Nem olyan bonyolult ilyen üzenetet hamisítani.

– Negyed tizenkettő... – motyogta Tim.

– Pontosan – felelt a hadnagy. Belenyúlt a zsebébe, és elővett egy jegyzetfüzetet. – Abban az időpontban... lássuk csak... maga és Mrs. Drury a tengerparton voltak.

– Ezzel arra céloz, hogy első számú gyanúsítottak vagyunk? – kérdezte Alicia.

– Dehogyan, asszonyom. Mindig elfelejtem, milyen könnyen rá lehet valakire ijeszteni.

Nyugodjon meg, erről szó sincs. Továbbra is ugyanannyira gyanúsítom magát, mint bárki mást. A lista pedig nagyon hosszú.

– Hadd mondjak...

Bell nem fejezte be a mondatot, mert egy pincérnő lépett az asztalukhoz, hogy megkérdezze, mit kérnek inni. Columbo egy skót whiskyt rendelt.

– Szereti a Glenfiddichet, hadnagy úr? – kérdezte Bell.

– Azt hiszem, még nem kóstoltam, uram.

– Glenfiddichet hozzon neki jéggel, kérem – szólt Bell a pincérnőnek. – Legyen inkább dupla, mert egy körről már lemaradt. Nekünk pedig hozzon még egyet ugyanebből. Columbo hadnagy, szeretnék a figyelmébe ajánlani még egy gyanúsítottat.

184

– Igazán? Örömmel hallgatom.

– Azt hiszem, elfeledkezett azokról, akik korábban megfenyegették Pault.

– Valóban nem foglalkoztam velük túl sokat, hiszen az elkövetőnek volt mágneskártyája, és jól ismerte Mr. Drury szokásait. Kizárt, hogy egy idegen ölte meg.

– Lehetséges, hogy a szóban forgó személynek van mágneskártyája. Mond magának valamit a Virgil Menninger név?

– Nem, uram. Sosem hallottam.

– Virgil Menninger Barbara Menninger, közismertebb nevén Bobby Angéla apja. Tavaly az egyik műsorban Bobby Angéla azzal vádolta, hogy kislány korában bántalmazta. Szó szerint szexuális zaklatással vádolta. A fickó teljesen kiborult. Állandóan telefonálgatott, és azzal fenyegetőzött, hogy megöli Pault és a lányt is. Általában részeg volt. És az is lehet, hogy volt kártyája. Nem valószínű, de lehetséges.

– Honnan lett volna kártyája?

– Paul szeretett ajándékokat osztogatni a barátnőinek – szólt közbe Alicia. – Karén Bergmannál nyilvánvalóan van egy kártya, bár én soha nem láttam. Tudomásom szerint Jessica CTNeilnek is adott. Ez alapján valószínű, hogy Bobby Angélánál is volt egy kártya, amit az apja elvehetett tőle.

185

– Mivel foglalkozik ez a férfi? – kérdezte Columbo. – Hol lehet megtalálni?

– Vegasban dolgozik egy kaszinóban – felelt Tim. – Gitározik. Valaha ő is country énekes akart lenni. Most krupiéként dolgozik. Nem egyszer keveredett bajba, börtönben is ült.

– Mindenképp utánanézek – mondta Columbo. – Virgil... tudna valamelyikük adni egy ceruzát?

– Megnézte a menüt, hadnagy úr? – kérdezte Bell.

– Ajánlana inkább valamit, uram?

– Kiváló a tenger gyümölcsei salátájuk.

– Nagyszerű! Igazán jól hangzik.

A pincérnő kihozta az italokat, Bell pedig leadta a rendelést. Aztán megkérdezte a hadnagyot, mit csinált New Yorkban.

– Tudja, Manhattanból származom. A kínai negyed felé eső részéből. Átlagos családból. Teljesen átlagos. És nagy. Heten vagyunk testvérek, hat fiú és egy lány. Átlagos gyerek voltam. Amennyire emlékszem, két dolog érdekelt igazán: a flipper és a biliárd. Amikor

megismerkedtem a feleségemmel, azt mondta, kezdjek magammal valamit, ha azt akarom, hogy hozzám jöjjön. Miután leszereltem, beálltam rendőrnek, és az egyik legjobb eredménnyel tettem le a vizsgát. A

186

tizenkettedik kerületbe helyeztek. Egy idős ír hadnagy vett a szárnyai alá, ő tanított meg szinte mindenre. Egyszer eljöttem Los Angelesbe, hogy meglátogassam a nagybátyámat. Egy együttesben volt dudás akkoriban. Rávett, hogy maradjak. Jelentkeztem a Los Angeles-i Rendőrséghez, és most itt vagyok. Szerencsésnek mondhatom magam. Imádom a munkámat. Nagyon kevesen élnek abból, amit igazán szeretnek.

Alicia megjegyezte, hogy az ő története is nagyjából ugyanez. New York keleti feléből származik, a családja eredetileg görög. Ő is sok ember között nőtt fel, a nagyszülei és a nagynénje is ott élt vele, a szüleivel és három testvérével. Kezdetben pincérnőként dolgozott, néha modellkedett, végül dráma-és televízió szakon szerzett diplomát. Nem sokkal az egyetem befejezése után ment hozzá Druryhoz, de két évvel később elváltak. Akkor jött Kaliforniába.

Tim Kaliforniában született és nőtt fel, Bell Texasban. Mindketten hatalmas vagyont örököltek.

– Alicia még soha nem volt Európában -mondta Tim. – Oda fogunk menni nászútra.

– Nahát! Nem is tudtam, hogy összeházasodnak! – lelkesedett a hadnagy. – Ez fantasztikus! Gratulálok!

187

Alicia éppen lenyelte az utolsó falatot és letette a villáját.

– Hivatalosan még nem jelentettük be -mondta. – Sokan tudják, de még nem hivatalos.

– Rám számíthat, asszonyom. Tőlem senki nem fogja megtudni.

Alicia egy pillanatig a hadnagyot bámulta, aztán rágyújtott.

– Fura alak maga, hadnagy úr. Churchill mondta egyszer, hogy csak annak érdemes szerénykednie, akinek megvan rá az oka. Magának viszont semmi oka nincs rá. Nem örülnék, ha olyan ügyben nyomozna, amiben érintett vagyok.

Columbo a fejét rázta.

– Asszonyom, én csak a legjobb tudásom szerint végzem a munkámat.

– Ne feledkezzen meg Karén Bergmanról sem, hadnagy úr. Nem lennék meglepve, ha a végrendeletben az állna, hogy ő is az örökösök között van. Mindegy. Úgyis mindig az éppen aktuális barátnője szerette a legkevésbé.

– Ezt észben tartom. Nos, azt hiszem, ideje is mennem. Biztosan sok mindent meg kell még beszélniük. Itt hagyok egy kis pénzt... semmiképp nem engedhetem, hogy meghívjanak.

188

– Ugyan, hadnagy úr – ellenkezett Bell. – Ezt azonnal verje ki a fejéből. Mindannyian hálásak vagyunk magának. Szombat van, maga pedig ezen az ügyön dolgozik. Fogadja el hálánk jeléül.

– Igazán köszönöm. Kedves maguktól. -Columbo felállt és betolta a székét. – Te jó ég, nem is tudom, van-e nálam pénz. Mindegy. .. még egyszer köszönöm.

– Minden jót, hadnagy úr – búcsúzott Tim. – Remélem, nemsokára találkozunk, és azzal az örömhírral fogad, hogy sikerült megoldania az ügyet.

– Ezt én is remélem, uram – mondta a hadnagy, miközben zsebre tette a magnetofont és a kazettát. – Viszlát! Jaj... Majdnem elfelejtettem... Van itt valami, ami nyugtalanít. Semmi fontos, csak egy apróság. Tudják, mint amikor valami beragad az ember fogába, és nem tud tőle szabadulni. Értik, mire gondolok?

– Miről van szó, hadnagy úr? – kérdezte Tim, mert a hadnagy felé fordulva beszélt.

-Tudja, uram... Ugye, azt mondta, hogy maga és Mrs. Drury kimentek a tengerpartra és ott töltöttek úgy egy órát. Jól mondom? És azért mentek oda, hogy kettesben legyenek. De uram, hogyan tudtak kettesben maradni? Akkortájt mehetett le a nap és

a part, meg a tenger tele van gyerekekkel. Szeretnek ott játszani. Ezen gondolkodtam. Csak egy apróság, de valahogy nem értem.

– Az ilyen helyeken lehet csak igazán kettesben lenni, hadnagy úr. Mivel száz másik autóban száz másik pár csinálja ugyanazt, fel sem tűnik senkinek. Ha érti, mire gondolok...

– Hát persze! Milyen igaza van! De hát magának és Mrs. Drurynek is van saját lakása. Szóval akkor nem értem, hogy miért...

– Hallotta már maga a romantika szót, hadnagy úr? – kérdezte Alicia. – Vigye ki egyszer maga is a feleségét. Jót fog tenni a házasságuknak.

Columbo bólintott, és zavartan elmosolyodott.

– Az biztos. Köszönöm a tippet, Mrs. Drury. Igazán köszönöm.

3

Columbo kocsijában nem volt rádió, ezért kénytelen volt megállni egy fogadónál telefonálni.

A recepciós végigmérte, majd így szólt:

– A vendégeink ingyen használhatják a telefont, uram. A hármaskülke szabad, onnan telefonálhat.

190

Columbo bement a kis fülkébe, és bezárta maga mögött az ajtót. Leemelte a kagylót, és a kapitányságot tárcsázta. A központ azonnal kapcsolta a kért melléket.

– Nyilvántartó.

– Columbo hadnagy beszél a gyilkossági csoporttól. Utánanézne egy Virgil Mennin-ger nevű férfinak? Három n-nel.

– Egy pillanat, hadnagy.

Miközben várt, Columbo észrevett egy teli hamutartót a fülke mellett, és rágyújtott.

– Itt van még, hadnagy?

– Igen.

– Megvan. Virgil C. Menninger. Mire kíváncsi? 1950-ben született a texasi Texarka-nában. Texasban és Oklahomában is ült. Lopás, csalás. Letartóztatták Los Angelesben, San Diegóban és San Clementében, de mindhárom alkalommal ejtették a vádakat. Lopás, autólopás, csalás. Az utolsó bejegyzett lakcíme Las Vegas-i. A nyilvántartás szerint egy kaszinóban krupié. A jogosítványa is érvényes, utoljára 1992 novemberében hosszabbította meg.

– Megnézné a lányát is? Barbara Menninger.

– Egy pillanat.

Columbo a fülke mellett álló férfira mosolygott. Nem tudta eldönteni, hogy a tele-

191

fonra vár, vagy csak kíváncsiskodik. A férfi zavarba jött és elsétált.

– Itt van?

– Igen.

– Barbara Menninger, más néven... te jó ég! Más néven Bobby Angéla! De hát ő...

– Igen. Az énekesnő.

– 1973-ban született a texasi Wacóban. 1992. január 3-án Los Angelesben letartóztatták részeges garázdálkodásért. Január 4-én kiengedték, nem emeltek vádat ellene. Ez minden.

– Köszönöm, sokat segített.

Letette a telefont, majd újra tárcsázott. Ezúttal Scziegel kapitány irodáját kérte.

– Uram, engedélyezne nekem egy Las Ve-gas-i utazást? Tessék? Csak gondoltam, megnézek egy-két show-t, és szerencsét próbálok. Ugyan, kapitány. A Drury-gyilkosság. Amiatt kell elutaznom. Rendben. Ertem. Igen, köszönöm. Azonnal indulok, csak előtte szólnom kell a feleségemnek.

TIZEDIK FEJEZET

1

A Piping Rock Hotel túlságosan drága volt a Los Angeles-i Rendőrségnek, ezért Columbo

keresett inkább egy olcsó motelt a város szélén. Este hétre nagyjából ki is heverte a repülés fáradalmait és a rosszulletet. Megivott egy csésze erős kávé, és megevett három főtt tojást. Készen állt az első Las Vegas-i küldetésre: udvariassági látogatást kellett tennie a helyi kapitányságon.

Egy őrmester fogadta, és elkísérte egy folyosóig.

– Jobbra a harmadik ajtó – mondta. Columbo bekopogott, majd benyitott Bud Murphy hadnagy irodájába. A fiatal nyomozónak kopaszra volt borotválva a feje. Mélyen ülő apró barna szeme volt. Inget viselt, szolgálati fegyvere a bal karja alatt lógott egy pisztolytáskában.

– Maga nyomoz a Paul Drury ügyben? – Murphy nem tudta leplezni meglepettségét.

– Tudja, hogy van – válaszolt Columbo. – Én voltam kéznél.

– Segíthetek valamiben?

– Igen. Keresek valakit. A neve Virgil Menninger.

193

– Gyanúsított?

– Nem – felelt a hadnagy. – Hogy is mondjam... Igazából csak egy kifogás. Hogy eljöhessek Las Vegasba. Feltennék neki néhány kérdést, de igazából a Sclafani család érdekelne.

Bud Murphy nyomozó bólintott.

– Akárcsak minket. Meg az FBI-t. Meg a Szerencsejáték Felügyeletet. De semmit nem találtunk. Húsz-huszonöt évvel ezelőtt virágzott errefelé a csalás, de azt sem tudtuk rájuk bizonyítani. Nem akarom védeni őket, de semmink nincs ellenük.

– Menninger nekik dolgozik?

– Megnézem.

Murphy felemelte a telefont, tárcsázott, és beszélt valakivel néhány percig.

– A Piping Rock Hotelben dolgozott. Most pedig a Sandsban. Ő is tiszta.

– A Sands... jobb lesz, ha beszélek vele.

– Elkísérem?

– Inkább ne. Egyedül nem ismernek fel.

– Igaza van, Columbo hadnagy. Örülök, hogy megismertem. Egész éjjel szolgálatban vagyok. Hívjon, ha szüksége van rám.

194

2

A Piping Rock távolról sem a legnagyobb vagy lelegegánsabb kaszinóhotel volt Las Vegasban. Sőt a leghíresebbekhez képest kifejezetten kicsinek számított. Nem léptek fel benne a legnagyobb sztárok, és a konyhája sem volt olyan népszerű. Szolid, ugyanakkor jövedelmező hely volt, a nap huszonnegy órájában tele vendégekkel.

Columbo a motelben hagyta ballonkabátját, és sötétszürke öltönyben érkezett a Piping Rock Hotelbe. Az ajtóban vette csak észre, hogy fordítva kötötte fel nyakkendőjét. Mindegy... Már késő. Megállt az előtérben, rágyújtott és körbenézett.

Az előtértől balra volt egy bár, ahonnan zene szűrődött ki. Valószínűleg ott énekelt Bobby Angéla, amikor először találkozott Druryval. Columbo úgy döntött, megnézi, milyen helyen dolgozott az énekesnő.

A bárban sötét volt, csak a színpad és a pénztár körüli pult volt megvilágítva. A színpadon egy csinos fiatal nő énekelt. A reflektorfényben bőre kékesrózsaszínnek tűnt. Egy széken ült, fekete bársonynadrágot viselt. Felül meztelen volt. Két kézzel markolta a mikrofont. Az Emlék című dalt énekelte a Macskákból, gitárkísérettel.

195

Columbo odalépett a bárhoz, és rendelt egy sört. A pincér azonnal kiszolgálta. A számlán négy dollár szerepelt. A hadnagy a homlokát ráncolta, aztán letett négy dollár ötven centet a pultra.

A nőnek szép hangja volt. A „Küldjétek be a bohócokat” című dalt énekelte a Kis éji zenéből,

utána pedig az „Éjszaka zenéjét” az Operaház fantomjából. Óriási tapsot kapott, majd lesétált a színpadról.

-Jól emlékszem, hogy Bobby Angéla is énekelt ezen a színpadon? – fordult Columbo a csaposhoz.

– Igen, egyszer.

– Akkor jó. A főnök barátnője volt, ugye? A csapos vállat vont.

– Nem tudom.

– Milyen csinos ez a lány. Nem járok itt túl gyakran, de örülök, hogy pont őt fogtam ki. Jó újra itt. Bobby Angéla apja is itt dolgozott. Nem ismeri véletlenül? Én akkor ismertem meg, amikor...

– Nem ismerem – mondta a csapos.

– Értem. Azóta valószínűleg már máshol dolgozik. Nos... Azt hiszem, megyek és játszom egyet.

VISA kártyáját használva százdollárnyi zsetont váltott be. Ha lenne biliárdasztal, legalább lenne valamennyi esélye, gondolta.

196

De egy kaszinóban... Ott nem csalnak. Nincs rá szükség. Csak a szerencsén múlik, hogy mennyit nyer a ház. És az esetek többségében nyer. Előfordulhat, hogy egy játékosnak szerencséje van, de a végső csatát mindig a ház nyeri.

A kaszinó hatalmas volt. Vörös szőnyeg borította. Az asztalok zöldek voltak, akárcsak a biliárdasztal, amire a hadnagy annyira vágyott. A vendégek csak suttogva beszélgettek, nem akarták megzavarni a koncentráló játékosokat. A hangoskodást nem tolerálták.

Mindenféle ember megfordult itt: bankárnak látszó öltönyös fiatalember, akik mintha egyenesen a Wall Streetről érkeztek volna. Farmernadrágos-kockás inges texasiak. Idős házaspárok. Nagymenő üzletemberek fiatal barátnőikkel. Minden apró részletre figyelő, megfontolt játékosok, akik még hittek abban, hogy megfelelő koncentrációval fittyet hányhatnak a szerencsére. Cicababák, akik előbb-utóbb a nyertesek mellé csapódtak, abban bízva, hogy sokkal több pénz is van ott, ahonnan a feltett tét jött. Olyanok is akadtak, akik életükben először jártak kaszinóban, kimenőn lévő katonák, kamionsofőrök, akik régóta spóroltak a nagy alkalomra. Fiatal anyukák, akik szerettek

197

volna kitörni végre abból, amiben voltak, bármi legyen is az, naivan, optimistán, gyermekükkel a kezükben.

Columbo korábban is látott már efféle embereket.

A mennyezetet tükör borította, a hadnagy pontosan tudta, hogy odafentről folyamatosan figyelik az asztaloknál zajló eseményeket. Történik-e csalás vagy szabálytalanság, melyik játékos hogyan játszik.

A krupié nem csalhatott. Amikor végzett, átkutatták a zsebeit. Esetleg úgy csalhatott volna, hogy alaptalanul győztesnek kiált ki valakit, aztán osztoznak a pénzen. Ezt viszont főnről figyelték. A blackjack asztalnál kiszúrták azokat, akik számolták a lapokat. Egyébként is két-három paklival játszottak, így szinte lehetetlen volt számolni. De azért mindig akadt egy-egy zseni, aki próbálkozott. Ha kiszúrták, azonnal távoznia kellett.

A Szerencsejáték Felügyelet szabályai nem engedték, hogy a női krupiék topless dolgozzanak. Néhány évvel korábban kipróbálták, de a Felügyelet nem sokkal később kimondta, hogy ez olyannyira elvonja a játékosok figyelmét, hogy szinte képtelenek a játékra koncentrálni, és folyamatosan veszítenek. A Felügyelet ezt tisztességtelennek minősítette. Azt egyelőre még nem, hogy az

198

üvegasztal mellett álló krupiék miniszoknyát és csillogó harisnyát viseljenek. A játékosok így eldönthették, hogy a kártyalapokat vagy a krupié lábát figyelik.

Columbo az asztalok között sétálgatott, a játékosokat és a különböző játékokat szemlélve. A

húsz darab ötdolláros zsetont egy kis dobozban kapta, azt lóbálta a kezében.

– Szívesen viszem azt a dobozt, és szerencsét is hozok – lépett oda hozzá egy fiatal nő.

A hadnagy ránézett. A nő gyönyörű volt, a frizúrája divatos, arca szépen kifestve, formás testére rásimult a pánt nélküli fehér mini ruha.

– Hát... Ne haragudjon, kisasszony. Igazán kedves öntől, de attól tartok, nem tudnék a játékra koncentrálni, ha maga ott állna mögöttem.

– Tanuljon meg koncentrálni, cowboy -válaszolta a nő. – Az életben minden a koncentráción múlik.

Nem erőszakoskodott tovább. Otthagyta a hadnagyot, aki igyekezett a szájában lévő szivarra koncentrálni.

Talált egy üres helyet a blackjack asztalnál. Leült, körbenézett az asztalon, megnézte a kártyákat és a krupié csinos lábát. Az első körben egy tízest és egy ötöst osztott ne-

199
ki. Columbo újabb lapot kért. Ez is tízes volt, veszített öt dollárt. A második körben egy bubit és egy nyolcast kapott. Megállt. A banknak csak tizenhete volt, Columbo egyenlített. A harmadik körben egy négyest és egy hatost kapott. Továbbment. Hármast. Még egyet kért. Dáma. Öt dollár mínusz.

Felállt, és megint körbesétált a teremben. A dörzsölt játékosok mind a blackjack asztal mellett voltak, vagy kockáztak. A turisták többnyire az automatáknál vagy a rulettasztalnál játszottak. Columbo megállt, és egy pár percig a koc-kázókat figyelte. Gyerekkorában kockázott utoljára. Gyors és látványos játék volt, az ember egy pillanat alatt elveszthette az összes pénzét.

Úgy döntött, játszik még egyet a blackjack asztalnál. Ezúttal nagyobb szerencséje volt, pár perc alatt nyert tizenöt dollárt. Száztíz dollár értékű zsetonjával visszament a pénztárhoz.

– Nem ismer véletlenül egy Virgil Menninger nevű férfit? – kérdezte a pénztáros. – Régebben itt dolgozott. Csak köszönnék neki.

A pénztáros a fejét rázta.

– Soha nem hallottam ezt a nevet.

A hadnagy visszament a Piping Rock előcsarnokába. Egy nagydarab, rövid hajú férfi lépett oda hozzá.

200

– Megmondaná a nevét, uram? – kérdezte udvariasan.

– Ki kérdezi?

– A nevem Cronin. Biztonsági őr vagyok.

– Értem. Columbo hadnagy vagyok, a Los Angeles-i Rendőrségtől. Gyilkossági csoport.

Megmutassam a jelvényemet?

– Nem szükséges. Tehetek önért valamit, hadnagy úr?

– Keresek valakit. Régebben itt dolgozott. Lehet, hogy még most is. Virgil Menninger. Ismeri esetleg?

– Gyilkossággal gyanúsítja?

– Nem, dehogya... erről szó sincs. Pusztán csak fel szeretnék tenni neki egy pár kérdést.

Rutinmunka. A jegyzőkönyv miatt tisztáznom kell valamit.

– Itt nem fogja megtalálni. Már a Sands-ben dolgozik.

–A Sandsben... Nem emlékszik esetleg, hogy saját akaratából mondott fel vagy esetleg...

– Volt vele egy kis gond – felelt Cronin.

– Tényleg? Miféle gond?

– Szerintem maga is tudja.

– Miért nem mondja inkább el, és akkor kiderül, hogy valóban tudom-e.

– Van egy lánya, ő is itt dolgozott. Aztán egyik este szerepelt a tévében, és azt állított-

201

ta, hogy Virgil... tudom már! Maga a Paul Drury-ügyben nyomoz! Igazam van?

Columbo elismerően lebiggyesztette a szája szélét.

– Ezt nevezem... Remélem, számíthatok a diszkréciójára, Mr. Cronin. Igaza van, valóban azzal az üggyel foglalkozom éppen.

– Szóval a lány azt állította a Drury-show-ban, hogy az apja törvénytelen dolgokat művelt vele, ha érti, mire gondolok. Virgil teljesen kikelt magából. A lánya épp a színpadon volt, ő meg berontott és... A főnök kénytelen volt kirúgni.

– Ki is itt a főnök?

– Mr. Philip Sclafani. Az ő apja a hotel tulajdonosa.

– Hát persze. Sclafani. Eredetileg New York-iak, ugye? Tudja, Mr. Cronin, én is onnan származom. Gyermekkoromban sokszor hallottam a Giuseppe Sclafani nevet. Nahát! Még él, és pont ennek a hotelnek a tulajdonosa?

– Meghívhatom egy italra, hadnagy úr? -kérdezte Cronin a bár felé mutatva.

– Egy sört szívesen elfogadok – felelt a hadnagy.

– Amit csak akar.

Besétáltak a bárba. A félmeztelen énekesnő ismét a színpadon volt. Ezúttal a „Ne sírj
202

értem, Argentína” című slágert adta elő. Cronin egy távolabbi bokszaiba vezette a hadnagyot, ahol nyugodtan lehetett beszélgetni, és megrendelte az italokat.

– Teljesen logikus – gondolkodott hangosan Cronin. – Bobby Angéla a Paul Drury-show-ban vádolta meg Virgilt azzal, hogy bántalmazta. Akkoriban Drury barátnője volt. A lány tizenhét volt, Drury huszonötöt több. Gondolom, elmesélte neki, mit tett vele az apja, a fickó pedig talált még pár hasonló lányt, és csinált egy show-t a témában. Bobby Angéla karrierjének semmit nem ártott az a szereplés. Virgil karrierjének viszont annál inkább. Ráadásul ki tudja, hogy igazat mondott-e? Nem sokkal a show után Drury eljött egyszer a lányért, és pont összefutott Virgillel. Virgil óriási jelenetet rendezett. Akkor mondta azt Mr. Sclafani, hogy jobb lenne, ha keresne magának egy másik helyet.

– Megfenyegette Mr. Druryt. Most már érti, miért akarok beszélni vele.

– Persze. A Sandsben megtalálja.

A pincérnő lépett melléjük, kezében két korsó sörrel. Columbo az énekesnőre pillantott.

– Tetszik magának Mar Lou, mi? – incselkedett Cronin. – Helyes lány. Nincs vele semmi gond.

Csendben kortyolgatták a sört, miközben

203

Mar Lou az „Örült nők ketrece” című musical két slágerét énekelte.

– Azt hiszem, ideje indulnom. Átmegyek a Sandsbe, hátha ott találok a barátunkat-szólalt meg Columbo.

– Ha bármiben segíthetek, hadnagy úr...

– Már így is sokat segített. Megmondta, hol találok Virgil Menningert. Igazán hálás vagyok magának. És köszönöm a sört.

– Szívesen, hadnagy úr. Bármikor.

-Tulajdonképpen... Lenne itt még valami, amit megkérdeznék, ha már így elbeszélgettünk. Szinte megszállottan szeretem tisztán látni a részleteket. Van, hogy egy napig is töprengök valamin, aztán persze kiderül, hogy nincs is semmi jelentősége. De hát nem tehetek róla. Muszáj mindent kiderítenem, és nem tudom elviselni, ha valahol ellentmondást tapasztalok. A főnökömet is feldühíti, amikor túl sok időt pocsékolok el valami apróságon. Tudja... azt hallottam, hogy Mrs. Drury, mármint Alicia Drury, többször járt Vegasban, és az ifjabb Mr. Sclafanival találkozgatott. Igaz ez, Mr. Cronin?

– Van ennek valami jelentősége? – kérdezte Cronin.

– Nem tudom. Emiatt Mr. Drury neheztelhetett Mr. Sclafanira, de kétlem, hogy Mr. Sclafaninak bármi gondja lett volna

204

Mr. Druryval. Igaz? Persze Mrs. Drury a gyanúsítottak között van. A feleség és a volt feleség

mindig gyanúsított. Csak megláttam az aktában ezeket a vegasi utakat, és gondoltam, most a végére járhatok. Ha vakvágány, egy gonddal kevesebb.

– Értem. Megkérdezem Mr. Sclafanit. Ha lesz ideje, később nézzen be.

– Igazán kedves magától. Minél több dolognak járok a végére, annál kevesebb marad a listán.

3

A Sandsbe érve Columbo egyenesen a főnök irodájába ment, felmutatta a jelvényét és Virgil Menningert kereste.

– Bár a hatásköröm nem terjed ki Las Ve-gasra, megköszönném, ha együttműködne.

Tíz perc múlva már egy kis irodában ült Menningerral szemben.

Virgil Menninger száznyolcvan centi magas, csontos férfi volt, úgy tűnt, szed valamit. Az is látszott rajta, hogy hosszú időt töltött börtönben. A hadnagy biztos volt benne, hogy a karja tele van tetoválásokkal. Ősz haja volt, fehér bajusza, és keret nélküli szemüveget viselt.

205

– Mi a gond, hadnagy?

– Nincs semmi gond, Mr. Menninger. A Paul Drury-ügyben nyomozok és...

– ...és én megfenyegettem, hogy megölöm.

– Megfenyegette, de nem ölte meg -mondta Columbo. – Szerda éjjel, amikor a gyilkosság történt, maga a kockaasztalnál dolgozott. Bizonyítani is tudja. Jól mondom?

– Pontosan.

– Értem. Akkor jól sejtettem. Az persze lehetséges, hogy a lánya tette... Tulajdonképpen erről szeretnék beszélni magával.

-Bobby...?

– Ó, nem hiszem, hogy ő tette. – A hadnagy vállat vont. – De neki is van olyan mágneskártyája, amivel be lehet jutni a házba, és amilyennel a gyilkos is bejutott. Ráadásul nincs alibije szerda éjszakára. Valószínűleg nem lenne nehéz indítékot találni. Figyeljen ide. Én nem hiszem, hogy ő tette, de szeretnék tisztán látni egy-két dolgot.

Menninger rágyújtott. Három ujjal fogta a cigit, mint a börtönben szokás. Ez a legstabilabb fogás, így biztosan nem esik ki az elítélt kezéből, és nem kap fegyelmet szemetelésért.

Menninger nagyokat szívott a cigiből.

-Soha nem tettem azt Bobbyval, amit a

206

Drury-show-ban állított. Fogalmam sincs, miért találta ki. Bár ha belegondolok... A fenébe is, hogyne tudnám! Egyedül neveltem, tudja, hadnagy úr? Én tanítottam meg gitározni és énekelni. Én magam is a zenéből akartam megélni, de nem voltam elég tehetséges. O viszont az volt. Magammal hoztam Nevadába. Tizenhat éves korában elneveztem Bobby Angélának, és munkát szereztem neki Renóban. Aztán állást ajánlottak Vegasban, és ide is magammal hoztam. A Piping Rock Hotelben kapott munkát. Aztán... Ez a Drury elvette őt tőlem. Végleg. Nem én öltem meg, Columbo hadnagy, de örülök, hogy meghalt. Olvastam az újságban, és a tévében is láttam. Csak azt sajnálom, hogy nem szenvedett. Én nem a fejére céloztam volna...

Columbo elővett a zsebéből egy szivart, és a kis iroda asztalán lévő öngyújtóért nyúlt.

– Ismerte egyáltalán személyesen? Menninger a fejét rázta.

– Láttam itt párszor. De soha nem mutattak be egymásnak.

– A feleségét ismerte? Menninger elmosolyodott.

– Aliciát? De még mennyire! A Sandsben még soha nem láttam, de a Piping Rock Hotelben gyakran megfordult, amikor még ott dolgoztam.

207

– A főnök barátja volt, ugye? – kérdezte a hadnagy halvány mosollyal az arcán.

Menninger habozott.

– Tudom, mire akar kilyukadni. De rossz nyomon jár, hadnagy úr. Phil Sclafani bárkit megkaphat magának. És meg is teszi. De soha nem kezdett Alicia Graham, vagyis Alicia

Drury korabeli nőekkel. Inkább a Bobby-félék az esetei.

Columbo lebiggyesztette a szája szélét, és a fejét ingatta.

– Valamiért mégis sok időt töltöttek együtt.

– Tudom. De szerintem üzleti ügyben -mondta Menninger.

– Hogy érti?

– Alicia sokat veszített. Egyik éjjel tizenötszeker dollár veszteséggel állt fel az asztalomtól.

Kizárt, hogy ezt Drury támogatta. Az a nő megszállott játékos. Ha kaszinóban dolgozik az ember, egy idő után könnyen kiszúrja az ilyesmit. Egy arizonai úriember is épp több tízezer dollárt veszített, amikor kihívatott. Tudja, hogy van... Azt hiszik, nyerhetnek, ha a balszerencse ellenére is kitartanak.

– És Mrs. Drury...

– Sokkal tartozott a Piping Rocknak. Legalábbis szerintem. Gondolom, emiatt találkozott időnként Mr. Sclafanival.

208

– Gondolja, hogy Mr. Sclafani megfenyegette?

– Azt nem hiszem. Manapság számtalan módja van az adósság törlesztésének. A Sclafanik tiszták. Már nem úgy mennek a dolgok, mint régen. A kaszinótulajdonosok üzletemberek.

Persze... Akad egy-kettő, aki elveszti a fejét, ha valaki nem fizet, de ez ritka. Már nem alkalmaznak verőlegényeket, csak ha nincs más lehetőség. A csalókkal és azokkal, akik nem hajlandók fizetni, nincs mit tenni. A kaszinók sem tolerálhatnak mindent.

– Tegyük fel, hogy Mrs. Drury valóban tartozott neki – töprengett Columbo. – Milyen lehetőségei lehettek a törlesztésre?

– Először is, a nagymenők lealkudnak valamennyit a tartozásból. Általában húsz százalékot, de van, hogy harmincat is. Ezt persze nem vallják be, de így megy. Alkudoznak. Aztán fizetnek. Előfordul, hogy üzletet ajánlanak, ha érti, mire gondolok.

– Nem egészen.

– A nagymenők többsége van olyan pozícióban, hogy üzletet ajánljon a kaszinótulajdonosnak. Nézze... Jó, ha tudja, hogy megüthetem a bokámat maga miatt. De nem akarom, hogy a lányomat belekeverje, rendben?

209

– Rendben – nyugtatta meg a hadnagy. Egyébként sem hitte, hogy Bobby Angélának bármi köze lenne a gyilkossághoz.

– Ugye, emlékszik a Wall Street-i botrányra? Iván Boesky és Michael Milken. Ha bizalmas információt szerez az ember az üzleti világban, könnyen juthat pénzhez, ha van benne kurázi. Tegyük fel, hogy az egyik játékos egy nagyvállalatnál dolgozik, és százezer dollárral tartozik a kaszinónak. Azt mondja a krupiének: „Figyeljen. Van egy ajánlatom. Adok egy tippet a főnökének, hogyan szerezhet gyorsan egy milliót.” El is mondja, a tulaj pedig megkapja a pénzt. A százezer dollár pedig el van felejtve. Egyszóval a vesztes szívességet tesz, az adósság pedig mintha soha nem is lett volna.

– De vajon milyen üzletet ajánlhatott Ali-cia Drury az adósság fejében? – kérdezte Columbo.

– Nem tudom. Mi jöhet szóba? Saját magát? Szerintem nem ért annyit... Persze lehet, hogy másoknak igen.

– Mi ebben az üzlet? – kérdezte a hadnagy. – Egy ilyen városban nem érhetnek sokat ezek a szolgáltatások.

Menninger mosolyogva a fejét rázta.

– Hadd meséljek a lányomról, Bobbyról. Phil Sclafani sosem kérte, hogy adja el ma-

210

gát. Azt viszont egyértelműen a tudomására hozta, hogy sokkal többet fizet neki, ha mégis megteszi... Érti, mire gondolok. Egy csomó fickó látta őt énekelni a bárban. Fantáziálni kezdtek róla. Nézze, hadnagy. Meg kell értenie, hogy megy ez. Ha egy nagymenő kinéz magának egy lányt, mondjuk a Flamingóban, akkor oda megy játszani. De itt sokkal többről

van szó... A múlt hónapban egy híres színész jó járt a Piping Rockban. Úgy játszott, mint Alicia. Minimum százezret vesztett. Kifizette a felét, ötvenezret, Annyi gázsit kapott egy fellépéséért. A többit elfelejtették. Miért? Mert lefeküdt két-három nagymenővel, akik miatt ott maradtak a Piping Rockban, többet játszottak, többet veszítettek... Egyszóval Phil Sclafani jól járt. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy Alicia is ezt tette. Hány éves is? Negyven? Ugyanakkor sokan ismerik. Majd egy évig szerepelt az időjárás-jelentésben, minden este szűk miniszoknyában... Aztán jöttek a riportok és a Drury-show. Minden adásban látni lehetett. Lehet, hogy valaki...

– Értem, mire gondol – bólintott Columbo.

– Nem tudom – mondta Menninger. – Többször láttam kézen fogva egy-egy nagykutyával. Szóval, az is lehet, hogy... de őszintén szólva, fogalmam sincs.

211

– Mondana egy-két nevet? -Jézusom, ha...

– Ne aggódjon. Zsaru vagyok, nem besúgó.

Menninger óvatosan körbepillantott. Tudta, mit kockáztat.

– Van egy Los Angeles-i fickó, aki havonta egyszer jár erre. Henry Sanders. Többször is láttam Alicia Druryval. De fogalmam sincs, mi volt köztük. Lehet, hogy csak afféle szerencsejátékos barátság. A fickó épp Las Vegasban van. Azóta már nem a Piping Rockba jár, hanem a Caesars Palace-ba. Más nevet nem tudok.

– Hogy néz ki?

– Alacsony, nagydarab fickó. Háromrészes fekete öltönyben jár. Nem nehéz kiszúrni. Nem sok hozzá hasonló jár erre.

– Sokat segített – mondta Columbo. – Nem rabolom tovább az idejét, menjen csak vissza nyugodtan dolgozni.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1

Csak akkor jött rá, milyen fáradt, amikor visszaért a motelbe. Mindig is tudta, hogy szüksége van a nyolc óra alvásra, és este tizenegy után gyakorlatilag használhatatlan. Most viszont már majdnem éjfél volt, alig várta, hogy ágyba bújjon. Annyira fáradt volt, hogy úgy döntött, inkább csak reggel telefonál haza.

– Hadnagy! – hangzott fel a Piping Rock Hotel biztonsági őrének a hangja a háta mögött.

Columbo épp a társalgóban szívta el az napi utolsó szivarját, amikor Cronin utolérte. Nyilván nem pusztán véletlen. Ha Cronin utánajött, akkor valami történt.

– Megtalálta Virgil Menningert, hadnagy?

– Persze. Ott volt, ahol maga mondta.

– Remélem, a segítségére volt.

– Nos... Tudja, hogy van. Nem könnyű eldönteni, ki mennyit tud valójában. Columbo elmosolyodott.

– Nem is kíváncsi, miért vagyok itt?

– Pont ezen gondolkodtam. Csak nem rám várt?

– Mr. Sclafani szeretné, ha csatlakozna hozzá egy kései vacsorára.

213

– Nahát, az igazán kedves tőle. Ilyenkor általában már alszom, de Mr. Sclafani meghívását semmi esetre sem utasíthatom vissza.

2

Philip Sclafani magas, sötét bőrű, izmos férfi volt. Testre szabott ezüstszerű öltönyt és ezüstkeretes, pilóta formájú szemüveget viselt. Őszülő haját hátrazselézte.

– Paesano – köszöntötte a hadnagyot.

– Sono molto lieto di faré la sua conoscen-za – válaszolt Columbo. – Come sta?

Sclafani elmosolyodott.

– Megfogott, hadnagy úr. Nem sokat tudok olaszul. Annyit igen, hogy paesano vagyok.

- Én otthon tanultam.
- Az én apám is folyékonyan beszél -mondta Sclafani. – Gyerekkorában jött Amerikába Szicíliából. Nyolcvanöt éves, de nem felejtett el olaszul.
- Amikor kisgyerek voltam, jól ismertem a nevét. Giuseppe Sclafani. Mindenki jól ismerte.
- Változnak az idők – szólt Philip Sclafani. – Nyilván azt is tudja, hogy ott volt az Apalache-találkozón.

214

Columbo bólintott.

- Igazán szép ez a lakás.
- Az apámé. Én két emelettel lejjebb lakom.

A lakás fényűzően volt berendezve, bár a hadnagy nem tudta volna megmondani, milyen stílusban. Luxuslakás volt, de hiányzott belőle Paul Drury irodájának eleganciája. A nappaliban lévő bárpult mögött egy fekete vászonra festett akt lógott a falon. A poharak megvilágított tükörpolcok előtt sorakoztak. A bútorok egy vagyona kerülhettek, a lakásnak mégis inkább hotelszoba, mintsem otthon jellege volt.

Sclafani a bárpulthoz lépett, és a sárgásbarna bőrrel bevont rozsdamentes acél bárszékekre mutatott. Mindketten leültek.

- Mit kér inni? – kérdezte. – Whisky? Martini? Vodka?
- Azt hiszem, nekem már túl késő van ehhez. Esetleg egy korsó sört. Vagy egy kis vörös bort.
- Nyisson ki egy üveg Chianti Classicót -szólt Sclafani Croninnak. – Nos, Columbo hadnagy, sejtem, mi hozta Las Vegasba. Az, hogy itt van, azt jelenti, nincs komoly gyanúsítottja a Paul Drury ügyben.

– Inkább az a baj, hogy túl sok gyanúsított van – magyarázta Columbo. – Szeretnék ki-

215

húzni a listáról minél többet. Tudja, hogy van. A volt feleség mindig gyanúsított. Akárcsak a feleség. Hacsak persze nincs megdönthetetlen alibijük.

- És Alicia Drurynek nincs alibije?
- Hát... elég jó alibije van – felelt Columbo. – De nem tökéletes.
- És azt akarja tudni, milyen kapcsolatban állok vele?

Columbo az égnek emelte a tenyerét.

- Csak, ha nem bánja, uram. Igazán nem szeretnék a magánéletében vájkálni.
- Hadnagy, ha azt akarja tudni, hogy lefeküdtem-e vele, a válaszom, nem.
- Ennek örülök, Mr. Sclafani. Nem szeretek más személyes ügyeiről beszélgetni.

Sclafani megfogta az üveg bort. Egy pillanatig kritikus szemmel méregette, majd kihúzta a dugót. Öntött egy kis kortyot a poharába, megszagolta, belekortyolt, aztán elégedett mosollyal teleöntötte mindkét poharat.

Columbo nem volt olyan szertartásos. Megkóstolta, és így szólt:

- Ez isteni! Chianti. A kedvencem.
- Alicia Druryval való kapcsolatom igazán egyszerű – kezdte Sclafani. Szünetet tartott, és megemelte a poharát. – Sokat játszott, és még többet veszített. Csak azt nem tudta,

216

hogyan fog fizetni. Körülbelül tízszer találkozhattunk, hogy megbeszéljük a törlesztés ütemét és módját.

– Nagy összegről volt szó, uram? – kérdezte Columbo.

-Jelentős összegről. Nézze... Elmondom, hogy akart fizetni. Adott egy tőzsdetippet. Azt javasolta, hogy vegyek párat az Orange International nevű olajvállalat részvényeiből. Ha megteszem, eleget nyertem volna ahhoz, hogy fedezze a tartozását. A gond csak az volt, hogy olyan belső információra alapozott, ami a Drury-show munkatársaitól származott. Ha a Tőzsdefelügyeleti Bizottság rájön...

– Értem...

– Az a nő nem egy ma született bárány, hadnagy. Nem hinném, hogy ő ölte meg Paul Druryt,

ha erre gondol, de nem egy ma született bárány, az biztos.

- Még mindig tartozik magának, uram?
- Nem, már kifizetett. Olyan négy-öt hónapja. A teljes összeget.
- Kézpénzben? Sclafani bólintott.
- Kézpénzben.
- Az egészset... – Columbo hitetlenkedve rázta a fejét.
- Az egészset.

217

- Hát nem furcsa? Egyszer csak kifizeti a teljes összeget.
- Én is furcsálltam. Elképzelni sem tudtam, honnan szerezte. Lehet, hogy vannak más kapcsolatai is. Vagy felhasználhatta azt a tőzsdetippet. Bár ahhoz is pénzre volt szüksége, hogy részvényt vehessen. A lényeg, hogy kifizetett. Vagy talált valakit, aki kifizette helyette.
- Ez a bor kitűnő, Mr. Sclafani. Igazán nem kellett volna egy ilyen értékes üveget kinyitnia.
- Nemsokára hozzák a marhasültet – felelt Sclafani. – Ahhoz remekül illik ez a bor. Hadd töltsék még egy kicsit.
- Nagyon kedves – Columbo elégedetten figyelte, ahogy Sclafani újratölti a poharát.
- Philip. – Egy idős, törekeny férfi lépett a szobába. Hangja gyenge volt és rekedt.
- Az apám – szólt halkán Sclafani. – Nyolcvanöt éves.

Az idős férfi lassan a bárpulthoz sétált. Lassan lépkedett, de méltóságteljesen. Állát felszegte, hátát egyenesen tartotta, de nem tudta leplezni, hogy alig van ereje, és a teste egyre lassabban teljesíti az agyából érkező utasításokat. Ősz haja egészen dús volt a feje tetején. Kerek, szarukeretes szemüveget viselt, bal kezében szivart tartott. A hotel cí-

218

merevei díszített kék zakót, fehér inget, csíkos nyakkendőt, sűrű flanel nadrágot és fekete Gucci cipőt viselt.

- Apa, ez itt Columbo hadnagy, a Los Angeles-i Rendőrség gyilkossági csoportjától.
- Ahh... – szólalt meg Giuseppe, miközben a nyelvvel próbálta a helyére tolni fogsorát. A hangja érdes volt, de minden szava jól érthető. – Gyilkossági nyomozó. Nekem is önts egy kis bort, Philip. Nos, Columbo hadnagy... Örvendek a szerencsének? Vagy nem örvendek?
- Remélem, hogy az előbbi, uram – felelt Columbo. – Csak azért vagyok itt, hogy feltegyek néhány rutinkérdést. Semmi különös. És semmi ok az aggodalomra.
- Az öreg belekortyolt a borba, aztán elégedetten bólintott. Nem lehetett eldönteni, hogy a borra vagy a hadnagy válaszára reagált.
- A gyilkossági nyomozók nem játszadoznak. Azok a legjobbak. A többi... Nos, tudja, hogy van. – Vállat vont.
- New York-i vagyok, Mr. Sclafani -mondta Columbo. – Már kisgyerekként is ismertem a nevét.

– Amikor kisgyerek voltam, én is ismertem Július Caesar nevét – krákolta Giuseppe Sclafani.

219

A fia felnevetett. A hadnagy elmosolyodott.

- Hallott valaha a Castellammarese kapcsolatról? – fordult az öreg Columbohoz.
- Igen, uram.
- Salvatore Maranzano... Ő hozott ide Szicíliából. Ő fizette az utat. Aztán meggyilkolták, így mentek régen a dolgok. Meggyilkolták.
- Giuseppe Sclafani hangján még ennyi év után is érződött az akcentus. Néha a szájába tette a szivart, aztán meggondolta magát és kivette.
- így mentek a dolgok a régi időkben. Ha valaki...
- Papa.
- Ugyan. Ez ma már történelem. Kivéve persze Szicíliában, ahol még most is így megy.
- És otthon, New Yorkban, ahol szintén még mindig így megy – tette hozzá Columbo.
- Nem – ellenkezett Giuseppe Sclafani, és lebiggyesztette a szája sarkát. – Azok huligánok.

Egyik huligán megöli a másikat. Régen minden az üzletről szólt. Szigorúan csak az üzletről. Senki sem halt meg, aki ne vétett volna valamit. Valami főbenjárót. Amiért meg kellett halnia. De ma... Ennek vége. Hadnagy... Én sosem voltam börtönben.

220

Egyetlen percet sem. Ha igaz lenne, amit rólam állítanak, megúszhattam volna? Még Meyer Lanskyt is bezárták hat hónapra. A fiam gyáva. – Az öreg megállt és elmosolyodott. – Talán ennek köszönhetem, hogy ilyen kényelmesen élek. Bár... Magányosan. Az emberek elfelejtettek. Két vagy három éve ki sem mozdultam innen... Mennyi is, Phil? Két éve? – 1991-ben lejtél a karácsonyi partira, apa. De senki nem kényszerít, hogy fenn maradj. Oda mész, ahova csak akarsz. Ha szeretnéd, veszek neked egy repülőjegyet akár Szicíliába is. – Köszönöm, de nem vagyok kíváncsi arra, ami ott várna.

Az öreg Columbohoz fordult:

– Egész jó állapotban vagyok a koromhoz képest. Döntse el maga, mennyire tiszta a fejem. Zenét hallgatok, tévét nézek, olvasok. Néha feljön hozzám egy lány, velem vacsorázik, én meg csak bámulom, hallgatom fiatal hangját, és rájövök, milyen keveset tud még az életről. Semmi okom nincs kimozdulni innen. Amint lesz, indulok. Ráadásul egyáltalán nem bánom, hogy az emberek elfelejtettek.

– Én nem felejtettem el, Mr. Sclafani -nyugtatta meg Columbo.

221

– Ahogy az FBI sem – nyugtázta az öreg.
– Ha kinyitnánk az ajtót, valószínűleg ott találnánk az egyiket. Az sem kizárt, hogy az egész lakás be van poloskázva. Hallanak engem? J. Edgár Hoover buzi volt! Ezt vegyék magnóra, maguk nagymenő ügynökök...
– Papa... épp vacsorázni készültünk.
– Én meg rágyújtok – szólt Giuseppe Scla-fani dacosan.
– Csatlakozom, uram – mondta Columbo.
– Hadd kínáljam meg. Cronin, hozzon egy szivart Columbo hadnagynak.
– Ezt nevezem – kiáltott fel a hadnagy, amikor megszagolta a felkínált szivart.
– Még soha szívtam ilyesmit. Nagyon kedves öntől, Mr. Sclafani.
– Kubai – büszkélkedett az öreg. – Nem könnyű hozzájutni manapság. Egy ideig Kubában éltem, akkor szerettem meg. Cast-ro is kubait szív. Maga érti ezt? O kubait szív, nekünk viszont nem volna szabad. Milyen ügyön dolgozik, hadnagy? A Drury-gyilkosságon?
– Igen, uram, azon.
– Láttam a tévében a műsorát néhányszor. Nem mindet, csak néha. Gonosz ember volt. Nem csodálom, hogy valaki eltette láb alól.

222

Columbo a kubai szivart ízlelgette.

– Tudom, mire céloz.
– Ráadásul a felesége egy lotyó.
– Papa!
– Ha egyszer az. Talán nem? Ne értsen félre, nem ítélem el. Azt hittem, az ő szemében is meglátom majd a szégyent és a megaláztatást, amit azok éreznek, akik a testükből élnek. De nem. Még egy szikráját sem. A tekintete jéghideg, és az alázatnak nyoma sincs benne. Szerintem...
– Velünk vacsorázol, Papa? – szakította félbe az ifjabb Sclafani határozottan.
– Csak ha van farsumagru palermitano.
– Ilyen későn már nem dolgozik az a szakács, aki meg tudná csinálni. De holnap estére kérek neked.

Giuseppe Sclafano a hadnagyhoz fordult:

– Az anyám isteni farsumagru palermita-nót készített – mondta. – Maga ismeri, Columbo hadnagy?

– Hogyne, uram. Borjúhússal, sonkával, paradicsommal, hagymával és főtt tojásdarabokkal töltött marhatekeres.

– Valójában én nem Castellammare del Golfóban, hanem San Vito lo Capóban születtem. Az utolsó otthon töltött napomon, 1934-ben, anyám farsumagrut készített az egész családnak. Az asztalokat a kertben ál-

223

lítottuk fel, és a lámpások alatt vacsoráztunk.

– Ma este marhasültet eszünk, Papa, salátával.

– Ahh. Mindegy, úgysem vagyok éhes. Ha elszívtam a szivart, lefekszem. Mi köze van a fiannak a Drury-gyilkossághoz, hadnagy?

– Közvetlenül a gyilkossághoz semmi. Csak egy-két gyanúsítottal kapcsolatban szerettem volna feltenni neki néhány kérdést.

– És Menninger, hadnagy? – kérdezte Philip Sclafani.

– Valójában a lánya. Tudja, neki is van egy olyan mágneskártyája, ami Drury házának biztonsági berendezését hatástalanítja, és amilyennel a gyilkos is bejutott. Ráadásul nincs alibije.

– De miért akarta volna megölni Druryt?

– Hát épp ez az. Ezt akartam magától kérdezni. Nincs valami ötlete?

– Virgilnek lett volna indítéka – felelt Sclafani. – Ellenszenv. Nyilván tudja, mire gondolok. Columbo bólintott.

– Ami Aliciát illeti... Elképzelni sem tudom, mi lehetett volna az indítéka. Lehet, hogy Drurytól kapta a pénzt, amiből engem kifizetett, és nem tudta visszaadni...

224

Giuseppe Sclafani az asztalon lévő hamutartóba tette a félig elszívott szivart.

– Örülök, hogy megismertem, hadnagy, de nem igazán érdekel ez a beszélgetés, inkább lefekszem. Minden jól.

– Köszönöm, uram. Örülök, hogy megismertem.

Cronin az ajtóig kísérte az öreget, ahol egy inas már várt rá, és a szobájába kísérte.

Megérkezett a vacsora. Ahogy Sclafani mondta: vékony szeletekre vágott hideg marhasült paradicsom- és hagymakarikákkal, különféle mártások, fűszerek és kenyér. Zsúrko-csin hozták, így csak mellé kellett ülni.

– Apám nem szereti Alicia Druryt-magyarázta Sclafani. – Ezért hívja lotyónak. A fejébe vette, hogy lefekszem vele, és feleségül fogom venni. Mivel Alicia már kétszer elvált, nem katolikus és nem is olasz, apámat nagyon felidegesítette a saját képtelen ötete.

Columbo bólintott.

– Ezt megértem. A szülők általában azt szeretnék, hogy a gyerekeik...

– Papa egy életre meggyűlölte. A lotyó nem a legdurvább kifejezés, amit a szájából hallottam.

– Nem lehet, hogy tényleg az? Nem most hallom először...

Sclafani vállat vont.

225

– Rengeteg pénzt vesztett. Lehet, hogy egy része onnan származott. Nem tudom. És őszintén szólva nem is akarom tudni. Ha csak a gyanúja is felmerül, ki kell dobnom a kaszinóból. A Szerencsejáték Felügyelet komolyan veszi ezt a kérdést. Nem dolgozhatnak prostituáltak a kaszinóban.

– Értem... nos, egészségére – mondta Columbo, és megemelte a poharát.

Alig ettek. Mindketten úgy gondolták, hogy egy éjfél utáni vacsora nem a legjobb ötlet.

Columbo fáradt volt, alig várta, hogy visszaérjen a motelbe, és végre lefekhessen. Hamar befejezték.

– Igazán nagyon kedves öntől, hogy meghívott – szólta a hadnagy a lifthez érve. – Kérem, adja át üdvözetemet az édesapjának. Egy igazi legenda.

– Rendben, hadnagy. Ha tehetek önért bármit, csak szóljon.

Columbo belépett a liftbe. Mosolyogva búcsút intett. Aztán hirtelen összevonta a szemöldökét és visszafordult.

– Van itt valami, amit nem értek. Csak egy apróság... De mégis bosszant. Az édesapja kiváló képet festett Alicia Druryról. De hol találkoztak? Hiszen azt mondta, 1991 óta a lakást sem hagyta el. Ezek szerint Mrs. Drury járt itt fenn nála?

226

Sclafani felsóhajtott.

– Apámnak túl élénk a fantáziája, hadnagy úr. Szerintem olvasott valahol egy nőről, akinek jeges volt a tekintete, most meg beleszötte a mondókájába. Számtalan képet láthatott Aliciáról. Legalább százszor látta a tévében. Ha megkérdezné tőle, nem kizárt, hogy azt mondaná, találkozott is vele. De higgye el, a valóságban sosem látta.

– Értem. Most már világos. Igazán köszönöm. És a vacsorát is. Jó éjt, uram.

3

Mielőtt másnap reggel elindult a motelből, Columbo hazatelefonált.

– Persze. Csodás hely. Egyszer el kell jönnünk. Eljövünk, és itt alszunk párat az egyik nagy szállodában. Megnézünk egy show-t. De inkább kocsival jöjjünk. A repülés nem tesz jót, megint felfordult a gyomrom. Nem is tudom... Majdnem két óra volt, mire lefeküdtem. És tudod mit? Minden ugyanolyan volt, mint nappal. Hemzsegtek az emberek az utcán. Tényleg igaz a mondás: a nap huszonnégy órájában. Egy vacsorára voltam hivatalos, de alig tudtam enni, olyan fáradt voltam... Persze, jól megy. Szerintem

227

még ma hazamegyek. Ha minden jól megy, vacsorára otthon vagyok. Ha valami közbejön, hívlak... rendben. Üdvözlök mindenkit. Szia.

Véletlenül ugyanaz a pincérnő szolgálta fel a reggelijét, mint aki előző délután a késői ebédet.

– Főtt tojás? Maga főtt tojáson él? – kérdezte csodálkozva.

– Inkább csak reggelire eszem – felelt a hadnagy. – Tegnap csak azért kértem, hogy rendbe tegye a gyomromat. És egy méregerős feketét is kérnék.

– Koffeinmentest?

– Inkább tegye bele azt is, amit a koffeinmentesen megspórolnak.

Nem sokkal kilenc óra után indult el a motelből. Ezúttal a megszokott ballonkabátot viselte. Fogott egy taxit, és elindult a Caesars Pa-lace felé. Ahogy a telefonban mondta a feleségének, a napszak tényleg semmit nem jelentett Las Vegasban. Mint ahogy az sem, hogy vasárnap reggel volt. A kaszinóhotelben éppen úgy nyüzsögtek az emberek, mint az éjszaka közepén. A hadnagy úgy döntött, meg sem próbálja kideríteni Henry Sanders szobaszámát. A recepción úgyszem mondanák meg. Esetleg akkor, ha felmutat-

228

ja az igazolványát, ezt pedig egyelőre nem akarta. Egyenesen a kaszinóba ment. A Pi-ping Rockban úgyis nyert tíz dollárt. Odament a pénztárhoz, és ötdolláros zsetonokat kért száz dollár értékben.

Ez a kaszinó azonban más volt. Sehol egy miniszoknya, sehol egy kivillanó láb. A tétek is jóval nagyobbak voltak, mint előző éjjel a Piping Rockban. Columbo a blackjack asztalhoz lépett, és leült játszani. Biztonsági őrök pásztázták a terepet, és azonnal kiszúrták azt, aki nem játszott. Nem szóltak semmit, de figyelni kezdték. Columbo felett ezúttal elsiklott a tekintetük, bár gyűrött ballonkabátjában nemigen vegyült el a többiek között. Egy ideig jól ment a játék, aztán egyszer csak harminc dollár mínuszba került. Azok, akik háromszáz vagy akár háromezer dollárt is veszítettek, lenéző mosollyal nézték.

Nocsak. Egy alacsony, köpcös férfi lépett a terembe, fekete háromrészes öltönyben. Zsetont vásárolt, és elindult a kockaasztal felé.

– Bocsásson meg, uram. Maga Mr. Henry Sanders Los Angelesből?

– Én vagyok. Miért?

– Columbo hadnagy vagyok, Los Angeles-i Rendőrség gyilkossági csoport. Beszélhetnék

magával?

229

– Valami gond van?

– Dehogy, uram, az égvilágon semmi. Pusztán csak segíthetne tisztázni egy részletet, ami egy nyomozás során felmerült. Ennyi az egész, mindössze öt perc.

Henry Sanders körbepillantott.

– Rendben. Ülünk le oda. Miről van szó? Mielőtt leülhettek volna, egy megtermett férfi lépett oda hozzájuk, az egyik biztonsági őr.

– Ez a férfi zaklatja magát, uram? – kérdezte Sanders felé fordulva.

– Dehogyan. Egy barátom. Nincs semmi gond.

Columbo figyelte, ahogy a férfi távozik, gyanakvással a szemében.

– Rendben, uram. Valóban nincs semmi gond.

– Miről van szó, hadnagy?

– Nyilván hallott róla, uram, hogy szerda éjjel meggyilkolták Mr. Paul Druryt..

– Hát persze, már számítottam magára...

– Hogy érti, uram?

– Milyen kapcsolatban állok Alicia Gra-hammel, vagyis Alicia Druryval. Amikor hallottam a gyilkosságról, gondoltam, hogy előbb-utóbb felkeres valaki.

– Értem, uram – bólintott Columbo. – Tehát megmondaná, milyen kapcsolatban áll Mrs. Druryval?

230

Sanders megnyalta az ajkát.

– Kér valamit inni, hadnagy? Átmehetnénk a bárba.

– Kicsit korai lenne, uram.

– Azért menjünk inkább át. Majd iszik egy kávét.

Átsétáltak a kaszinó melletti bárba, ahová a játékosok vonulhattak vissza pihenni, vagy átgondolni a stratégiájukat. Columbo tényleg csak egy kávét kért. Sanders egy Bloody Maryt.

– Én... Nos, megtagadhatnám a válaszadást. Idáig nyilván nem terjed a hatásköre. Ráadásul jogomban áll ügyvéd jelenlétét kérni.

– Természetesen, uram – mondta Columbo bocsánatkérően. – Tökéletesen igaza van.

Sajnálom, hogy zavarom. Nem hiszem, hogy magát bármivel is vádolhatnám. Csak a munkámat végzem, megpróbálok a dolgok végére járni.

– Először is, nem én hoztam öt Las Vegas-ba, hadnagy. Itt találkoztunk.

– Csak nem...

– Nők elhurcolása egyik államból a másikba – magyarázta Sanders.

– Ó, dehogyis, uram. Erről szó sincs. Senki nem hiszi, hogy maga bárkit is...

– Mert nem is. A Piping Rockban találkoztunk, ott játszottam. Tudja, hadnagy, imá-

231

dom a kaszinókat. Már legalább száz– vagy kétszáz ezer dollárt vesztettem, de a játék élvezete még a kétszáz ezernél is jóval többet ér. Van, aki Európába jár, hogy galériákat nézegessen, és drága műkincsekre költi a pénzét. Van, aki tíz-húszezret is kifizet, hogy valami távoli helyen horgászhasson vagy vadászhasson. Ismerek egy férfit, aki húszezer dollárért vett részt egy déli-sarki expedícióban. De nem értek oda. Én a szerencsejátékokra esküszöm. Tudja, mivel foglalkozom, hadnagy úr?

– Nem, uram.

– Vezetéket árulok, hadnagy. Az enyém az ország egyik legvirágzóbb nagykereskedése. Elektromos vezeték. Telefonvezeték. Még szögesdrótot is árulok. Gondolta volna, hogy százezernél is többféle vezetéket tartok raktáron?

– Ezt valóban nehéz elképzelni – mondta Columbo. Úgy tűnt, megpróbálja elképzelni azt a rengeteg fajta vezetéket, és hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Amikor hazatértem a koreai háborúból, beszereztem egy-két dolgot, és nyitottam egy

üzletet. Hamar rájöttem, hogy a vezetéké a jövő. Van fogalma arról, hány mérföldnyi vezeték kell egy ürrepülőgépbe? Állandóan chipekéről és áramkörökről hallani. Persze manapság már nem vezetékkel rögzítik az

232

ellenállást és a kondenzátort, mint régen a rádiónál vagy a tévénél. De a chipeket kénytelenek valamivel irányítani. Többnyire kábellel. Hatalmas vagyona tettem szert.

– Elképesztő – mondta a hadnagy.

– Épp ellenkezőleg. Borzasztóan unalmas. Mint a legtöbb üzletembernek, nekem is szükségem van valamire, ami értelmet ad az életemnek. Alicia. Rendben. Maga szerint milyen kapcsolatban álltam vele?

– Inkább öntől szeretném hallani, uram.

– Fizettem a szolgálataiért. Eladta magát -mondta Sanders. Mély levegőt vett és felsóhajtott. – Nem hittem volna róla. És mégis. És... Eí sem hinné, hadnagy. A feleségem hét éve halott. A halála óta nem voltam nővel. Aztán egyszer csak kiderül, hogy egy tévés híresség, akit évek óta csodálok, megkapható... De az Isten szerelmére, ennek semmi köze nincs Paul Drury halálához. Tulajdonképpen hat vagy talán nyolc hónap is eltelt, mióta utoljára láttam Aliciát.

– Megmondaná, mennyit fizetett neki?

– Ezer dollárt egy éjszakára – felelt Sanders. – Plusz a vacsora és a szobaszerviz. Nem volt olcsó, de...

– Nem unatkozott, amíg vele volt – bólintott megértően a hadnagy. – És alig várta, hogy újra lássa.

233

– Pontosan.

– És hogy derült ki, hogy megvehető?

– Odajött hozzám a kaszinóban. Beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, mit akar.

– Hányszor találkozott vele, Mr. Sanders?

– Hatszor. Aztán április elején egyszer csak nem jött többé. Próbáltam elérni telefonon, de nem hívott vissza. Hülyének éreztem magam.

– Miért érezte magát hülyének, uram?

– Mert tényleg hülye voltam. Amikor utoljára együtt voltunk, megkértem a kezét.

Columbo bólintott.

– Nos, uram, őszintén sajnálom, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hoztam. Ne aggódjon, többé nem zaklatom. Semmi okot nem látok rá.

– Maga úriember, hadnagy.

– Igyekszem. Bár az én szakmámban egyáltalán nem könnyű.

Sanders megitta az utolsó korty Bloody Maryt, és felálltak.

– Egy dolgot még kérdeznék, uram – szólt Columbo. – Van valami oka annak, hogy itt játszik, és nem a Piping Rockban?

Sanders arca elszomorodott.

– Mindig ott találkoztunk – felelte. – És véletlenül sem szeretnék belebotlani. Ráadásul...

Bizalmatlan ember vagyok, hadnagy. Felmerült

234

bennem, hogy Sclafaninak is dolgozik. Nyilván tudja, hogy a kaszinókban ez nem ritka.

4

Bud Murphy hadnagy felajánlotta Colum-bónak, hogy kiviszi a repülőtérré.

– Lehetséges – mondta a kocsiban. – Nem ő lenne az első nő, aki áruba bocsátja saját magát, hogy fedezze az adósságát. Alicia Graham... Vagyis Alicia Drury. Ezer dollárt is megkaphat egy éjszakáért. Egy híresség megér ennyit a nagymenőknek.

– A kérdés csak az – töprengött a hadnagy –, hogy a kaszinók így akarják megtartani a nagy tétékben játszókat?

– Nem kizárt – mondta Murphy. – Persze ez szigorúan tilos, és keményen büntetik, de ugyan

ki tudná bebizonyítani? Alicia Graham Drury csak egy porszem ezen a piacon. Sokkal többet ér, mint egy táncos, de össze sem hasonlítható a nagy színpadok sztárjaival. Szerintem ezer dollárt érhet. Igen. Annyit biztosan.

– Még úgy is túl sok időbe telne törleszteni egy adósságot. Pláne, hogy csak hétvégémé járt Las Vegasba.

– Nem hangzik túl valószínűnek. De láttam már sokkal cifrábbat is...

TIZENKETTEDIK FEJEZET 1

Hétfő reggel Columbo bement az irodába.

Egy üzenet várta az asztalán, mely szerint Karén Bergman kereste, és beszélni szeretne vele, lehetőleg személyesen. A La Cienega Boulevardon lévő büfében találkoztak. Amikor a hadnagy odaért, Karén már várta. A pultnál ült egy csésze kávé és egy dán sajtjal kíséretében. Ezúttal is a már megszokott szűk fekete miniszoknyát és fehér blúzt viselte.

– Örülök, hogy el tudott jönni, hadnagy úr. Az irodai telefonokban nem bízom. Az ember sosem tudhatja, ki hallgatózik. Néha Paul is behallgatott más beszélgetéseibe.

– Tényleg?

– Ez az iroda soha nem a barátságos légkörről volt híres – felelt Karén. – Kér egy kávé?

Mindig is volt némi ellenségeskedés, és persze állandó gyanakvás.

– Egy kávé kérek – szölt a hadnagy a pincérnőnek. – Ez már nekem is megfordult a fejemben. Ellenségeskedés. Féltékenység?

– Nem tudom pontosan. Feszültség. De semmi köze nem volt a váláshoz. Legalábbis szerintem.

236

– Nem?

– Nem. Aliciát egyáltalán nem érdekelte, mit csinál Paul. És szerintem Pault sem. Tudja, Tim teljesen odavan Aliciáért. Szerintem már akkor is odavolt érte, amikor még házasok voltak Paullal. Mindegy, a lényeg, hogy totálisan belehabarodott. Alicia tisztában van a helyzettel, és ki is használja. Úgy rángatja Timet, mint egy bábut. Paul frusztrálta. Őt ugyanis nem tudta manipulálni.

– Tim...?

– Lehet, hogy Tim ölte meg Pault. Gyűlölte.

– De miért?

– Részben üzleti okokból. De ieginkább azért, mert úgy gondolta, Paul megbántotta Aliciát.

– Miss Bergman... nyilván nem azért hívott ide, hogy erről beszéljünk.

– Valóban nem. Rájöttem valamire. Bili McCrory megkért, hogy nézzem át Paul számláit, csekk-könyvét és bankszámlakivonatait, hogy megtudjuk, mekkora vagyona volt, és milyen kifizetetlen számlákat hagyott maga után. Ezeket az iratokat többnyire az irodában tartotta, úgyhogy nem volt nehéz dolgom. Épp a bankszámlakivonatait nézegettem, amikor megláttam valami furcsát. A múlt hónapban vett négy do-

237

boz kis lemezt... tudja, amit a számítógépekben használnak. Az negyven darab. Szétnéztem az irodában, de nem találtam, csak hatot. Végigfutottam az elmúlt évek bankszámlakivonatait, és rájöttem, hogy 1991 óta több mint kétszáz ilyen lemezt vásárolt. Az rengeteg, különösen, ha azt vesszük, hogy az irodában összesen hat darab van.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy mégis készített másolatot a számítógépen lévő adatokról? – kapta fel a fejét a hadnagy. – Lehet, hogy mégsem sikerült mindent felülírni?

– Lehetséges. Talán mégsem volt olyan hülye, mint gondoltuk. Nem ezt hittük, hadnagy úr? Hogy butaság volt mindent azon a két gépen tartani, még ha így két példányban meg is volt minden.

– Nos, kisasszony, én sosem gondoltam, hogy Mr. Drury buta volt. Csak furcsának tartottam, hogy az egész élete munkáját egy helyen tárolta. Nem volt logikus.

– És ez még nem minden, hadnagy úr. A számítógép-alkatrészeket mindig az iroda vásárolta

meg, és nem Paul a saját pénzéből. Akkor mi a magyarázat? Én csak egy dologra tudok gondolni: Paul nem akarta, hogy az egész iroda megtudja, hogy lemezeket vá-

238

sárolt. Valószínűleg senki nem tudta, hogy másolatot készít az anyagokról.

– A kérdés csak az, kisasszony, hogy hol lehetnek ezek a lemezek? Lehet, hogy ezeket keresték az íróasztalában?

– Lehet. De gondoljon csak bele. Pontosán kétszáznegyven lemezről van szó. Ahhoz egy teljes fiók szükséges. Ráadásul, ha az volt a célja, hogy legyen valahol egy másolat, amiről senki nem tud, miért vitte volna haza? Ha valaki képes volt letörölni és felülírni az összes fájlt az irodai gépeken, könnyűszerrel hozzájuthatott volna az otthoni másolatokhoz is. Nem, hadnagy úr. Szerintem senki nem is tudott ezekről a lemezekről.

– Értem, kisasszony. Tegyük fel, hogy igaza van. De akkor hol lehetnek?

– Ahol a képek – felelt Karén. – Tudjuk, hogy voltak képei. Azok hol vannak?

A pincérnő a pultra tette Columbo kávéját. A hadnagy belekortyolt.

– Beszélt valaki másnak ezekről a lemezekről?

– Nem. Még McCrorynak sem.

– Remek. Kérem, ne is tegye. -Végignéztem mindent, hátha megtalálom azt a széfet, amit keres. De semmi.

– Keressen tovább – kérte a hadnagy.

239

– Mindenről készítsen feljegyzést, amit furcsának talál.

-Alicia nem rajong az ötletért. Az sem tetszett neki, hogy Mr. McCrory engem kért meg, hogy nézzem át Paul iratait. Lehet, hogy holnapra lecserélik a zárat az iroda ajtaján.

Columbo a fejét rázta.

– Azt nem hiszem.

2

Miután elbúcsúztak, Columbo egy telefonfülkéből felhívta Jonathan Lugar helyettes államügyészt.

– Köszönöm, hogy időt szakít rám. Még nem talált semmit Paul Drury néven? Szolgálhatok még némi információval. Egy nagy széfet keresünk, nagyobb, mint egy asztalfiók. Amiben akár kétszáz számítógépes lemez is elfér. Meg néhány fénykép. Talán egy bankban lehet, és az is lehet, hogy nem is az ő nevére szól. A bérleti díjat valószínűleg készpénzzel fizette. A fülkébe lépve Columbo rágyújtott. A helyettes államügyész azt válaszolta, hogy minden Los Angeles-i bankba küldött egy faxot ez ügyben.

240

– Küldene esetleg a városhoz közeli fiókokba is? Már küldött... Értem. Ez remek. Hálásan köszönöm. Lenne még egy dolog, Air. Lugar. Nyilván tudja, hogy a házat lezártuk. Szeretném lezárni az irodát is. Mr. Drury ügyvédje teljes mértékben támogatni fogja az ötletet. Rendkívül fontos adatok tűntek el. Számítógépes lemezeken. Ha megtaláljuk a lemezeket, az is kiderül, miért ölték meg Mr. Druryt... Nem, uram. Nekem már megvan az elképzelésem. De addig nem tehetek semmit, amíg rá nem jövök a magyarázatra... Igen, uram, igaza van. Már a múlt héten le kellett volna zárni az irodát. De akkor még nem tudtuk, amit most tudunk... Igen, uram. Hogyne. És még egyszer nagyon köszönöm.

3

Martha Zimmer vonakodva lépett be Búrt vendéglőjének az ajtaján. Nem mintha veszélyben érezte volna magát, egy füstös vendéglőről volt szó, hátul néhány biliárdasztallal. Ez volt Columbo egyik kedvenc helye, ebédidőben idejárt biliárdozni és chilit enni.

– Gondoltam, hogy itt találom. Columbo felpillantott a biliárdasztal mellől, és meglátta az őrmestert. A hadnagy

241

ballonkabátja csupa kék volt a krétától. Szivarja az asztal szélén álló hamutartóban égett.

– Martha – köszönt. – Csak egy percet adjon. Ezt még belövöm.

Lehajolt, megfogta a dákot, célzott és lőtt. A fehér golyó végiggurult az asztalon, nekiütközött a sárga csikosnak, és a jobb felső sarok felé lökte, egyenesen a lyukba. A fehér golyó visszagurult az eredeti helyére.

– Ez az!

Columbo zsebre tette a három egydollárost, amiből egy az övé volt, a másik kettő pedig a barátaié, akikkel fogadott. A pulthoz sétált, és leült egy gőzölgő tányér chili mellé.

– Bocs, fiúk – mondta. – Ő a munkatársam. Hív a kötelesség. Martha, nem akarja megkóstolni a város legjobb chilijét?

– Már ebédeltem – felelte Martha, bizalmatlanul szemlélgetve a tányér chilit és a benne úszkáló chipseket.

– Milyen kár... Búrt csinálja a legjobb chilit egész Los Angelesben. És ezt nem csak úgy mondom. Egy szakértővel áll szemben. Mindegy... Miért keresett?

– Több dolog miatt is. Szcciegel kapitány azt mondta, még ma menjen ki a lőtérre, és tegye le azt a vizsgát.

242

-Nos...

– Érthetetlen, hogy aki így eltesz egy biliárdgolyót, nem képes eltalálni valamit egy pisztollyal a kezében.

– Tudja... A biliárdgolyónak nincs akkora hangja. Mi van még?

– Mondja csak, mire volt ez jó? Az a megiszteltetés ért, hogy jelen lehettem, amikor hivatalosan lezárták Paul Drury irodáját. Örjögtek. Nem csodálnám, ha ügyvédhez fordulnának. Magát is látni akarják.

– Értem. Nyilván Mrs. Drury, Tim Ed-monds és... Bell.

– Bell nem volt ott. De a másik kettőt eltalálta. Teljesen kikeltek magukból. A főnökkel akartak beszélni.

Columbo vállat vont.

4

Charles Bell a poharában lévő jégkockákat bámulta, majd felnézett Aliciára és Timre. Aznap még nem volt bent az irodában, és megint a Topanga Beach Clubban megszokott sárga nadrágot és világoskék inget viselte.

– Ugyan mit találnának? – kérdezte, majd válaszolt is saját kérdésére. – Az égvilágon semmit. A házat is lezárták, fémdetektorok-

243

kai átvizsgálták, de semmi. Ugyan mit találnának az irodában? Semmit. Azt is megmondom, miért. Hacsak nem követtetek el valami ostoba hibát, nem is találhatnak semmit. A pisztolynak annyi. A laptopnak is. Ti nyilván a gyanúsítottak között vagytok. Ez rutineljárás. De még ha Columbo bele is köt az alibitekbe, azt nem tudja bebizonyítani, hogy ti öltétek meg Pault. Bizonyíték nélkül meg azt hisz, amit akar. Nyugalom. Alicia a medencét bámulta.

– Elment Philhez – mondta.

– És Phil ugyan mit mondott neki? Semmit. Az omertá... Az omertá. Phil nem fog beszélni. Márpedig ő az egyetlen, aki beköphetne... vagy én. Azt pedig te is pontosan tudod, hogy ez nem fog bekövetkezni.

– Sosem fog rájönni az összefüggésre -Alicia hangja határozottan csengett. – Tim és én vagyunk a fő gyanúsítottak. De sosem fog rájönni. Indíték nélkül semmire nem megy, azt pedig nem fog találni. Ugyan miért akarta volna bármelyikünk is megölni Pault? Semmi okunk nem volt rá – legalábbis semmi olyasmi, amire Columbo rájöhetne, bármilyen agyafúrt is.

– Nekem egy csomó pénzemben van ez az egész – panaszkodott Tim. – Új irodát kell találnom, új műsort...

244

Alicia megfogta a kezét.

– Miért nem pihensz egy kicsit? – kérdezte. – Idővel talán még tőkét is kovácsolhatunk Paul halálából. Addig is én vagyok az, akinek találnia kell valami megélhetési forrást. Lehet, hogy írok egy könyvet.

– Nem kell megélhetési forrást keresned -felelte Tim, és megszorította Alicia kezét. – Ha összeházasodunk...

– Felnőtt emberek vagytok. És önállóak -vágott közbe Bell. – Talán nem lehetetlen folytatni a Drury-show-t Paul Drury nélkül. Én...

A főpincér lépett az asztalukhoz.

– Mrs. Druryt keresik telefonon.

Alicia felállt, és az előtérben lévő telefonhoz lépett.

– Halló.

– Alicia. Reméltem, hogy ott találalak. Phil vagyok. Az irodában egy zsarú vette fel a telefont.

– Igen. Az a zseniális Columbo lezárta az irodát ma reggel.

– Pontosan emiatt hívlak. Columbo. Tudod, hogy itt töltötte a hétvégét? Egy csomó emberrel beszélt, és mindenfélét kérdezett. Nálam is járt, és Papával is elbeszélgetett.

– Charles szerint számíthatunk az omertá-ra. Igaz ez? Te és az apád...

245

– Charlesnak nem kéne olyasmiről fecsegnie, amiről semmit sem tud – mondta Sclafani dühösen. – Mindegy, ez a Columbo nem semmi. Az egyik emberem követte, de senki fontossal nem beszélt. Kivéve egy embert. Fogalmam sincs, honnan hallott róla és hogy talált rá, de beszélt Henry San-deressel.

– Atyaúristen!

– Nem hiszem, hogy Sanders bármit is mondott volna neki – mondta Sclafani. – De cseppet sem örülök, hogy felmerült a neve.

– Rádásul pont az övé...

– Miért?

– Mert Sanders megkérte a kezemet! Többször is keresett azóta, de nem hívtam vissza. Lehet, hogy a fejébe vette, hogy bosszút áll, és nyilván tudja, mennyit érthat nekem, ha mesél egymást Columbónak.

– Mikor kérte meg a kezedet? A megállapodásunk előtt vagy után? – kérdezte Sclafani.

– Természetesen a megállapodásunk után nem találkoztam vele többször. Azután kezdett el hívogatni, miután nem mentem többé Vegasba.

– A fenébe!

– Mit csináljunk, Phil?

246

– Semmit. Csak maradj nyugton – ahogy korábban nekem mondtad. Ha rá is jön, hogy tavaly nyáron nekem dolgoztál, az még nem bizonyít semmit. És figyelj. Ne beszélj erről sem Charlesnak, sem Timnek. Egyiknek sem túl jók az idegei. Én sem mondom el Papának. Még eszébe jut valami szicíliai módszer...

– Oké. Örülök, hogy itt hívtál. Ez a vonal biztonságos. Egy pár napig még itt ebédelek. Ha beszélni akarsz velem, jobb, ha itt hívsz.

– Rendben. És nyugi. Ez a fajta üzlet erős idegzetet kíván. Ha az megvan, csak jól kerülhet ki belőle az ember.

5

– Találkoztam Joe Sclafanival – újságolta Columbo Ben Palermónak. – Giuseppe Sclafani. Maga találkozott már vele személyesen?

Palermo irodájában ültek, a Los Angeles-i FBI székházában. Palermo a fejét rázta.

– Olyan, mintha egy történelmi személyiséggel találkozna az ember. Mintha egyszercsak itt teremne Al Capone, és kezét rázna velem.

247

– Egyszer találkoztam Meyer Lanskyval -mondta Palermo.
– Az sem lehetett semmi – bólintott a hadnagy. – De nem akarom az idejét rabolni.
Megtudtam valami érdekeset Mrs. Druryval kapcsolatban. Azon gondolkodtam...
– Már megelőztem – mosolygott Palermo. – Tudtam, milyen irányban tapogatózik, és
bátorkodtam felvenni a kapcsolatot Las Ve-gassal. Itt egy másolat a jelentésről, amit az egyik
emberünk készített róla. Felhívnom a figyelmét a dátumra.

Bizalmas jelentés

Alany: Alicia Graham Drury

Dátum: 1992. december 17.

*A fent említett személy állítólag közeli kapcsolatban áll Giuseppe és Philip Sclafanival, ezért
kérvényezték a megfigyelés alatt tartását. Háttérinformáció az ezt megelőző jelentésekben
található.*

*A vizsgálat fő célja, hogy kiderítse, az alany valóban prostituáltként dolgozik-e Las Vegas-
ban. Bár a jelentésben szereplő adatok és információk nem bizonyíték értékűek, valószínű,
hogy az alany valóban prostituáltként dolgozik a Sclafanik tulajdonában lévő Piping Rock
248*

Hotelben. Ezen állítást az alábbi információk támasztják alá:

*(1) Az alany jelentős összeget veszett a Pi-ping Rock Hotel kaszinójában. A Los Angeles-i
iroda információi szerint nincs a tulajdonában olyan vagyontárgy, ami fedezhetné az
adósságát.*

*(2) Az alanyt több alkalommal látták együtt vacsorázni olyan férfiakkal, akikről köztudott,
hogy rendszeresen kerülnek kapcsolatba prostituáltakkal. A másnap reggeli telefonhívásokra
rendszerint nem válaszolt, amiből arra a következtetésre jutottunk, hogy az alany nem
tartózkodott a szobájában, hanem valószínűleg azzal a férfival volt, akivel az előző este együtt
vacsorázott. (Az alanyt nem követtük, és nem használtunk lehallgatóberendezést a szobán
forgó szobák egyikében sem.)*

(3) Az alanyt az alábbi férfiak társaságában figyeltük meg:

*(a) Charles Duro (54), San Franciscó-i lakos, aki ellen egy San Franciscó-i bártulajdonos
panaszt nyújtott be azzal az indokkal, hogy több alkalommal kínált pénzt a bárban dolgozó
pincéernőknek, ha vele tartanak egy motelszobába. Az ügyet a San Franciscó-i Rendőrség egy
figyelmeztetéssel lezárta. Az alanyt három alkalommal látták Duro társaságában.*

249

*(b) Emilio Contadora (61), San Diegó-i lakos. 1990-ben feljelentést tett a San Diegó-i
Rendőrségen. Állítása szerint egy prostituált kifosztotta. Az alanyt négy alkalommal látták
Contadora társaságában.*

*(c) Henry Sanders (61), Los Angeles-i lakos. 1987-ben a Los Angeles-i Rendőrség
letartóztatta. A vád szerint fizetett, hogy szexuális kapcsolatot létesíthessen az
erkölcsrendészeti egy nyomozónőjével. Az ügyet egy írásos ígérettel zárták le, mely szerint
többé nem követ el ilyen jellegű visszaélést. Az alanyt hat alkalommal látták Sanders
társaságában.*

*(d) Richárd Bernardin (58), Greenwich, Connecticut. 1985-ben letartóztatták New Yorkban,
mivel az árral kapcsolatos vita hevében bántalmazott egy prostituáltat. Tíz napot töltött
börtönben, majd óvadékért cserébe ideiglenesen szabadlábra helyezték. Az alanyt két
alkalommal látták Bernardin társaságában.*

*A fenti személyeket a poharaikról és evőeszközeikről vett ujjlenyomatok alapján azonosítottuk.
Számos egyéb személy ujjlenyomata nem szerepelt a rendszerünkben.*

*Megjegyzés: a fent említett személyek kivétel nélkül a Piping Rock Hotel Kaszinó nagy
tétékben fogadó játékosai.*

Amennyiben a vizsgálat megkívánja, az alanyt ismét megfigyelés alá helyezzük.

250

Kiegészítés a fenti jelentéshez

Dátum: 1993. április 16.

A fenti jelentés alanya, Alicia Graham Drury több hete nem járt a Piping Rock Hotel* ben. Utánajártunk, de a többi hotelban sem látták.

-Nem látom az összefüggést... Maga igen? – kérdezte Columbo. – Mi köze van ennek ahhoz, hogy lehetséges, hogy ő ölte meg a volt férjét? Kész rejtély. De tudja, mit? Imádom a rejtélyeket. Legalábbis a könyvekben. Megoldani persze sosem tudom őket. De hát ez inkább a maga területe, nem? Én egyszerűen csak addig gyűjtögetem az információt, amíg ki nem tisztul a kép. De ha rejtélyről van szó, akkor ez a módszer nem működik.

Palermo mosolyogva válaszolt:

– Maga és én ugyanazt a módszert alkalmazzuk, Columbo.

– Sherlock Holmes, Ben. Gondoljon Sherlock Holmesra. Ő is így oldotta meg az ügyeket. Ahogy mi. Összerakta az apró részleteket, beleértve azokat is, amik fölött a Scotland Yard elsiklott. Ő sem a megérzéseinek köszönhette a sikerét, hanem a kitartásának és a folyamatos információgyűjtésnek.

251

– Nem semmi nő lehet ez az Alicia Drury

– szólt Palermo. – Nem rossz karriert futott be.

– Igaza van, tényleg nem semmi. Kár érte

– sóhajtott fel Columbo az asztalon fekvő jelentésre mutatva. – Tényleg sajnálom. Fogadni mernék, hogy bántalmazták.

– Azért ne legyen ilyen megértő – mondta Palermo.

– Igaza van. Azt hiszem, ma este nem leszek ilyen megértő. Találkoznom kell vele és *ja* barátaival. Teljesen ki van kelve magából.

– Columbo vállat vont. – De tudja, mit? Mit tehetnék? Muszáj rájönnöm a megoldásra, még ha ez azzal jár is, hogy olyan dolgokat kell megtudnom, amiket nem szeretnék.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1

Columbo nem sokkal hat óra előtt ért Alicia Drury házához. Legnagyobb meglepetésére egyedül találta. A hadnagy azt hitte, soha nem lesz lehetősége négyszemközt beszélni vele anélkül, hogy Tim Edmonds vagy Charles Bell ott ne lenne. Alicia fürdőruhában és köntösben nyitott ajtót.

– Épp a teraszon napoztam – magyarázkodott, és behívta a hadnagyot. – Nem bánja, ha ott ülünk le beszélgetni? Kér egy whiskyt? Vagy valami mást? Sört? Gint?

– Köszönöm, asszonyom, egy whiskyt elfogadok. De csak egy kicsit.

Paul Drury birtokához képest ez a ház meglehetősen szerény volt. Egyrészt sokkal kisebb, másrészt egy igen forgalmas utcában volt. Ráfért volna egy felújítás. A vakolat több helyen is pergett, a mennyezet egy részét láthatóan nemrég javították, ugyanis teljesen elütött a többitől. A ház mögött volt egy terasz, úszómedence és egy kis kert, mindez magas stukkóval díszített fallal körülvéve. Egy kerek fenyőasztal állt a napozóágyak mellett.

– Helyezze magát kényelembe – mondta Alicia az egyik nyugágyra mutatva. – És...

253

Vegye le azt a kabátot, különben soha nem fog leburnulni.

– Nem, asszonyom, inkább nem. Tudja, nem az a fajta ember vagyok, aki szeret napozni.

Egyszer kedvem támadt hozzá, lementem a tengerpartra, és képzelje, mi történt... leégtem. Alicia levette fehér köntösét és az egyik székre dobta. Fekete bikinit viselt, nem volt sem túl kihívó, sem túl szolid. A hadnagy eddig is tudta, hogy Alicia Drury rendkívül vonzó nő, de most rájött, milyen jellegzetes a viselkedése és a magabiztossága.

– Mivel kidobtak az irodámból, nem találtam ennél jobb időtöltést – jegyezte meg Alicia.

– Őszintén sajnálom, asszonyom. Higgye el, nem lesz sokáig lezárva.

– Úgy hallottam, megtudott rólam egys-mást a hétvégén Las Vegasban.

Columbo belekortyolt a whiskybe.

– Utálok más magánéletében vájkálni, Mrs. Drury.
– Columbo hadnagy, látta az eredeti Dra-cula-filmet, amiben Lugosi Béla játszik?
– Hát persze, asszonyom! Legalább nyolcszor.
– Draculának egyetlen mondata volt abban a filmben. Dr. Van Helsing állt vele szemben,
254
aki épp akkor jött rá, hogy a gróf valójában vámpír. És Dracula valami ilyesmit felelt: „Most, hogy tudja... amit tud... mit szándékozik tenni, dr. Van Helsing?” Érti, mire célzok?
Columbo hadnagy, most, hogy tudja, amit tud, mit szándékozik velem tenni?
– Tudja, asszonyom, amit hallottam, még ha igaz is, annak látszólag semmi köze nincs Mr. Drury halálához. Nem azért mentem Las Vegasba, hogy maga után nyomozzak. Véletlenül tudtam csak meg ezeket a dolgokat. Őszintén szólva, asszonyom, már sajnálom, hogy egyáltalán megtudtam.
– Ha nyilvánosságra kerülne, amit megtudott, nagyon kellemetlen helyzetbe kerülnék.
Columbo bólintott.
– Értem. És semmi esetre sem szeretném, hogy ez megtörténjen. Számomra nem fontos, amit megtudtam.
– Kíváncsi a magyarázatra?
– Asszonyom, nem tartozik nekem magyarázattal.
– Szeretném, ha tudná, hadnagy úr. Bízom magában.
– Asszonyom... Talán nem kellene bízni bennem. Végül is én nyomozok a volt férje meggyilkolásának ügyében. Nem tagadom, hogy az is megfordult a fejemben, hogy magának is köze lehet a halálához.

255

– Ez nyilvánvaló. Kezdetől fogva tudjuk, hogy olyasvalaki ölte meg, akinek volt mágneskártyája, és aki elég jól ismerte a házat. Ezek alapján egyértelmű, hogy a legfőbb gyanúsítottak között szerepelek a listáján. Hadd mondjak el magának valamit, hadnagy úr. Megszállott szerencsejátékos vagyok. Ezt nyilván nem kell megmagyaráznom. Tinédzserkorom óta játszom. Amikor Los Angelesbe költöztem, elkezdtem átjárni Vegasba. A Piping Rockban kötöttem ki, és minden alkalommal ott játszottam. Hadnagy úr... imádtam! És most is imádom! Bármit megadnék, hogy leülhessek kockázni vagy blackjackezni. Nyertem. Aztán vesztettem. Hosszú távon persze a legtöbben veszítenek. Többet veszítettem, mint amit megengedhettem magamnak. Pár hónappal később Philip Sclafani behívatott az irodájába, és megtudtam, hogy több mint hatvanezer dollárral tartozom neki.
– Az rengeteg pénz, asszonyom!

– Mr. Sclafani számára az jelentette a legnagyobb problémát, hogy épp akkor váltam el. Korábban ugyanis abban bízott, hogy Paul állja majd a számlát, ha erre lesz szükség. De Columbo hadnagy... Paul még csak nem is tudott róla! Amikor elváltunk, tisztességesen elszámoltunk, többek között

256

megkaptam ezt a házat... Az igazsághoz hozzátartozik, hogy eredetileg azért vette, hogy ide hordhassa a barátnőit, ez volt az ő szerelmi fészke – még mielőtt feleségül vett engem. Mindegy. Kifizettem Mr. Sclafani-nak a tartozásom felét. Kedves volt hozzám, de hozzátette, hogy előbb-utóbb ki kell fizetnem a fennmaradó összeget, hogy nem hunyhat szemet egy ekkora adósság fölött, nem mutathat rossz példát, mert akkor mindenki azt hinné, nem nagy ügy egy ekkora összeg. Azt tanácsolta, hogy kérjek kölcsön Paultól, de nem tehettem. Paul teljesen kiborult volna, még az is lehet, hogy kirúg. Phil azt mondta, gondolkodjak a dolgon. Aztán szóljak, hogy döntöttem. – Alicia szünetet tartott.

– Értem – szólalt meg Columbo.

– A fizetésemből havi öt-hatszáz dollárt tudtam törleszteni. Azt mondta, átmeneti megoldásnak elfogadja, de ki kell találnom valami jobbat. Hadnagy úr, még kamatot sem számolt fel, de így is öt évembe telt volna, mire kifizetem. Nos... A kaszinóban többször is megkörnyékeztek

előtte. Aztán egyszer igent mondtam egy szimpatikus idősödő férfinak.

– Igazán sajnálom – mondta a hadnagy. – Nem kell elmesélnie.

257

– Nem fogom. A pénzt odaadtam Mr. Sclafaninak, de azt nem mondtam meg, honnan van.

Aztán újra megtettem. És újra. Ez év februárjában már alig tartoztam tizenötezer dollárral.

Félretettem minden méltóságomat, hogy megszabaduljak ettől az adósságtól. Akkoriban már együtt voltam Timmel, és az esküvőt tervezgettük. Persze neki fogalma sem volt semmiről.

Én viszont nem tudtam így tovább csinálni. Megmondtam Timnek, hogy tizenötezer dollárral tartozom Mr. Sclafaninak. Azt is megmondtam, miért. Ideadta a pénzt, azzal a feltétellel, hogy soha többé nem megyek vissza Las Vegasba. Kifizettem Mr. Sclafanit, és azóta tényleg nem is jártam arra.

Columbo bólintott, és halványan elmosolyodott.

– Mindennek semmi köze nincs Mr. Drury halálához. De örülök, hogy elmondta, asszonyom. Mindent megteszek, hogy ez az ügy ne kerüljön napvilágra.

– Nem szeretném, hogy a leendő férjem tudjon erről.

– Szörnyű lehetett magának – sajnálkozott Columbo.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő.

– Maga szerint mit tett volna magával Mr. Sclafani, ha nem fizet?

258

– Fogalmam sincs. A legnagyobb büntetés az lett volna, ha nyilvánosságra hozza az ügyet.

– Értem.

– Tim nagyon dühös, amiért lezárták az irodát. Akárcsak Charles Bell.

– Igen – felelt a hadnagy. – Ez érthető. Nos... Azt hiszem, jobb, ha megyek. – Felállt. – A feleségem spagetti carbonarát készít vacsorára... Ó, maradjon csak. Kitalálok. A poharat majd leteszem a konyhában. És... Ne aggódjon, amiért elmesélte nekem mindezt. Csak sajnálom, hogy így történt.

Alicia egy percig a lábát bámulta, majd felült, de nem kelt fel a nyugágyból.

– Nehéz évek voltak – felelte.

– Elhiszem.

– Azt gondoltam, életem végéig Paul Drury felesége leszek, aztán...

– Tényleg szörnyű. De azért a válasz után is biztosan törődött vele.

– Hát persze. Nos... Minden jót, hadnagy úr. Remélem, nemsokára lezárhatjuk ezt az ügyet.

– Én is – felelt Columbo és elindult a ház felé.-Ja...-fordult vissza. Alicia éppen hátradólt a nyugágyban. – Lenne itt még valami, amit tisztáznunk kellene. Valami apróság mindig szöveget üt a fejemben, és

259

nem tudok szabadulni tőle. Nem tudok a fontos dolgokra koncentrálni. Biztosan nincs is semmi jelentősége, de...

– Minek?

– Tudja, asszonyom, Giuseppe Sclafani, Mr. Sclafani édesapja elmesélte nekem, hogyan találkozott önnel, milyen a szeme és így tovább. De az is kiderült, hogy 1991 óta nem mozdult ki a lakásából. Ezek szerint ott találkoztak?

– Azt akarja tudni, hogy lefeküdtem-e azzal a vénemberrel? – Alicia hangja élesen csengett.

– Jaj, dehogyis, asszonyom, még véletlenül sem. Ez eszembe sem jutott.

-Na persze... Mindegy. A válaszom, nem. Még mit nem... De valóban jártam a lakásban.

Kétszer. Mind a kétszer Philip Sclafanihoz mentem, és mind a kétszer összefutottam az apjával. Őszintén szólva nem volt velem valami kedves.

Columbo elmosolyodott.

– Azt hitte, hozzámegy a fiához. Alicia viszonzta a mosolyt.

– Szenilis – mondta. – De lefogadom, hogy fiatal korában helyén volt az esze.

-Az biztos... Nos, még egyszer köszönöm. A whiskyt is.

A házból kilépve Columbo Tim Edmondsba ütközött.

260

– Jó estét, uram.

Tim Edmonds rosszállóan csóválta a fejét.

– Hadnagy úr, mondja, meddig fog még ez tartani? Mikor kapom végre vissza az irodámat? Őszintén szólva nem úgy néz ki, mintha sokat haladt volna elpre a nyomozás.

Columbo oldalra billentette a fejét.

– Sajnálom, ha így érzi, Mr. Edmonds. De hát ez is a munka része. Sajnos nem járhatok mindig mindenki kedvében. Bárcsak megtehetném, uram. Higgye el, nem szeretek kényelmetlenséget okozni másoknak.

– Nekem komoly kellemetlenséget okoz jelen pillanatban.

– Nos, igyekszem meggyorsítani az iroda átvizsgálását, hogy minél hamarabb visszatérhessen.

– Azt megköszönném – felelt Tim, majd sarkon fordult, és elindult a ház felé.

2

Átmenetileg Martha Zimmer volt felelős a Paul Drury Productions irodáért. Columbo arra kérte, hogy csak Karén Bergmant és Leslie Whistlert, Drury titkárnőjét engedje be. Amikor a hadnagy megérkezett, mindhárman ott voltak. Éppen kávéfőztek.

261

– Találtam valami érdekeset – újságolta Karén Bergman. – Az iratok között. Többször is előfordult, hogy Paul kifizette a meghívott vendégek útiköltségét, de magáért a szereplésért csak ritkán adott pénzt. Ennek ellenére John Trabue professzornak február óta minden hónapban kifizetett kétezer dollárt. A csekkeken tanácsadás szerepel. Márciusban kiállított neki egy száznyolcvanöt dollárról szóló csekket, „költségek” címszó alatt. De nem lehet utazási költség. Túl kevés egy Texas-Kalifornia repülőjegyre. Ráadásul márciusban Trabue professzor már Los Angelesben dolgozott vendégprofesszorként. Nem találtam semmi utalást arra, mi állhat e mögött az összeg mögött.

– Csak egy módon deríthetjük ki – felelte Columbo. – Beszélek Trabue professzorral.

3

Az egyetem egyik kis irodájában találkozott a professzorral. A hatalmas tölgyfa íróasztal tele volt karcolással és cigarettanyomokkal, akárcsak a három tölgyfa fotel. A polcok szinte roskadoztak a rengeteg könyv és papír alatt. A professzor látszólag kényelmesen ült íróasztala mögött. Világosbarna öltönyt vi-

262

selt és zöld keretes szemüveget. A vele szemben helyet foglaló gyűrött ballonkabátos nyomozó felkeltette az érdeklődését, de nem találta furcsának a megjelenését. Columbo a zsebeiben turkált, majd így szólt:

– Mivel maga is pipázik, remélem, nem bánja, ha elszívok egy szivart.

Az aprócska professzor elmosolyodott.

– Csak tessék, hadnagy. Remélem, olcsó szivart szív. Az én dohányom ugyanis olcsó, és állítólag kifejezetten bűdös.

– Tudja, mindig is sajnáltam, hogy ez kimaradt az életemből. Az egyetem, tudja? A feleségem esti képzésre jár, és nemsokára lediplomázik. Mindkét gyerekem járt egyetemre. De én... Koreába jártam helyette, aztán pedig beléptem a New York-i Rendőrséghez. Mindez... az egyetem, a tantermek, az irodák... nagyon érdekesek a számomra. Van tüze?

Trabue professzor átnyújtott egy doboz gyufát.

– Soha nem késő, hadnagy – mondta. – Még most is beiratkozhat.

– Nos... Az a baj, hogy meglehetősen furcsa beosztás szerint élek. Sosem tudom előre, mikor hol leszek.

– Egyébként pedig semmi különös nincs egy egyetemi diplomában. Ábrahám Lin-

263

colnnak sem volt. És Harry Trumannak sem.

– És Sherlock Holmesnak sem – tette hozzá Columbo, miközben meggyújtotta a szivarját.
– Igaz – nevetett a professzor. – Nos, hadnagy úr... Ha nem hívott fel ma reggel, akkor én hívtam volna. Gondoltam, hogy előbb-utóbb felmerül az én nevem is, illetve, hogy mennyiben lendíthetem előre a Paul Drury halálával kapcsolatos nyomozást.

– És mennyiben tudná előrelelendíteni, professzor?

– Attól félek, nem sokban. De mivel felkeresett, nyilván kérdezni akar valamit.

– Nos, tudja, átnéztük az iratokat, és találtunk néhány, az ön nevére szóló csekket.

– Pontosan. Tudtam, hogy erre kíváncsi. A Paul Drury Productions tanácsadójaként tevékenykedtem. Ezért pedig – hogy jogi kifejezéssel éljek – tiszteletdíjat fizetett nekem.

– Azaz...?

Trabue professzor mosolyogva válaszolt:

– Azaz fizetett, attól függetlenül, hogy dolgoztam-e vagy nem. De valóban dolgoztam neki. Biztosan tudja, hogy egy különleges műsort tervezett a Kennedy-gyilkosság harmincadik évfordulójára.

– Igen, hallottam róla.

264

– Az volt a feladatomban, hogy bebizonyítsam, nincs igaza abban, amivel abban a műsorban akart előállni.

– És mi volt az, uram?

– Egy újabb Füves Domb-elmélet. Volt nála néhány fénykép, amelyeken két férfi állt a domboldalon, az egyik kezében puskával. Digitális képjavítás. Tudja, mit jelent ez, hadnagy úr?

– Hallottam már ilyesmiről, de megtenné, hogy inkább elmagyarázza, professzor?

– Én sem teljesen értem, de nemrég láttam egy remek bemutatót erről a technikáról. Volt egy pár kép az Ábrahám Lincoln második megválasztásakor tartott elnöki beszédéről. Távolról fényképezték őket. Látszik, hogy melyik az elnök, de nem lehet felismerni. Digitális képjavítással viszont tökéletes portrét készítettek az akkori Lincolnról. Akárcsak a mögötte álló John Wilkes Boothról.

– Tudom már – kapott a fejébe a hadnagy. – Ha jól emlékszem, a valószínűségi törvényhez van valami köze.

– Pontosan! Nézze csak... – A professzor fogott egy ceruzát, és pontokat kezdett rajzolni egy darab papírra. – Tegyük fel, hogy ezek a pontok egy negatív több ezerszeresre felnagyított szemcséi. Ha például így néznek ki... – A papírra mutatott:

265

.. * * * ..

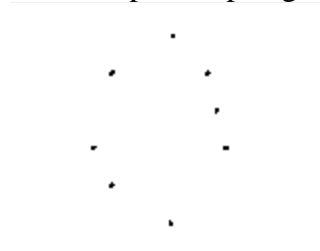
– Figyelembe véve a matematikai valószínűség törvényeit, a hiányzó információkkal kiegészítve az ábra a következőképpen néz ki:

.....

– Ami pedig egy ilyen vonal fotografikus megjelenítése:

_____

– Ezek a pontok pedig...

– ...szinte teljesen nyilvánvalóan tojás alakot formálnak. A technikát eredetileg a légi felderítés felvételeinek elemzéséhez fejlesztették.

– És Mr. Drury...?

– Néhány képet elvitt egy laborba, hogy ezzel a módszerrel javítsanak a minőségükön. A képek a Dealey Plazán készültek a Kennedy-gyilkosság napján. A feljavított képeken két férfi áll a domboldalon. Az egyik kezében fegyver.

266

– Honnan szedte ezeket a képeket?

– Híres televíziós személyiség lévén gyakran kapott olyan képeket, leveleket, feljegyzéseket a nézőitől, amik soha nem kerültek az FBI vagy a rendőrség kezébe. A legtöbbször persze semmi jelentősége nem volt, de ezt a két fényképet megtartotta, és később elvitte abba a laborba.

– Hol vannak most ezek a képek, uram? -kérdezte Columbo.

– Egy széfben – felelt a professzor. – A legfontosabb Kennedy-anyagokat Paul egy széfben őrizte. Veszélyesnek tartotta őket. Úgy értem, hogy...

– Azt akarja mondani, hogy elképzelhető, azért ötétek meg, hogy ne forgathassa le azt a műsort a harmincadik évfordulón, és ne hozhassa nyilvánosságra a fényképeket?

– Gondolom, van ennél logikusabb magyarázat is, hadnagy. Ez csak egy ötlet.

-Valaki letörölt mindent a számítógépéről. Az összes fájl eltűnt.

– De nem a Kennedy-anyag – szólt közbe a professzor. – Az ott van a széfben a képekkel együtt. Ő maga mondta nekem.

– Lemezeken?

– Pontosan. Meg is mutatott néhányat a laptopján, itt, ebben az irodában.

– És mi a helyzet a forgatókönyvvel? A forgatókönyv is ott volt a számítógépen?

267

-Az még túl korai lett volna. Egyelőre csak jegyzeteket készítettünk.

– Megvannak magának azok a jegyzetek, professzor?

– Nincsenek. Csak a sajátjaim.

– Értem... És az a két férfi a fényképen... Maga tudja, kik azok?

– Nem. De lehet, hogy Paul anyagaibari megtalálhatjuk. Szükség lenne azokra a lemezekre.

– Amik egy széfben vannak. Trabue professzor bólintott. Columbo vállat vont, és felállt.

– Értem, uram. Azt hiszem, tudom, mit kell tennem. Nem. rabolom, tovább az, idegét. Lehet, hogy később még felhívom. Sokat segített-

Trabue professzor felállt, hogy kezét fogjon a hadnaggal. Látszólag zavarban volt.

-Ó... Volna még valami, uram-fordult vissza Columbo az ajtóból. – A Paul Drury Productions által kiállított csekkek mind kétezzer dollárról szóltak. Egyet kivéve. Az száznolcvanöt dollárról. Azt miért kapta? uram? Megmondaná?

A professzor bólintott.

– A széf éves bérleti díja – mondta. – Paul arra kért, hogy a saját nevemre béreljem-Nem tartotta jó ötletnek, hogy az ő neve szerepeljen a bérleti szerződésen.

268

Columbo beletúrt a hajába.

– Hát maga bérelte a széfet? A maga nevében van... Akkor azt is tudja, hol találom?

– Hát persze. Azt hittem, már sosem kérdezi meg.

4

– Mustáros – nyújtott át Columbo egy-egy hot dogot Martha Zimmernek és Gerardo Anselmónak, a rendszergazdának. – Mőrt aztán tudja, hogy kell csinálni. Alig van ehető hot dog az egész városban. Nézzék csak meg ezt. – Martha és Gerardo a hadnagy hot dogjára nézett. A virsli kicsit megégett, egy része szinte fekete volt. – A Coney Islandihez persze nem hasonlítható, de majdnem olyan jó. És nézzék ezt a mustárt! Sárga. Nem az a rémes barna fajta. Persze az a barna sem rossz szalámmal vagy szendvicsen, na de hot dogban... Nemrég egy country klubban hívtak meg ebédre, de az semmi nem volt ehhez képest.

A Pershing Square-en voltak, Martha helyet foglalt egy padon, amíg a két férfi hot dogot,

sültkrumplit és kólát vásárolt. Nem messze tőlük egy csavargó szónokolt a tö-

269

megnek, de senki nem értette, miről. Senkit nem is érdekelt.

– Geraldo, beszélünk kellene arról a két számítógépről Mr. Drury irodájában.

– Rendben, uram – felelt Geraldo segítőkészen.

– Azt szeretném tudni, hogy az a két gép teljesen tönkrement? Nem lehet őket valahogy feléleszteni? Tudja, mintha Frankensteint visszahoznánk az életbe...

– Nem hiszem, hogy teljesen tönkrementek volna.

– És az a vírus, ami letörölt mindent? Még mindig ott van?

– Nem hiszem. Megnéztem őket, még mielőtt tegnap lezárták az irodát. Látszólag rendben vannak. A hardvernek semmi baja. Csak a lemezek tartalma tűnt el. Próbálkoztam egy olyan programmal, amivel vissza-nyerhetők a letörölt adatok, de hiába. Nem sikerült.

– Tehát az a két számítógép újra képes lehet mindarra, amire korábban?

– Szerintem igen.

– Remek. Kérem, menjen vissza az irodába és rakja össze őket.

– Újratelepítem a programokat. A szövegszerkesztőt már telepítettem is. Csak az adatok nincsenek meg.

270

– És mi van, ha nálam vannak olyan fájlok, amikkel dolgozhatnak? Meg tudják tenni?

– Persze.

– Rendben. És hogyan akadályozhatjuk meg, hogy ezekkel a fájlokkal is ugyanaz történjen, mint Mr. Drury eredeti fájljaival?

– Lemezen vannak?

– Úgy tudom.

– Akkor készíteni kell róluk másolatot -magyarázta Geraldo. – Egy másik lemezre. Sőt, ha biztosra akar menni, inkább két másikra. Legyen belőle több példány, ne kockáztassunk. Columbo Marthához fordult.

– Az informatikusok a kapitányságon biztos meg tudják csinálni, ugye?

Az őrmester bólintott.

– Még valami, Geraldo. Maga szerint honnan jött az a vírus?

– Szerintem a telefonvonalon keresztül.

– Meg tudja szakítani valahogy azt a kapcsolatot?

– Hát persze, hadnagy. Kihúzó a telefont.

Columbo mosolyogva bólintott.

– Nos... – mondta. – Ezzel talán előbbre jutunk. Amint a professzor befejezi az előadását, elmegyünk, és kinyitjuk azt a széfet.

271

– Nincs szükség bírósági végzésre? – kérdezte Martha.

– Ugyan minek? Ez a professzor széfje. Nála van a kulcs. Martha, szeretném, ha velünk jönne. Lehet, hogy szükség lesz a fegyverére.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

1

Trabue professzor teljesen odavolt a Peu-geot-ért. Remek autónak tartotta, és egész úton azon sajnálkozott, hogy nem az övé.

– Rengeteg törődést igényel – magyarázta Columbo. – Sok éve használom, és rengeteg kilométer van benne. Mindig mondtam: ha valamivel törődik az ember, visszakapja a törődést.

– Mint például a szolgálati fegyvere – jegyezte meg gúnyosan Martha a hátsó ülésről.

Az Innes pánccéltér egy egyemeletes acél- és üvegépületben található, hatalmas pálmafákkal körülvéve. A parkoló és az épület közötti pázsiton egy kis szökőkút állt, amibe valaki mosószerrel önthetett, mert víz helyett habfolyam hömpölygött belőle. A szél felkapta a

habot, és telefújta vele nemcsak a parkot, hanem az egész utcát is.

Columbo és a professzor egy-egy hátizsákot tartott a kezében.

Belül minden alumínium és csiszolt fa volt, a padlót márvány borította. A recepciót üvegfal választotta el a széfektől és a fülkétől, ahol az ügyfelek kinyithatták a nevük alatt lévő széf tartalmát.

273

Trabue professzor felmutatta a kulcsát a recepción, aláírt egy papírt, amit aztán a recepció összehasonlított a bérleti szerződésen szereplő aláírással. Columbo észrevette, hogy a szerződésen Paul Drury aláírása is szerepelt. A recepció egy pillanatra zavarba jött, majd telefonon hívta az igazgatót, aki hamarosan meg is érkezett.

– Ha a széf az elhunyt nevén szerepel... -kezdte, de Trabue professzor félbeszakította.

– A széfet én béreltem, az én nevemen szerepel. Én fizettem a bérleti díjat is. Mr. Drurynek csak azért adtam hozzáférési jogot, mert olyan kutatási anyagokat tárolok itt, amikre olykor szüksége volt. De a széf az enyém, nem az övé.

– És ez a két ember itt...

– Columbo hadnagy, uram, a gyilkossági csoporttól – mutatkozott be Columbo, és a biztonság kedvéért a jelvényét is felmutatta. – Ő pedig Martha Zimmer nyomozó.

Az igazgató kinyitotta az üvegajtót, átkísérte őket a széfekhez, és bementek egy aprócska irodába. Pár perccel később az igazgató egy dobozzal a kezében tért vissza. A dobozon lévő egyik nyílásba a saját kártyáját helyezte, a másikba pedig a professzorét. Az igazgató kiment, és bezárta maga mögött az ajtót.

274

A széf akkora volt, mint egy asztalfiók. A professzor kinyitotta. Tele volt lemezekkel és barna borítékokkal.

– A Sierra Madre kincse – suttopta Martha.

– Kitűnő hasonlat – mosolygott a professzor. – Az aranyporhoz hasonlóan ezt is egy szempillantás alatt elfújhatja a szél. -Végighúzta az ujját a lemezeken. – Technikai segítség nélkül nem tudjuk meg, mi van rajtuk.

– Az meglesz – mondta Columbo. – Nézzük meg a képeket.

A barna borítékokban körülbelül ötven fényképet találtak, ebből körülbelül húsz kapcsolódott a Kennedy-gyilkossághoz. A többi balesetek és betegségek áldozatait ábrázolta, felboncolt holttesteket, dohányos tüdőket, jelentős politikusokat ittas állapotban vagy épp a tettenérés pillanatában, és így tovább. Néhány képet nem lehetett felismerni. Az egyik fotó a Kongresszus egyik női tagját ábrázolta meztelenül, egy másik két népszerű férfi énekest félreérthetetlen pózban.

– Ezeket a képeket rám bízta – mutatott Trabue az utóbbiakra. – Azt javaslom, égezzük el őket.

– Martha és én nem is láttuk őket, uram. Nyugodtan elégetheti – felelt a hadnagy. – Mi nem ezeket kerestük.

275

– Itt vannak azok a dallasi képek, amikért úgy odavolt – szólt a professzor. – Itt vannak az eredetiek, és a digitálisan feljavított változatok is.

Az eredeti képekkel nem sokra mentek volna. Valószínűleg 35 mm-es negatívok nagyításai voltak, szemcsések és homályosak. A fotókon embereket lehetett kivenni. Egy füves területen álltak, páran a fák alatt, néhányan a napon. A fényképek olyan messziről készültek, hogy az emberek arca egyáltalán nem látszott. Többségük sötét ruhát viselt, az egyik látszólag fehér inget. Egy átlagember számára semmit nem jelentett a domboldalon álldogáló tömeg. Ha azonban valaki szakértő volt a témában, rögtön felismerte a helyszínt, és arra is hamar rájött, hogy a képeket a Main Street és az Elm Street közötti háromszög alakú parkból fényképezték, és hogy az a domboldal nem más, mint a történelemkönyvekben Füves Domb néven szereplő terület.

Az első képen motorosok voltak az úton, a másodikon pedig egy nyitott Cadillac. Furcsa módon a tömeg valahogy másképp nézett ki, bár az alakok olyan távoliak voltak, hogy lehetetlen volt megítélni, miért.

– Az elnöki limuzinról nem készített képet? – csodálkozott Columbo.

276

– Nyilván annyira sokkolta a látvány, hogy egy pillanatra lebénuult – felelt Trabue professzor.

– Vagy előretékerte a filmet. Az évek hosszú sora alatt rengeteg fotót küldtek Drurynek.

Azok, amelyeken az elnök is látható, nyilván a hatóságok kezébe kerültek. Ezek meg valószínűleg megmaradtak. Aztán valaki elküldte őket Drurynek autogrammal ellátott köszönőlevelet remélve.

– És mindegyik képen alkalmazta azt a technikát?

– Nem. De ahhoz elég jól beleásta magát a témába, hogy felismerje a Fűves Dombot. Sokan állítják, hogy lövéseket hallottak abból az irányból. Ezért nagyított fel ezeket a képeket.

– Na jó. Miért nem nézzük meg a digitálisan feljavított változatokat is? – vetette fel Martba.

A professzor átnyújtott két 5x10-es méretű fényképet. Az eredeti fotók bélyeg nagyságú részeit ábrázolták felnagyítva. Furán néztek ki. Mintha művészi képek lettek volna. A digitális képjavítás technikájának tökéletes mintapéldányai. A számítógép felnagyította a negatív szemcséit és a valószínűségi törvény alapján pótolta a hiányzó szemcséket. Az eljárásnak köszönhetően az alig kivehető, távoli alakok vonásai, arckifejezése, testtartása élessé vált... És valóságossá.

277

– El lehet ezt rontani? – kérdezte Columbo. – Előfordulhat, hogy hiba történik, és a számítógép nem is az igazi embert ábrázolja?

– A módszer alapja a valószínűség, ezáltal nem tökéletes – magyarázta a professzor. – A kérdésre a válasz ugyanakkor nem. Rossz képet semmiképp nem kaphatunk. Ha valami hiba történik, a kép nem lesz olyan éles. De ez a két férfi bizonyosan úgy nézett ki, ahogy a képen látja.

– Hihetetlen... – motyogta Columbo.

Az első nagyításon két férfi állt egy fa mellett a domboldalon. Fiatalok voltak. Fehér ing volt rajtuk, az egyik felhajtotta az ujját. Ismerték egymást, hiszen az egyik a másik vállára tette a kezét. Mintha a fülébe súgott volna valamit. Az egyik kezében tisztán látszott a puska. Egészen közel álltak egymáshoz, mintha rejtegetnék a fegyvert a többiek elől. Nem volt nehéz dolguk, mert mindenki valami másra figyelt: az Egyesült Államok elnökét és elbűvölő feleségét szállító konvojra.

A másik fénykép teljesen más volt. Az embereket valami megbénította. Mindannyian jobbra fordultak, az Elm Street fölötti vasúti átjáró felé. Látszólag senkinek nem tűnt fel az ellenkező irányba sétáló férfi, fegyverrel a kezében. Szorosan a lába mellett tartotta, a föld felé fordítva.

278

A másik férfi, aki az előző képen a fülébe súgott valamit, ezen a képen nem volt látható.

– Ennyit Lee Harvey Oswaldról – jegyezte meg Martha.

– Szó sincs róla – felelt a professzor. – A gyilkos lövést szinte minden kétséget kizáróan Oswald adta le. Legalább az egyiket. A domboldal ugyanis nem arra van. Ha azonban valóban érkeztek lövések a domboldal felől, márpedig több tanú is ezt állítja, akkor itt vannak a képek az elkövetőkről...

– Az egyik csak az első képen van rajta -mondta Columbo. – Hová lett?

Trabue professzor a fejét rázta.

– A fénykép minden egyes négyzetcentiméterét felnagyítottuk. Amikor a második kép készült, már nem volt ott a domboldalon. Más szóval a motorosok megjelenése és a meglőtt elnököt szállító limuzin távozása között eltűnt. Ez maximum fél perc lehetett.

– Nem lehet valamelyik fa mögött? – kérdezte Martha az eredeti képekre pillantva.

A professzor vállat vont.

– Nem tudom. Csak az egyértelmű, hogy a fegyveres férfi elrohan.
– De ez még nem jelenti azt, hogy lőtt is -jegyezte meg Martha.

Trabue professzor a fejét rázta.

-Tudja, miből gondolom, hogy nem is

279

lőtt? Ha valóban lőtt volna, miért nem fordult felé senki? Ha hallották a lövést, miért nem fordultak felé?

– Nagy volt a felfordulás – szólt közbe Columbo. – És a zaj. Valahol azt olvastam, hogy a motorosok visszalóttek. Egy puskának pedig nincs akkora hangja... Bárhogy történhetett.

– Van valami ötlete, hogy ki lehet ez a két férfi, professzor? – kérdezte Martha.

– Nincs.

– És maga szerint Mr. Drury tudta?

– Ha tudta is, nekem nem mondta meg.

– Nos... El kell vinnünk ezeket a kapitányságra – mondta Columbo.

– Mindenről készítsenek másolatot – javasolta Trabue professzor.

– Pontosan ezt fogjuk tenni. Remélem, minden belefér a hátizsákokba. Bár egy pár lemezt betehetek a kabátom zsebébe...

2

– Mi van azokban a hátizsákokban, Columbo? – kérdezte Scziegel kapitány.

Columbo örült, hogy leteheti végre a két hátizsákot. Túl nehezek voltak. Lovagiasan felajánlotta, hogy majd ő viszi mind a ket-

280

tőt, hogy a fiatal anyukának ne kelljen cipekednie. Mire beértek az irodába, folyt róla a víz, és alig kapott levegőt.

– Bizonyíték, uram – felelte. – Bizonyíték. Másolatot kell róla készíteni és elzárni.

– A Drury-ügy?

– Igen, uram. A Drury-ügy.

– Hadnagy, adja csak oda a fiúknak, ők majd elintézik. – A kapitány az órájára pillantott. – Ideje, hogy elinduljon a lőtérre, és letegye végre azt a vizsgát. Ragaszkodom hozzá. Ez parancs!

-Uram... Tudja... Előbb haza kellene mennem a pisztolyomért. Én... nem szívesen lőnék egy idegen pisztollyal.

– Columbo hadnagy, ezt inkább meg sem hallottam. Még hogy haza kell mennie a szolgálati fegyveréért! De... De megtalálta, ugye? Legutóbb azt mondta, abban sem biztos, hol van! Mindig magánál kellene tartania, Columbo!

-Nos... Tudja, uram, az az igazság, hogy félek, hogy elveszítem... Egy kicsit ugyanis... A feleségem szavával élve szétszórt vagyok...

– Columbo. Most azonnal. Jobbnál jobb fegyverek vannak. Csak menjen ki, és lőjön egyet. Induljon, hadnagy. Martha, kérem, menjen vele. És ne hagyja, hogy kifogásokat keressen.

281

3

Columbo körbenézett. Ez rosszabb lesz, sokkal rosszabb, mint konzervdobozokra lövöldözni a patakparton. Ez egy igazi lőtér, a céltáblák tíz, húsz és ötven méterre. A képesítés megszerzéséhez egy ötven méterre lévő embernagyságú bábut kellett eltalálni. A hadnagy már annak is örült volna, ha el tud lőni odáig.

-Hadnagy... Columbo. Igen, uram... Hát persze, uram... Csak szóljon, ha kész. Ideáll, beleereszt párat abba a céltáblába és kész is. A papírokat majd én elintézem.

Brittigan őrmester nagydarab, pirosposzgás ember volt, régi vágású ír rendőrre emlékeztető ábrázattal. Nemrég súlyosan megsérült szolgálat közben, és a lőtérre osztották be a nyugdíjazásáig. Hatalmas katonai fegyvert hordott magánál, egyenruhája egy tengerészeti kiképzőtiszt benyomását keltette – ami nem állt távol a valóságtól, hiszen egykor valóban

ilyen pozícióban szolgált.

Columbo rágyújtott. A szél belekapott a ballonkabátjába.

– Az a gond, őrmester, hogy nincs nálam a szolgálati fegyverem. Tudja... Valami gond van vele. Vissza kellett adnom, hogy megjavíthassák.

282

– Semmi gond, hadnagy. Rengeteg fegyver van itt.

– Nincs olyan szabály, hogy az ember csak a saját fegyverével vizsgálhat?

– Columbo hadnagy, bármilyen fegyverrel nyugodtan levizsgálhat.

Columbo végignézett a lőtéren. Hat egyenruhás lőtt éppen, mindegyik fején hatalmas fülvédő. Az ötven méteres céltáblára lőttek, egyikük épp jelentősen mellé.

– Lehet, hogy inkább mégis a saját fegyveremmel kellene vizsgáznom. Az lesz a legjobb, ha megvárom, míg megjavítják.

Brittigan őrmester vállat vont.

– Maga tudja – mondta.

– Szó sem lehet róla – lépett közbe Mart-ha. – A kapitánynak az a parancsa, hogy még ma vizsgáljon le.

– Ez esetben...

– A kapitány nem bánja, ha...

– Columbo!

– De nincs is nálam a fegyverem...

– Ezen segíthetünk – mondta az őrmester.

– Tényleg?

– Hát persze, uram. Nézze csak meg ezt itt.

Brittigan őrmester elővett egy ezüstszerű automatát a vállán lévő pisztolytáskából, és odaadta Columbónak.

283

– Mi ez?

– Egy Beretta, uram. A katonaságnál használják. A régi 45-ös Colt helyett. Rendkívül pontos, nagyon könnyen lehet vele célozni. Várjon csak... Adok magának egy fülvédőt. .. Lőjön vele párat. Csak próbaképpen. Megmutatom...

Brittigan őrmester és Martha hátralépett, és onnan figyelték a hadnagyot. A szivart nem vette ki a szájából. Célzott és lőtt.

– Tudja, ki ez, őrmester? – kérdezte Martha.

– Columbo... Már hallottam valahol...

– Emlékszik a Morrow-ügyre? Megkéselték egy gyereket. Anyuci azt állította, hogy egy férfi tört be hozzájuk, meg akarta erőszakolni, aztán hirtelen felindulásból megölte a gyereket.

Tudja, ki oldotta meg az ügyet?

– Columbo?

– Columbo. És emlékszik arra a McCarthy nevű rendőrré, akit megöltek, amikor egy férfi segélyhívására válaszolt, aki állítólag szívinfarktust kapott. A fickó tényleg meghalt, McCarthyt pedig holtra verték. És tudja...

– Columbo?

– Igen. De lőni, azt nem tud. Brittigan őrmester Columbóra pillantott, aki épp a negyedik lövést készült leadni.

284

– Nem kell mesterlövésznek lennie, nekem az is elég, ha megbizonyosodom róla, hogy nem fog ártatlan embereket lelőni.

– Ez Columbóval nem történhet meg. Nem is hordja a szolgálati fegyverét. Ő az egyik legjobb rendőr, akit ismerek, de nem hord magánál fegyvert, és nem tud úszni...

A hadnagy ötödször is lőtt. Mikor végzett, az őrmester ellenőrizte a céltáblát, majd Marthához fordult:

– Most jut eszembe, van egy olyan szabály, hogy az ember újravizsgálhatja a saját fegyverével.
– Ennyire rosszul ment? – csodálkozott Columbo a céltábla felé fordulva.
– Inkább úgy mondanám, hogy még gyakorolnia kellene. Korábban csak a Colttal gyakorolt, igaz?

– Tulajdonképpen igen. Csak a Colttal. Brittigan őrmester felfirkált valamit az előtte heverő papírra.

– Azt írom a jelentésbe, hogy „Columbo hadnagynak nem volt lehetősége a saját fegyverét használni, mivel az javításra szorult. Helyette egy 9 mm-es Berettával lőtt, ami korábban sosem volt a kezében, és majdnem átment a vizsgán. Amint visszakapja a saját fegyverét, még egyszer vizsgálhatja.” Ezt odaadhatja Scziegel kapitánynak.

285

– Nos, köszönöm, őrmester. Igazán köszönöm... „Majdnem átment.” Ez valami olyasmit jelenthet, hogy nem lőttem lábon magam...

Brittigan felnevetett.

– Valami olyasmit. Gyakoroljon, hadnagy, aztán jöjjön vissza. Majd segítek. Menni fog. Higgyen nekem.

Kezet ráztak.

– Úgy legyen. Visszajövök, amint tudok. -Visszafelé be kéne kanyarodnunk Paul Drury házához – mondta Martha. – Valami érdekesre bukkantunk tegnap.

4

A házat hat nappal a gyilkosság után is egyenruhás rendőr őrizte. Ennyi idő elég volt ahhoz, hogy a ház teljesen elhagyatottnak tűnjön. Első látásra feltűnt, hogy nem csak pár napra távozott a tulajdonos. Columbo meg mert volna esküdni, hogy ez még annak is feltűnik, aki nem tudja, hogy a ház tulajdonosát nemrég meggyilkolták.

Ugyanez az emléke volt a szülei házáról. Amikor hazatért a haláluk után, néma csend fogadta. Napok óta nem szellőztettek, a halál illata terjengett mindenhol.

286

Martha megérezte, milyen hatással van a hely a hadnagyra, és néhány percig csendben maradt. Arra várt, hogy a hadnagy szólaljon meg először.

– Mit akart mutatni, Martha?

Az őrmester a könyvespolchoz lépett, és levett egy könyvet.

Egy amerikai élet: Egy hazafi története Austin Bell élete és munkássága Irta: Foster Cummings, történész

A könyv sosem jelent meg. Egy dallasi nyomdában nyomtatták és fűzték össze.

A borítón a következő állt:

„Paul. Legyen ez a megboldogult apámról szóló könyv számokra is legalább olyan élvezetes, mint számomra. Szerencsés, akit az édesapja igazán szeret. Ha ráadásul gazdag, akkor duplán. Charles Bell.”

Columbo beleolvasott a könyvbe. Akkor készült, amikor a főszereplő még élt. Az előszóban maga Austin Bell mondott köszönetet a szerzőnek.

– Ezt nézze meg.

A könyv elején egy lista szerepelt azokról a szervezetekről, amelyeknek Austin Bell a tagja volt, illetve azokról a kezdeményezésekről, amelyeket támogatott. A listán szere-

287

pelt a John Birch Társaság és a Minutemen is. Ezek mellett fő támogatója volt a Timó-teus Társaság, a Fiatal Amerikaiak a Szabadságért és az Olivér North Védelmi Alapítvány.

-Lapozzon a 185. oldalra! – mondta Martha.

A hadnagy odalapozott és olvasni kezdett:

1963. november 17-én Austin Bell a következő táviratot küldte a Fehér Házba:

AZ ELNÖK HAGYJA KI DALLAST A TEXASI ÚTVONALBÓL. DALLASBAN SOKAK SZERINT ÁRULÓ ÉS KOMMUNISTA. A LÁTOGATÁS LÁZONGÁSHOZ VEZETHET, AMI

*IGEN KÍNOS LENNE NEKI, A VÁROSNAK ÉS AZ EGÉSZ ORSZÁGNAK. A VÁROSBAN
ÉLŐ IGAZ AMERIKAIK NEM LÁTJÁK SZÍVESEN*

AUSTIN BELL

ELNÖK

BELL EXPLORATIONS

*Ha Kennedy elnök és/vagy a tanácsadói megfogadták volna Austin Bell hazafias
figyelmeztetését, a pár nappal később bekövetkezett tra-*

288

*gédia elkerülhető lett volna. A Kennedy-kor-mány makacs ragaszkodása az eredeti útvonalhoz
az elnök halálához vezetett. A távirat bizonyítja, hogy Austin Bell mindent megtett, hogy
megmentse az elnököt, de hiába.*

– Erdemes lenne elolvasni az egész könyvet – jegyezte meg Martna. – Csak átfutottam, akkor bukkantam rá erre.

– Ha abból indulunk ki, hogy Druryt azért ölték meg, amit a novemberi adásban akart nyilvánosságra hozni, akkor mindenképp érdemes elolvasni. Mármint a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatban. Maga szerint ez a Bell...

– Én nem mondtam semmit, Columbo. Vonja le maga a következtetést...

– Este elolvasom – mondta a hadnagy.

5

A Van Nuys Repülőtéren két párhuzamos leszállópálya van. Az egyik két és fél kilométer hosszú, itt fogadják a kisebb gépeket. Amikor kedden este lenyugodott a nap, egy Falcon bukkant elő a leszállópálya fölötti felhőből, és pár másodperccel később már földet is értek a kerekei. Charles Bell Cadil-

289

lac kabriójában ült, de amikor meglátta a gépet, kiszállt és odasietett. A kisgép ajtaja kinyílt és Bell beszállt.

– Compagno – fogadta Phil Sclafani, és kezet nyújtott.

Bélinek fogalma sem volt, mit jelenthet a compagno kifejezés, de arra tippelt, hogy valószínűleg barát vagy partner lehet. Kezet fogott Sclafanival.

A másodpilóta lépett az utastérbe, kezében egy tálca harapnivalóval. Megkérdezte, mit isznak.

– Miért nem sétáltok egyet Billel, hogy kinyújtóztassátok a lábaitokat? – javasolta Sclafani. – Meg kell beszélnem e,gy-két dolgot ezzel az úriemberrel.

A másodpilóta bólintott, és pár perccel később a pilótával együtt elhagyta a gépet. Sclafani kinyitotta az egyik első ülés alatt lévő bárszekrényt, és kivett egy üveg Martinit, két poharat és némi jeget.

– Szóval mi a gond? – kérdezte.

– Ez – felelt Bell. Belenyúlt a zsebébe, és előhúzott egy újságcikket. – Azt hittem, megegyeztünk, hogy...

– De nem az apámmal – emlékeztette Sclafani. – Papa soha nem kockáztat.

Bell újra átfutotta a cikket, amit a Los Angeles Timesből vágott ki. Az állt benne,

290

hogy a Malaga-öbölben a víz partra mosta egy huszonkét éves német bevándorló, bizonyos Klaus Hunzeicker holttestét. A holttest már oszlásnak indult, de a boncolás során lőtt sebet találtak a koponyája hátsó részén. Meggyilkolták.

– Soha senki nem jött volna rá – mondta Bell.

– Most már biztosan nem is fog.

A cikkben az állt, hogy Hunzeicker egy éve érkezett Kaliforniába Lipcséből, és számítógépes rendszermérnökként, illetve programozóként dolgozott.

– Ez a kölyök azt sem tudta...

– Mit csináltál a vírussal? Bell egy pillanatig habozott.

– Még nálam van. Biztonságos helyen. Egy ilyen vírus vagyont ér.

– Na látod. Akkor kvittek vagyunk. Én azt mondtam, a srácnak nem esik bántódása, te pedig megígérted, hogy megszabadulsz a vírustól. De... Ettől függetlenül azt akarom, hogy...

– Pusztítsam el a vírust... – fejezte be a mondatot Bell. – A francba. De hát megér. .. Ez egy remekmű!

– De nem akárkivel állsz szemben – emlékeztette Sclafani. – Az a Los Angeles-i zsarú...

291

– Igazad van – ismerte el kelleetlenül Bell. – Elintézem.

– Ajánlom is. Bell bólintott.

– Remek. A másik kérdés...

– Azt nem!

– Gondolkodj. Ha beszél...

– Nem fog. Végül is ő húzta meg a ravaszt. ..

– Papának egyáltalán nem tetszik az ötlet, hogy hátralévő életét azzal a gondolattal töltse, hogy ez a tyúk melyik percben nyitja túl nagyra a száját. Ha Columbo nem járna olyan közel, más lenne a helyzet...

– Annyira azért nem jár közel.

– Azt te csak hiszed. Közelebb jár, mint gondolod. Arra is rájött, hogy kurva volt. És persze tudni akarja, miért. Ha ez a lotyó úgy dönt, kitergegeti a szennyest és elmondja a sajtónak az igazságot... azt nem várjuk meg.

– Phil! Mi a fenéről beszélsz?

– Az is lehet, hogy baleset éri...

TIZENÖTÖDIK FEJEZET 1

– Valami azt súgja nekem, hogy Drury halálának köze van a Kennedy-gyilkossághoz -mondta Columbo szerda reggel a Paul Drury Productions irodájában ülve. Martha épp kávé készített.

– Hogy ne forgathassák le a harmincadik évfordulóra tervezett adást – bólintott.

– Pontosan. De mi a jelentősége annak a két képnek, amit felnagyított? És ki az a két férfi a dombon? Az az érzésem, hogy Drury tudta, és a novemberi műsorban készült leleplezni őket.

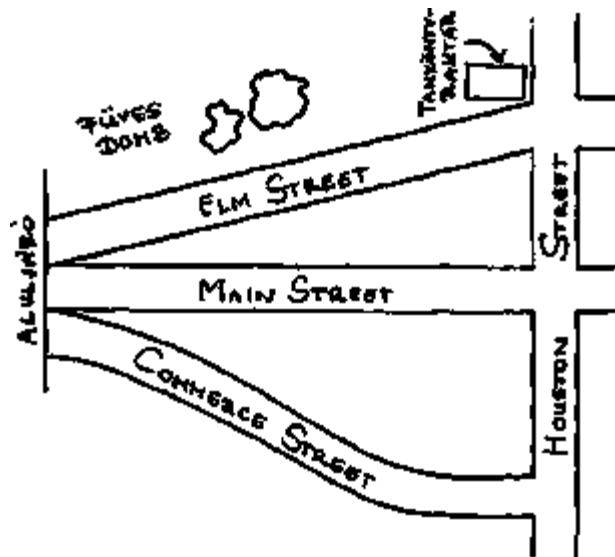
– Igazán nem akarom kiábrándítani – jegyezte meg Martha –, de én még meg sem születtem, amikor Kennedyt lelőtték.

– Én viszont tökéletesen emlékszem arra a napra. Még arra is, hogy hol voltam és mit csináltam, amikor meghallottam. Összesen három ilyen dolog van, aminek a hírére ilyen pontosan emlékszem. Az egyik Pearl Harbor. A másik Roosevelt elnök halála. A harmadik pedig a Kennedy-gyilkosság. Mindegy... Mondok én magának valamit. Tagjai vagyunk a Book-of-the-Month könyvklubnak, és a feleségem megrendelte

293

tőlük a Warren Bizottság jelentését. Tegnap átolvastam, és csináltam egy vázlatot a helyszínről. Itt van.

Martha a dallasi Dealey Plaza vázlatos helyszínrajzára meredt. Eszébe jutott, hogy több térképrészletet és légi felvételt is látott már róla, de Columbo csak a lényegét tüntette fel.

– Az irányokat is a valóságnak megfelelően ábrázoltam – magyarázta a hadnagy. – Fenn van észak, lenn dél, balra nyugat és jobbra kelet. A konvoj nyugat felé haladt végig a
294

Main Streeten. Dallasban szinte minden felvonulást itt tartanak, mert magasak a házak, és az ablakból mindent jól lehet látni. 1936-ban Roosevelt elnök konvoja is ugyanitt haladt végig. Jó ötletnek tűnhetett követni a bevett hagyományt. Szóval nyugat felé haladtak a Main Streeten, aztán észak felé fordultak, a Houston Streetre, majd rögtön befordultak az Elm Streetre.

– Miért nem mentek egyenesen végig a Main Streeten? – kérdezte Martha. – Az is ugyanoda vezet.

Columbo a térképre mutatott.

– Mert az aluljáró után rögtön fel kellett hajtaniuk az autópályára, és ez csak az Elm Streetről lehetséges. A Main Street felől nincs felhajtó. Az út betonfallal van lezárva. Látja? Itt.

– De miért?

– Mert a Main Street felől érkezők akadályoznák az Elm Street forgalmát. Annak pedig nem lenne jó vége. Túl veszélyes lenne. Aki az autópálya felé tart, annak az Elm Streeten kell végigmennie. Nem csak az elnöki konvojnak, minden autónak.

– Valaki egy kamerával a kezében itt áll a Main Street és az Elm Street közötti háromszögletű parkban... – Martha a térképre mutatott. – És...

295

– És ha fényképeket készít a konvojról -szakította félbe Columbo –, akkor a háttérben látszik a domboldal is. Nyilván nem szándékosan fényképezi le, egyszerűen csak az van a háttérben. A fotókon persze nem látszik semmi különös. Még a nagyításon sem látható a fegyver, csak a digitálisan feljavított képeken.

– Nagy szerencse, hogy létezik ez a technika – mondta Martha.

– Inkább az a szerencse, hogy valaki elküldte őket Drurynek – szólta Columbo. – Egyébként nem hiszem, hogy a szerencsén múlt, hogy pont ezt a két képet vitte el abba a laborba.

Nyilván úgy gondolta, hogy ha tényleg adtak le lövéseket a domboldalról, akkor ezeken a képeken látható lehet valami, ami erre utal.

– Geraldo elkészült a gépekkel. A lemezekről és a képekről is készítettünk másolatot.

– És vissza tudja másolni a fájlokat a merevlemezre?

– Igen. De azt mondta, leghamarabb délre lesz kész.

– Nem baj, úgyis van mit csinálnom. Beszélnem kell Jessica CVNeillel.

296

2

– Remélem, nem zavarom, kisasszony -köszönt a hadnagy.

– Egyáltalán nem, hadnagy úr – felelt Jessica CNeill. – Mit tehetek önért?
– Szeretnék mutatni magának néhány képet.
– Épp a teraszon voltam. Nem bánja, ha ott ülünk le? Most, hogy belegondolok... Tényleg nem zavar, de ha már így rám rontott, megkérném valamire.
– Csak tessék, kisasszony.
– Először is, szólítson Jessie-nek. Olyan hülyén érzem magam ettől a kisasszonyozástól. Szóval... Megengedné, hogy lerajzoljam, miközben beszélgetünk? Nagyon érdekes arca van, hadnagy. Szívesen készítenék egy vázlatot...
– Ez igazán hízelgő, kisasszony... Vagyis Jessie. Persze... Rajzoljon csak.
Jessica felkapott egy rajztáblát, egy papírt, néhány ceruzát és elindult kifelé. A reggeli szmogban nem látszott a tengerpart. Columbo leült, Jessica pedig hozzálátott a portréhoz. A hadnagy szemügyre vette a lányt, és újra megállapította, hogy egy igazi szépség, ráadásul természetes. Columbo az ilyen típusú nő-

297

ket kedvelte leginkább. Ahogy a legtöbb kaliforniai nőnek, ennek a lánynak a bőre is napbarnított volt. Virágmintás bikinit viselt.

– Arra szeretném kérni, hogy nézzen meg két fotót, és mondja meg nekem, hogy ezeket mutatta-e Mr. Drury magának.

Átnyújtotta a fényképeket tartalmazó borítékot a lánynak. Jessica vetett egy pillantást a képekre, majd így szólt:

– Nekem csak az egyiket mutatta meg. Szinte teljesen biztos, hogy ez volt az. De a másikat még soha nem láttam.

– És azt mondta magának, hogy ez a magyarázat a Kennedy-gyilkosságra?

– Hát... ha jól emlékszem, azt mondta, hogy lehet, hogy ez a két férfi ölte meg Kennedyt.

– Már csak az a kérdés, hogy kik ezek az emberek? Erről nem beszélt esetleg?

Jessica CNeill a fejét rázta.

– Az volt az érzésem, hogy ő sem tudja, de abban bízott, hogy ha közzéteszi a képeket az egyik műsorában, valaki biztosan felismeri őket. Ez volt a dolog lényege: ha több millióan látják, valaki csak felismeri.

A szobalány lépett melléjük, kezében két Bloody Maryvel. Jessica CNeill nem kérdezte meg a hadnagyot, hogy kér-e, feltételezte, hogy igen. Délelőtt lévén erősebbet

298

nem mert kínálni. Így is csak kevés vodkát kért a koktélokba, és Columbónak határozottan az volt az érzése, hogy valójában paradicsomlevet isznak tisztán.

– Ezek a képek harminc éve készültek – jegyezte meg. – És csak az egyiket fényképezték szemből. Ráadásul nem is túl jó minőségűek. Nem tartogatott esetleg még valamit?

– Rengeteg információt tárolt a számítógépén.

– Igen, de ha az ember meg akar találni valamit, ahhoz kell egy kiindulópont. Egy név. De milyen név?

– Vagy egy személyleírás – szólt Jessica.

– Igaz. De nézze meg ezeket a képeket. Hogyan jellemezné őket? Mit mondhatunk el róluk, ami nem igaz a képen látható többi férfira? Az egyik magas, sötét hajú. A másik alacsony, szőke. Ez aztán a személyleírás.

– Sajnálom, hadnagy. Nem hiszem, hogy ennél többet segíthetek. Ez igazán nem az én asztalom.

–Ertem. Nos, kis... Jessie. Mennem kell. Köszönöm az italt és a segítségét. Volt elég ideje befejezni azt a vázlatot?

Jessica felemelte a rajztáblát, és megmutatta a hadnagynak. A vázlat tökéletesen visszaadta Columbo legfőbb vonásait: kócos haj,

299

szarkalábak a szem körül, a jellegzetes mosoly, a ballonkabát gallérja. A lány szerényen

mosolygott, Columbo pedig teljesen elámult.

– Nahát! Ez fantasztikus! Hogy maga milyen tehetséges! Bárcsak a feleségem is láthatná...

– Ha kész leszek a képpel, elküldöm magának – ígérte a lány.

– Igazán kedves öntől.

– Sajnálom, hogy nem segíthettem.

– Ugyan... Többet segített, mint gondolná – nyugtatta meg a hadnagy. – Remek ötletet adott, igazán köszönöm!

3

Diana Williams művésznővel egy régi téглаépület legfelső emeletén lévő lakásában találkozott. A tető egy részét üveg helyettesítette, az északi fény állítólag nélkülözhetetlen egy művész számára. Mrs. Williams ötven körüli, erős testalkatú nő volt, ősz hajjal és szürke keretes szemüveggel. Fehér pólót és farmernadrágot viselt, de mezítláb volt. Közvetlenül a tetőablak alatt egy meztelen lány állt a napfényben. Épp modellt állt Mrs. Williamsnek, és mozdulatlan maradt, mert a művész a hadnagy jelenléte ellenére folytatta a munkát.

300

– Columbo, inkább iszom hipót, mint hogy még egyszer megkóstoljam azt az átkozott chilit, amit annyira dicsért. Ha a Los Angeles-i Rendőrség nem engedheti meg magának, hogy meghívjon egy hölgyet egy tonhalas szendvicssre, akkor inkább...

– Mrs. Williams, ezer örömmel meghívom egy tonhalas szendvicssre.

– Egy kis pezsgővel... -Hát...

Diana Williams megpaskolta Columbo karját, és rámosolygott.

– Ezúttal mit szeretne tőlem ingyen? -kérdezte.

– Egyáltalán nem ingyen. Segíthetne megoldani az évszázad legnagyobb gyilkosságát.

– De csak, ha nem kell tanúskodnom.

– Ezt megígérhetem – nyugtatta meg a hadnagy.

– Szóval...?

Columbo elővette a domboldalon álló férfiakat ábrázoló képeket, és átnyújtotta őket Diana Williamsnek. A művésznő nézegette őket egy darabig, majd a modellhez fordult:

– Tartsunk egy kis szünetet, Cecília. És ne aggódj, a fickó rendőr.

A lány felkapott egy köntöst, Mrs. Williams pedig befejezett valamit a vásznon.

– Gondolom, azt akarja tudni, hogy néz ki

301

az a két férfi a valóságban – fordult Colum-bóhoz.

– Részben. Persze, tudni szeretném, hogy néztek ki, amikor ezek a képek készültek. De az már harminc éve volt. Azt is tudnom kell, most hogy nézhetnek ki.

– Az csak találgatás.

– De eddig mindig bejött. Maga mindent tud az emberek arcvonásairól, beleértve azt is, hogyan változnak az évek során.

Mrs. Williams alaposan szemügyre vette a képeket.

– Ennél a fickónál fegyver van. Kit lőtt le?

– Elképzelhető, hogy John F. Kennedyt -felelte a hadnagy.

– Viccel?

Columbo nemet intett.

– Atyaúrsten. Ezért még azt a rémes chilit is megkockáztatnám. Cecilia! Tartsunk inkább most ebédszünetet! Egykor találkozunk, rendben?

4

– Köszönöm, hogy szakít rám időt, Mr. Bell. Van egy ötletem, amit meg szeretnék beszélni magával.

A Topanga Beach Club parkolójában áll-

302

tak. A hadnagy odatelefonált, abban a reményben, hogy ott találja Mr. Bellt. Így is történt. A

parkolóban találkoztak, mert Bell azt mondta, épp üzleti tárgyalása van, és rosszul venné ki magát, ha egy gyilkossági nyomozóval látnák.

– Bármikor szívesen szakítok időt önre, hadnagy. Remélem, megérti, hogy ezúttal nem hívhattam be. Épp arról próbálok meggyőzni egy pár embert, hogy fektessenek be az egyik projektembe és tudja... Még azt hinnék, gyanúsít valamivel...

– Tökéletesen megértem, uram. Igazán nem szeretném kellemetlen helyzetbe hozni. De... Ha bárki kérdezi, szívesen megmondom, hogy nem gyanúsítom semmivel...

– Köszönöm. Miért nem ülünk az én kocsimba? Kicsit több benne a hely...

– Remek ötlet. Tudja, az én autóm igencsak helytakarékos. Két ember épphogy elfér benne kényelmesen. A tetőt sem szoktam hátrahajtani. Még leszakad. Az ön autójában viszont élvezhetjük a napfényt és a szellőt.

Bell ezüstszürke Cadillacjéhez sétáltak.

– Milyen szép ez az autó! Tudja, az enyémben is bőrülések vannak. A feleségem nyeregszappannal tisztítja. Maga is, uram?

– Nos, elképzelhető, hogy azt használnak

303

a tisztítóban. Ha jól tudom, speciális bőrápolóval tisztítják.

– A nyeregszappan a legjobb, uram, higgyen nekem. Az én autóm már nagyon régi.

– Köszönöm a tippet, hadnagy. Miről is akart velem beszélni?

Beültek a Cadillacbe.

– Én biztos elaludnék egy ilyen kényelmes autóban – álmélkodott a hadnagy. – Nos...

Rögtön a lényegre is térek. Maga korábban azt mondta nekem, hogy ott volt a Dealey Plazán, Kennedy elnök meggyilkolásának napján. Pontosan hol, uram? Hol állt?

– Az Elm *Streeten*, ahol a konvoj végighaladt. Az északi oldalán.

– Láta, amikor lelőtték az elnököt? Bell a fejét rázta.

– Azelőtt történt, hogy a közelemben értek volna. Nem is a limuzint figyeltem, amikor a gyilkosság történt, hanem az egyik motorost. Hallottam a lövéseket, de először nem is fogtam fel, mi történik. Tudja... A motorosok visszalóttak. Csak akkor fogtam fel, mi történt, amikor a limuzin mellém ért. Gyakorlatilag sokkot kaptam. Az elnököt nem láttam. Mrs. Kennedy a kocszi hátulja felé kapott. Most már tudom, mit csinált: az elnök koponyájának egy darabját tartotta.

304

Annyira sokkolt, hogy... Tudja, hadnagy, nagyon sokáig nem tudtam feldolgozni a látottakat. Aztán a limuzin gyorsított, és eltűnt az aluljáróban

– És hol állt a domboldalhoz viszonyítva?

– Előtte.

– És hallott lövéseket abból az irányból?

– Nem. Egyáltalán nem. Kikérdezett a rendőrség, az FBI, aztán később a Warren Bizottság jogásza is. Mások állítólag lövéseket hallottak arról. Meglehet. Én biztosan nem hallottam onnan semmit.

– Megtenné, hogy megnézi ezt a két fényképet? – Columbo átnyújtotta neki a barna borítékot.

– Tudja, mik ezek, Mr. Bell? Digitális képjavításnak hívják.

Bell a képekre pillantott.

– Láttam már őket – mondta. – Paul csináltatta őket. A fejébe vette, hogy a magas férfinek fegyver van a kezében. Sosem értettem. Szerintem esernyő is lehet. Vagy bármi más. Ha tényleg lőtt, hogy lehet, hogy senki nem vette észre a közelében?

– De maga közvetlenül előttük állt -mondta a hadnagy. – Ha az a férfi tényleg lőtt, maga biztosan hallotta volna.

– Nem lehettem messzebb tizenöt méternél.

– Igen. Nos, ez érdekes. Nagyon érdekes.

305

És maga szerint ezeket a fotókat akarta felhasználni Mr. Drury a novemberi adásban?

– Igen, ezeket.

Columbo megvakarta a fejét.

– Az nagy szenzáció lett volna, ugye?

– Az biztos. Bár nem hiszem, hogy az ügyet megoldotta volna. Meglátásom szerint egyébként nincs is mit megoldani. Lee Harvey Oswald ölte meg az elnököt, ilyen egyszerű.

– Ertem, uram... Nos, csak ezt akartam. Köszönöm a türelmét.

– Hadd kérdezzek én is valamit, hadnagy. Ha nem bánja.

– Csak nyugodtan, uram. Örömmel válaszolok.

– Honnan szerezte ezeket a képeket? Aliciá-val és Timmel mindent átkutattunk értük.

Szerettük volna leforgatni azt az emlékműsort, amit Paul novemberre tervezett. Ahhoz kellett volna. Illetve még most is kellene. A házban voltak?

– Tulajdonképpen nem, uram. Mr. Drury egy szélben tartotta őket, néhány más dologgal együtt. – Columbo kinyitotta a kocsiját és kiszállt. – Megtaláltuk a széfet. Nem volt egyszerű, de ez a feladatunk: megtalálni a dolgokat.

– Gratulálok, hadnagy. Szép munka. Mi,

306

a barátai, azt sem tudtuk, hol keressük őket, maga meg, aki nem is ismerte, megtalálja.

– Kitartás kérdése – magyarázta a hadnagy. – És persze egy kis szerencse is kellett hozzá...

Nos, uram. Még egyszer köszönöm, hogy időt szakított rám. Már biztosan várják.

Bell bólintott és az autóban maradt. Figyelte, ahogy a ballonkabátos hadnagy elindul a saját kocsijához, aztán hirtelen megáll, és visszafordul.

– Még valami, uram – mondta. A borítékot a térde közé szorította, elővett egy szivart, és megpróbált meggyújtani egy gyufát a szélben. – Valamit nem egészen értek. Ha ön, Mrs.

Drury és Mr. Edmonds ennyire meg akarták találni ezeket a képeket, miért nem szóltak? Kölcsönösen segíthettünk volna egymásnak.

Bell kiszállt a kocsiból, és átnyújtott neki egy öngyújtót.

– El sem merem mondani, hadnagy.

– Köszönöm – mondta Columbo, és meggyújtotta a szivart.

– Meg kell értenie, hadnagy, hogy azok a képek egy vagyont érhetnek egy televíziós műsornak. Most viszont lefoglalták őket, és az is lehet, hogy kénytelen lesz közzétenni őket.

Ha ez megtörténik, elvesztik az érté-

307

küket. Szóval... Azért nem szóltunk, mert azt reméltük, mi találjuk meg először. Mivel közvetlenül nem kapcsolódnak a gyilkossághoz, be kell vallanom, hogy titokban akartuk tartani őket.

Columbo összevonta a szemöldökét, és visszaadta az öngyújtót Charles Bélinek.

– Értem – bólintott. – Ez mindent megmagyaráz... Még egyszer köszönöm. Remélem, nem kell többször zavarnom.

TIZENHATODIK FEJEZET

1

Giovanni Sclafani hátrtolta székét a hatalmas távcsőtől. Mindennap órákon át bámulta a lányokat a medence körül. A felhőkarcoló legtetején lévő lakásból nemcsak saját hoteljét, hanem a Caesars Palace-t és a Flamingót is tökéletesen belátta.

– Gyáva vagy, ez a te bajod. Gyáva.

– Papa... már ezerszer megbeszéltük. Megváltozott a világ. 1993-at írunk, nem 1933-at! Már nem úgy mennek a dolgok, mint régen.

– Régen! Régen! Régen még te sem voltál ennyire gyáva. Azt is volt bátorságod megtenni!

Te...

– Papa. Hiba volt.

– Hiba! Fiam... Az én büszke fiam! Un al-bergatore! Igen, uram! Szolgálatára, uram! Un

maledetto albergatore!

– A fiad, aki csak egy rohadt kocsmáros, annyit keres, hogy lehetővé teszi számodra, hogy ilyen körülmények között élj! – horkant fel Philip Sclafani. – A fiad, a maledetto albergatore hozta össze ezt az üzletet.

Az öreg a padlóra köpött.

– Ilyen körülmények között, mi? A börtönben legalább megbízható emberek vennének körül!
309

– Ebben tévedsz. Ugyanis már mind halottak. Egytől egyig. Gambino. Anastasia. Profaci. Charlie Lucky. Frankié Shots. Még a bizottság elnöke, Meyer Lansky is.

Giuseppe Sclafani megint köpött egyet.

– Bátorság...? Megtettük, amit kellett, Papa. Azt mered mondani, hogy nem volt bátorságom megtenni, amit kell? Hogy mondhatsz ilyet?

– Nagy bátorság volt, mondhatom...

– Nekünk megfelelt.

– Ezt akkor is el kell intézni – dörmögött Giuseppe Sclafani.

– Túl nagy a kockázat...

– A kockázatot vállalni kell-felelt az öreg. Felemelte a két karját, és jobbra-balra dőlve próbálta érzékeltetni a mérleg két serpenyőjét. – De vajon melyik a nagyobb kockázat? Ez a kérdés...

– Ez nem fog nekik tetszeni. Edmondsnak különösen nem.

– Edmonds azt hiszi majd, hogy baleset volt.

2

– Úgy gondoltam, ez érdekelni fogja, hadnagy – szólt Bili McCrory. – Megkínálhatom valamivel? A szivarfüst árt a halaknak, de egy whiskynek semmi akadálya.

310

– Sajnos szolgálatban vagyok – felelt Columbo.-Talán majd máskor... A végrendeletről akart beszélni?

– Először bosszantott – vallotta be Crory. – Végül is évek óta jó barátja és az ügyvédje vagyok, és fel sem merült bennem, hogy valaki mást bízna meg a végrendelet elkészítésével. De most már értem, miért fogadott fel egy másik ügyvédet.

– Miért, uram?

– Mert a vagyona egy részét rám hagyta. Ha én írtam volna a végrendeletet, nem lehetnék örökös. Az megtámadható. Érdekellentét. Etikai probléma.

– Ertem. Nos... Mi áll a végrendeletben, uram, amiről nekem is tudnom kell?

– Negyedmillió dollárt hagyott rám – magyarázta McCrory. – Akárcsak Karén Berg-manra és Trabue professzorra. Fejenként tízezer dollárt hagyott a házvezetőnőre és a titkárnőjére. A fennmaradó összeget a Paul Drury Alapítványra hagyta, melynek élére engem, a professzort és Karent nevezett ki. Inkább az a része érdekes, hogy kire nem hagyott semmit. Aliciára. Még csak meg sem említi. Alicia magán kívül van.

– Ezt megértem – bólintott Columbo.

– Az már nehezebb kérdés, hogy mi legyen az alapítvánnyal. A végrendeletben azzal bí-
311

zott meg minket, hogy az alapítványra hagyott több millió dollárt arra használjuk, hogy megőrizzük a számítógépén lévő anyagokat, bocsássuk őket a kutatók rendelkezésére, és hozzuk őket nyilvánosságra. A számítógépeken lévő adatok viszont elvesztek.

– Nem, uram.

– Ezt meg hogy érti?

– Ez bizalmas információ, uram. Számíthatok a diszkréciójára?

– Természetesen.

– Az adatok nem vesztek el. A rendőrség egyik pánccsaszekrényében őrizzük őket, körülbelül kétszázhusz számítógépes lemezen. A másolatokat már vissza is töltöttük Mr. Drury számítógépébe. Ugyanolyan állapotban vannak, mint Mr. Drury halála előtt.

- Akkor hiába gyilkolták meg!
- Ha az volt a cél, hogy megakadályozzák a fájlok nyilvánosságra hozatalát, akkor nagy hibát követtek el – bólintott Columbo. – Mr. Drury ugyanis másolatokat készített róluk. Első látásra mindenről. Nemcsak a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatos adatokról, mindenről.
- Megtisztelő a bizalma, hadnagy.
- Magának semmi köze ahhoz a gyilkossághoz.
- Ezt meg honnan veszi?

312

Columbo elmosolyodott.

- Ha maga ölte volna meg Mr. Druryt, nem mutatta volna meg azt az üzenetet a rögzítőn. Ami egyébként hamisítvány.
- Hamisítvány?
- Igen, uram. A hangtechnikusnak fél óra sem kellett, hogy rájöjjön. Persze fogalmam sincs, hogy csinálta. Ha jól tudom, lelassította a felvételt, aztán egy oszcilloszkóp segítségével megvizsgálta a jeleket. Valami ilyesmi. A lényeg az, hogy valaki egy kazettára felvette Mr. Drury üzenetét, nagy valószínűséggel a saját rögzítőjéről, aztán felhívta a maga irodáját, és lejátszotta az üzenetet egy walkman segítségével. A felvétel jó minőségűnek tűnik, de az elemzés során egyértelműen kiderült, hogy a többszörös másolás igen sokat rontott a hang minőségén. A gépeket nem olyan könnyű becsapni.
- Ki tette, hadnagy?
- Ez itt a kérdés. Ha rájövünk, ki készítette a felvételt, megtaláltuk Mr. Drury gyilkosát is.

3

Amikor Columbo megérkezett a Paul Drury Productions irodájába, Karén Berg-man fogadta.

313

- Gratulálok az örökséghez, kisasszony -köszönt a hadnagy. – Épp most jövök Mr. McCrory irodájából, tőle tudom.
- Rádásul munkát is ajánlottak – büszkélkedett Karén. – Ugyanazt fogom csinálni, amit a Paul Drury-show előtt.
- Micsodát, kisasszony?
- Tudja, a reggeli show-ban. Ha valaki nyer, nekem kell ugránozni és sikítani. De lehet, hogy ezúttal csak ugránozni.

Egy héttel Paul Drury halála után is a szolgálati ruháját viselte, fehér blúzt és szűk fekete szoknyát, mintha csak így akarná leróni tiszteletét elhunyt főnöke előtt. Columbo őt is ellenőrizte, így tudta, hogy valójában huszoneg éves. Nem tűnt többnek huszonegynél.

- Azért kértem, hogy találkozzunk, mert maga tudja, hogyan lehet használni a keresőprogramot Mr. Drury számítógépén --mondta neki a hadnagy.

Karén vállat vont.

- Nem mintha olyan sok mindent lehetne keresni. – Hangja lemondóan csengett.
- Kettőnk között legyen szólván, de van, kisasszony. Mr. Drury másolatot készített az összes fájlról, és meg is találtuk őket azoii a kétszáz valahány lemezen, amire maga hívta fel a figyelmemet.

314

- Te jó ég!

-Mrs. Drury és Mr. Edmonds úgysis le akarta forgatni azt a novemberre tervezett műsort. Még nem szóltam nekik, hogy megvannak a fájlok. Kérem, maga se tegye. Először győződjünk meg róla, hogy minden működik. Nem szeretném, ha mégis kiderülne, hogy egy fabatkát sem ér az egész, miután fellelkesítem őket.

- Tökéletesen megértem, hadnagy úr.

-Igen, kisasszony, tudom. Nos... Menjünk be Mr. Drury irodájába. Geraldo szerint minden tökéletesen működik.

Columbót ezúttal is lenyűgözte Drury irodája. Az íróasztal mögé lépett, és Karén vállá fölé

hajolva figyelte, ahogy a lány bekapcsolja a monitort.

Először egy menüt nyitott meg, ami a memóriában található fájlok listáját tartalmazta. A lista semmit nem mondott a hadnagynak, de Karennek annál többet.

– Ha ez mind tényleg itt van és kereshető, akkor sikerült az eredeti állapotot visszaállítani. Valamit begépelt, mire megjelent egy sokkal áttekinthetőbb menü.

– Ez a Folio Views nevű program – magyarázta Karén. – Először is ki kell választani egy infobázist, amiben keresni szeretnénk. Vegyük például ezt...

315

Karén a VAROSIBANDAK.NFO feliratra kattintott, mire megjelent a Los Angeles Times egyik cikke.

– Ebben az infobázisban körülbelül száz újságcikk található – magyarázta. – Plusz néhány tanulmány és könyvrészlet. Nézzük csak...

Gépelni kezdett. C-O-L-U-M-B-O. Egy új szöveg jelent meg a képernyőn, rajta sárgával kiemelve a keresett szó. Egy újságcikk részlete volt:

Columbo hadnagy, a Los Angeles-i Rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozója azt nyilatkozta, hogy a gyilkosság valószínűleg egy fiatal városi banda műve. Hozzátette, hogy egyre gyakoribbak az ehhez hasonló gyilkosságok, ám minden esetben, beleértve a mostanit is, speciális; és igen értékes fegyverekkel követik el őket.

Columbo a fejét rázta.

– Lenyűgöző – álmélikodott. – Hihetetlen, hogy mikre képes ez a masina...

Karén újra próbálkozott, ezúttal három szóval: COLUMBO, TÁVCSÖVES PUSKA. Egy újabb szövegrészlet jelent meg:

Botest egy távcsöves puskával ölték meg, valószínűleg kínai gyártmány – nyilatkozta Columbo hadnagy.

316

– Mindennek nyoma van, amit valaha is mondott az ember – csodálkozott Columbo. – Kisasszony, megpróbálná megkeresni a novemberi show forgatókönyvét? Vagy legalább a jegyzeteket? Mit gondol, sikerülhet?

Karén Bergman bólintott.

– Ahhoz egy másik programra lesz szükség – mondta.

Mialatt Karén elindította a szükséges programot, és megpróbálta megkeresni a forgatókönyvet, Columbo belenyúlt ballonkabátja zsebébe, elővett egy jegyzetfüzetet, és tovább kotorászott, ceruzát keresve. Mivel nem talált, kölcsönvett egy golyóstollat Mr. Drury íróasztaláról.

– Itt vannak a Kennedy-fájlok – szólt egy idő után Karén. – Rengeteg anyag és forgatókönyv, de a dátumok alapján ezeket már leforgattuk. A talált információk kilencvenöt százaléka forrásanyag.

– Kisasszony, maga nem tudja véletlenül, mit tervezett Mr. Drury novemberre?

– Nem. Ezt a témát kerülte. Ha valami fontos volt neki, arról nemigen beszélt. Gondolom, attól félt, hogy valaki kiszivároztatja az információt, és egy másik műsor lecsap rá.

Columbo az egyik kanapéhoz lépett, aho-

317

vá korábban letette a fényképeket tartalmazó barna borítékot. Megfogta, és megmutatta Karennek.

– Láttá már ezeket, kisasszony?

– Igen. Valamiért nagyon fontosak voltak Paulnak. Már azt hittem, eltűntek.

– Van valami elképzelése, hogy ki lehet ez a két ember?

Karén a fejét rázta.

– És maga szerint ő tudta? Karén nagy levegőt vett.

– Nem hiszem. Szerintem azért akarta őket megmutatni az egész országnak, hogy valaki felismerje és azonosítsa ezt a két férfit.

– Miss Bergman, szeretném megkérni valamire. Vissza tudna jönni ma este? Utána kellene néznie valaminek. És szeretném, ha Trabue professzor is itt lenne, hogy segítsen a keresésben.

– Hánykor?

– Hét körül jó lesz? Hogy előtte legyen ideje megvacsorázni.

– Azt hittem, csak holnapra beszéltük meg – mondta Diana Williams.

– Közbejött valami – felelt Columbo.

318

– Cecília, jobb, ha felöltözöl. Ha ez a fickó a fejébe vesz valamit...

Mialatt a modell felöltözött és Diana Williams megtisztította az ecseteit, Columbo a félig kész képet tanulmányozta. Mindig is csodálta a festő tehetségét, ugyanakkor furcsállotta a képeit. A vásznon lévő lánynak szögletes, zöldes vonásai voltak, mégis szinte élethűbbnek tűnt, mint maga a modell. Ettől művész a művész, nyugtázta a hadnagy. Úgy döntött, erről megkérdezi a feleségét is, amint hazaért.

Diana Williams az asztala mellé lépett, ahová már korábban kitűzte a Fűves Dombon álló két férfi fényképét. Az ujját a fegyveres férfira tette, és elkezdte lerajzolni az arcát. Úgy volt, ahogy Columbo gondolta. A művésznő sokkal többet látott a képen, mint ő. Tanult anatómiát, és tudta, mely vonalaknak kell hinnie a nagyításon és melyeknek nem.

– A fegyveres fickó a húszas éveiben járhatott – mondta, miközben rajzolt. – A testtartásából gondolom. Valószínű, hogy nem hízott sokat az elmúlt harminc évben. A magas férfiak jellemzően nem híznak el.

– Akkor hogy nézhet ki most?

– Nos... Látom, az kevésbé érdekli, hogy nézett ki akkor. Lássuk csak... Ha hízott is

319

egy kicsit, akkor az ide rakódott. – Diana kikerekítette a férfi álla alatti részt. – Aztán a szája körüli ráncok... így. A korrallal megereszkednek kissé a szemhéjak... A haja pedig... A képen feketének tűnik... most már nyilván világosabb és valószínűleg nincs ilyen rövidre nyírva... Szerintem még nem kopasz, de lehet, hogy felül már kopaszodik... Na, hadnagy, felismeri?

– Tegyen rá szemüveget. Ezüstkeretűt. Pilóta formájút.

–így?

Columbo elmosolyodott.

– Ez az! Mrs. Williams, maga zseniális művész!

Diana elfintorodott és megrázta a fejét.

– Lássuk, mi a helyzet a másikkal – mondta. – Kevésbé tipikus. Alacsony. Kerek arcú.

Tegyük fel, hogy ő is a húszas éveiben járhatott. Kissé túlsúlyos a korához képest, ez alapján valószínűleg még jobban meghízott az évek során. Nagydarab embert kell keresnünk, tokával. Kevés haj, valószínűleg ősz. Pont a másik ellentéte.

A vázlatot nézegetve Columbo a homlokát ráncolta. Ahogy Diana mondta, ez az arc valóban sokkal jellegtelenebb volt. Nem lesz könnyű azonosítani. Hacsak... Valami az eszébe jutott. Majd később...

320

Diana végzett, és hátralépett az asztaltól.

– Remélem, segítettem. Columbo bólintott.

– Többet, mint hinné – felelte. – Sokkal többet.

5

– Persze. Hogyne, rendben. Örülök, hogy ma este órára kell menned, mert úgyis el kell még intéznie valamit a Drury-üggyel kapcsolatban... Persze. Olvastam. Ha az a riporter azt hiszi, hogy rájött valamire, hadd próbálkozzon... Én? igen, van egy elképzelésem. De biztosra akarok menni. Amint vége ennek az ügynek, megmutatom neked, hogy működnek ezek a számítógépek. Szerintem teljesen felesleges volt az a BASIC programozás... Persze, tudom, hogy kötelező volt. De ma már senki nem használja... Kiváltottad azokat a gyógyszereket

Kutyának? Ha egyszer bemennél az állatorvoshoz és látnád azokat a férgeket... De van egy módszerem. Bele kell morzsolni egy darabka krémsajtba és kész... Én? Kínait eszem... Persze. Te is... Sietek haza. Szerintem még előttem otthon leszek.

Columbo leült a pulthoz.

321

– Egy sört kérek és egy kis tojástekercset. És ideadná az étlapot?

Este hétre ért a La Cienegán lévő irodába. Az ajtó előtt álló egyenruhás rendőr azonnal beengedte. Marthat ezúttal felmentette a szolgálat alól, és hazaküldte a családjához.

Trabue professzor már várt rá. Az előtérben ült és pipázott.

– Gondolom, sokkal többször járt itt, mint én, professzor. Hát nem gyönyörű?

– Nem hiszem, hogy szívesen dolgoznék ilyen helyen – jegyezte meg a professzor.

– Tudom, mire gondol. A maga irodája... Sugárzik róla, hogy imádja a munkáját. Igazán szerencsés, hogy olyasmiből élhet, amit igazán szeret.

– Úgy látom, maga is ebben a szerencsés helyzetben van, hadnagy.

– Igen. Soha nem bántam meg, hogy ezt a hivatást választottam. Nem mintha nem jutott volna eszembe, milyen lehetne valami mást csinálni...

– Működtek a lemezek? – kérdezte a professzor.

Columbo bólintott.

– Úgy tűnik. Miss Bergmannak sikerült megtalálni azokat a fájlokat, amelyekben szerepel a Columbo név. Újságcikkekben.

– Miss Bergman... ?

322

– Mr. Drury asszisztense. Nemsokára itt lesz. Professzor, beszélt Mr. McCroryval?

– Igen. Hihetetlen.

– Gratulálok, uram.

– Nem tudom, mire fogunk jutni ezzel az egésszel. Arra költhetjük azt a rengeteg pénzt, hogy történelmi adatokat találjunk a Drury fájlokban...

– Van tüze?

Karén Bergman tíz percet késett, mert nem talált parkolóhelyet. Amikor megérkezett, besétáltak Drury irodájába. Geraldo épp a másik számítógépen dolgozott. Amikor megérkeztek, magukra hagyta őket.

– Mielőtt munkához látunk, szeretnék mutatni maguknak egy képet, amit egy barátom rajzolt. Remek művész – mondta a hadnagy. – A domboldalon készült fotó alapján megrajzolta a két férfi portréját, aztán azt is lerajzolta, hogy nézhetnek ki most. Itt az első. A magas, sötét hajú férfi. Felismerik esetleg?

Mindketten a fejüket rázták.

– Ez pedig az alacsonyabb.

– Ezt sem. -Nem.

– Biztosak benne? Különösen ezt a másodikat. Biztos, hogy még soha nem látták?

– Az a baj, hadnagy, hogy ez a férfi bárki

323

lehet – szólalt meg Trabue professzor. – Több ezer férfira hasonlít. Akár még én is lehetnék.

-Nos... Emiatt nem kell aggódnia. Nem maga az. Miss Bergman?

– Bárki lehet, hadnagy úr. A másik férfi arca sokkal jellegzetesebb. De biztos vagyok benne, hogy soha nem láttam.

– Akkor lássunk munkához – mondta Columbo.

A két férfi Karén mögé lépett. A lány elindította a Folio Views programot.

– Mivel kezdjük? – kérdezte.

– Megtudhatjuk valahogy, hogy találtak-e fegyvert a gyilkosság után a domboldalon? - kérdezte Columbo. – Bár lehet, hogy a professzor tudja.

– Emlékeim szerint nem – felelt Trabue professzor.

– Tudják... – szólalt meg Karén. – Paul kétféleképpen tárolta a Kennedy-gyilkos-sággal kapcsolatos információkat. Időrendi sorrendben, az alapján, hogy mikor jutott hozzájuk, és kulcsszavak alapján. A Fűves Domb nyilván egy kulcsszó, mert van hozzá egy külön adatbázis. Mit keressek?

– Azt szeretném megtudni, hogy találtak-e a helyszínen fegyvert – mondta a hadnagy. Karén begépelte a FEGYVER szót, és

324

elindította a keresést. Ötvennyolc találatot kapott. Aztán melléírta, hogy OTTHAGYOTT.

– Semmi – mondta. – Ez a program féloldalmi gépelt szöveget, azaz körülbelül százötven szót tekint egy egységnek. Ez azt jelenti, hogy nem talált olyan helyet, ahol fél oldalon belül előfordul mind a két szó -magyarázta.

– Próbálja meg a TALÁLT szóval – javasolta a professzor.

– Ugyanaz. Nincs találat.

– És mi a helyzet a PISZTOLY, REVOLVER vagy AUTOMATA szavakkal? – kérdezte Columbo.

Karén ezeket is megpróbálta. Legnagyobb öröme a REVOLVER és TALÁLT szópár két találatot is eredményezett.

– Te jó ég! Ez egy kivonat a Warren Bizottság jelentéséből...

Egy .38-as kaliberű, Iver Johnson revolvert (sorozatszáma U38-1286-334) találtak a Fűves Domb keleti részén lévő fák alatt a fűben. A pisztolyban hat töltény volt. A tárból egyetlen töltény sem hiányzott. A revolvert és a töltényeket a dallasi rendőrség és a Szövetségi Nyomozóhivatal is megvizsgálta. Egyiken sem találtak ujjlenyomatot. A csőben semmilyen le-

325

rakodást nem találtak, ami azt bizonyítja, hogy a fegyvert nem sütötték el a legutolsó tisztítás óta.

A sorozatszámot lenyomozták. A pisztolyt 1934-ben gyártották, és egy nagykereskedőnek adták el Illinoisban. A fegyver innen egy kiskereskedőhöz került Chicagóba, aki értékesítette. A vevő neve lenyomozhatatlan. Vagy álnevet használt, vagy nem szerepel semmilyen adatbázisban.

A fentiek alapján a talált Iver Johnson pisztoly nem minősül bizonyítéknak. Ugyanakkor gyanús, hogy nem találtak rajta semmilyen ujjlenyomatot. Mivel a tulajdonosa 1934-ig visszamenőleg nem azonosítható, nem vezethet nyomra.

A másik találat a Dallas Morning News egyik újságcikkéből volt egy részlet:

A Fűves Dombon talált revolver tárja tele volt, és nem találtak rajta ujjlenyomatot.

– Ez a pisztoly bárkinél lehetett – morfondírozott Columbo. – Egy szatyorban vagy uzsonnás zacskóban... De egy puska... Azzal más a helyzet.

– Amikor sokkhatás éri az embert, olyasmiket lát, ami meg sem történt, ugyanakkor

326

átsiklik azok fölött, amik igen – tette hozzá a professzor. Columbo bólintott.

– Tíz-tizenkét évvel ezelőtt egy fickó besétált egy sztriptízbárba a Sunset Boulevardon, és lelőtt egy embert. Mögé lépett, fejbe lőtte, aztán megfordult és kisétált. Harmincnyolc ember szeme láttára. Ahány tanú, annyi személyleírás. Magas volt, alacsony, sovány, kövér, szőke, fekete, ősz, barna, öltönyben, farmerban, pulóverben, pólóban, revolverrel, automatával, vadászpuskával... Az egyik tanú például megesküdtött, hogy egy nő volt a tettes. Sosem derült ki. Sosem.

Karén Bergman felsóhajtott.

– És most, hadnagy? Mi legyen? Columbo beletúrt a hajába és a homlokát ráncolta.

– Hát... nézzünk meg egy nevet. Sclafani. S-C-L-A-F-A-N-I. A keresztnév nem számít. Csak Sclafani.

– A Fűves Domb fájlok között?

– Nem hiszem, hogy ott bármit is találunk. Inkább valahol máshol.

–Megnézem az 1993-ban összegyűjtött adatok között – mondta Karén.

Megnyitotta az adatbázist, begépelte a keresett szót, és elindította a keresést. Harmincnycolc találatot kapott.

327

– Harmincnycolc! Nahát! – álmélkodott a hadnagy.

– Érdemes lenne melléírni a keresztnévet is – javasolta Karén.

– Legyen először Giuseppe.

Az első találat a The New York Times Sunday Magaziné egyik újságcikke volt 1977-ből.

Híres bűnözőkről szólt, akik közül többen meghaltak, börtönben ültek vagy visszavonultak. A képernyőn lévő részlet így szólt:

A hetvenéves Giuseppe (Joe) Sclafani félig visszavonultan él egy Las Vegas-i kaszinóhotel legfelső emeletén lévő lakásában. Felhagyott a maffiával, nem tevékenykedik többé dónként Brooklynban, de továbbra is félelemmel teli tisztelet övezi. Mivel több nyomozóhivatal is állandó megfigyelés alatt tartja, valószínűleg ha akarná, sem tudná folytatni korábbi tevékenységét.

A cikket, két másikkal együtt, amelyek szintén a visszavonult, de így is folyamatosan gyanúba keveredő Giuseppe Sclafaniról szóltak, a magazin elektronikus adatbázisából töltötték fel Paul Drury magánkönyvtárába.

A Philip Sclafani névre keresve Karén egészen más cikkeket talált. Philipet a legtöbb

328

helyen a Piping Rock Hotel üzemeltetési vezetőjeként emlegették. A San Francisco Chronicle ezt írta róla:

A magas, jóképű, őszülő agglegény egész életét zsarnok apja árnyékában élte. Philip Sclafani nem nősiült meg. Fiatal korában állítólag az apja embereként tevékenykedett New Yorkban, nincs olyan adat róla a bűnügyi nyilvántartásban, ami alapján ne kaphatott volna kaszinóvezetői engedélyt. Különösen sokat ad a látszatra, állítólag be sem engedi apja régi barátait a Piping Rock Hotelbe.

–Ezeket az adatokat találtam 1993-ból-mondta Karén. – Lássuk a korábbi éveket...

Kiderült, hogy 1992-ben is került néhány információ a Sclafanikról a rendszerbe, korábban azonban semmi. Az 1991-es, 1990-es és a korábbi évekre vonatkozó adatbázisokban egyáltalán nem volt adat.

Végigfutottak az 1992-es és a 1993-as fájlokon, néhány dolgot kinyomtattak.

– Ez valóban érdekes – jegyezte meg Tra-bue professzor, miután végeztek. – De attól tartok, nem bizonyít semmit.

– Már meg ne haragudjon, uram, de szerintem valami nagyon is fontosat bizonyít -mondta Columbo.

329

– Mire gondol, hadnagy?

– Azt bizonyítja, hogy Mr. Druryt nagyon is érdekelték a Sclafanik – felelt a hadnagy. – Méghozzá csak egy rövid ideje. Maga szerint mi lehetett ennek az oka?

TIZENHETEDIK FEJEZET 1

Mivel a Paul Drury Productions irodából egy időre kizárták, jobb dolga pedig nemigen akadt, Alicia Drury fekete bikinijében a teraszon napozott, egy csésze kávéval a kezében. Elintézett néhány telefonhívást. Bár úgy tervezte, hogy amint a nyomozás lezárul, hozzámegy Timhez, úgy gondolta, nem árt, ha tartja a kapcsolatot a tévés ismerősökkel. Bízott Timben, de nem akart mindent felégetni maga mögött.

Június 10-ére, csütörtökre csak egy programja volt. Ebédidőben a Topanga Beach Clubban kell lennie, hogy ha Phil telefonál Las Vegasból, ott találja. Charles Bellel beszélt meg találkozót. A szomorú igazság az volt, hogy kezdett elfogyni a pénze... De Charles majd kiállít egy csekket. A Paul Drury Productions is tartozott még egyhavi fizetésével, de ki tudja,

mikor fogja azt megkapni. Arra gondolt, kérvényez egy kis összegű hitelkeretet, hogy ki tudja fizetni az esküvő előtt esedékes számlákat.

Ebéd előtt el akart még intézni pár dolgot, ezért fél tizenegykor felállt, és bement felöltözni. A kedvenc ruháit vette fel: egy szűk

331

zöld nadrágot és fehér pólót. Mielőtt elindult, felkapott egy zsák szennyest, amit a tisztítóba kellett vinnie. Úgyis útba esik a klub felé menet...

Az autója is a házasságából maradt rá: egy hatalmas Oldsmobile furgon, amivel Paul régen a kamerákat és a lámpákat szállította a forgatásra. A váláskor felajánlotta Aliciának. Azt mondta, pár év múlva sokat fog érni. Alicia elfogadta.

Általában a kocsifeljárón hagyta, akárcsak tegnap éjjel. Egész délelőtt tűzött rá a nap. Nem baj, a klíma tíz perc alatt lehűti. A csomagtartóhoz lépett, hogy betegye a szennyest.

Miközben kinyitotta az ajtót, arra gondolt, hogy talán érdekesebb lenne lehúzni az összes ablakot, és beengedni egy kis levegőt, mielőtt bekapcsolja a klímát.

Ahogy elfordította a kulcsot, egy villanást látott, majd fülsüketítő robbanás hallatszott. Alicia a földre zuhant, és még látta, ahogy az Oldsmobile darabjai a levegőbe repülnek.

2

Columbo szivarja már csaknem teljesen leégett, amikor átbújt a kordon alatt, és elindult az Oldsmobile roncsai felé.

332

– Columbo hadnagy! Doug Immelman. -Egy fiatal férfi integetett felé.

– Üdv, Doug. Tényleg túlélte?

Doug Immelman szintén a Los Angeles-i Rendőrség nyomozója volt.

– A világ legszerencsésebb embere – válaszolt. – A csomagtartót nyitotta ki, hogy betegye a szennyest. Ha a vezetőoldali ajtót nyitja ki először, esélye sem lett volna. Bent van a házban. Lehorzsolta a térdét az eséskor, de egyébként jól van. Csak sokkot kapott. Az orvos szeretne volna beküldeni egy kivizsgálásra, de azt állítja, semmi baja.

Columbo a fejét vakargatva vizsgálta a furgont. A vezetőoldali ajtóból semmi nem maradt. Az úttesten heverő acéldarabok nyilván abból származtak. A szélvédő és a két első ablak kitört. A bal első lökhárító és a vezető ajtaja, akárcsak a vezetőoldali ülés, darabokban. A műszerfalból sem sok maradt. A hadnagy értetlenkedve rázta a fejét.

– Hadnagy, ez itt Sharkey őrmester, robbanástechnikai szakértő.

– Igen, már ismerjük egymást. Üdv, Sharkey. Örülök, hogy látom – köszönt a hadnagy, és kezét fogtak. – Szép kis felfordulás, mi?

333

– Columbo. Ez meg sem közelíti azt, ami történhetett volna – felelt Sharkey.

– Mit talált?

– Plasztik. Nem is kevés. Közvetlenül az ajtó mellett. Úgy tűnik, az ajtónyitáskor felgyulladó belső világítás aktivizálta, ha jól látom, egy másodperc késleltetéssel. Ez pont elég arra, hogy a nő kinyissa az ajtót és tökéletes célpont legyen. Az a szerencséje, hogy a csomagtartó ajtaja is felkapcsolja a belső világítást. Hátraesett, és valami csoda folytán nem találta el a kocsit egyetlen darabja sem. Mázlista.

– Profi munka? – kérdezte Columbo.

– Úgy tűnik. A fickó tudta, mit csinál. Kilencvenkilenc százalék esélye volt, hogy a nő a vezetőoldali ajtót nyitja ki először, és akkor BUUUMM!

Columbo Doug Immelmanhoz fordult.

– Szóval, Doug... Van ötlete?

– Nem, uram. Még nincs. Dolgozunk rajta.

– Ne töltsön vele túl sok időt. Én tudom, ki tette. Megtenne nekem egy szívességet, Doug?

Szóljon be a kapitányságra, hogy küldjenek ki pár embert a Topanga Beach Clubba, és hozzák ide Charles Bellt. Délre ott lesz. A vád gyilkosság.

Alicia Drury a nappaliban dohányzott. Nadrágja a térdénél elszakadt, pólója koszos volt, de semmi jelét nem mutatta annak, hogy épp most élt túl egy halálosnak szánt robbanást.

– Hogy érzi magát, asszonyom? – kérdezte Columbo.

Alicia csak a fejét rázta.

– Szerintem újra meg fogja próbálni -szólt a hadnagy.

– Ki fog megpróbálni mit?

Columbo körbenézett, meglátott egy hamutartót, és elnyomta a szivarját.

– Mrs. Drury, maga pontosan tudja, kinek a műve volt, akárcsak én. Azt is mindketten tudjuk, hogy ilyen könnyen nem adja fel. Addig fog próbálkozni, amíg sikerrel nem jár. Ebben, ugye, maga sem kételkedik?

– Columbo hadnagy, már régóta nem találom magát szórakoztatónak. Le akarja zárni az ügyet, és valamiért a fejébe vette, hogy én öltem meg Pault. Nos... Még ha így van is, nem tudja bizonyítani.

Columbo lebiggyesztette a szája szélét és felvonta a szemöldökét.

– Maga ahhoz túl okos, ugye? – kérdezte. – Tényleg ezt hiszi? Hogy olyan okos volt?

335

– Ugyan, mi hasznom származhatna Paul halálából? Maga is látta a végrendeletet, nem?

– Igen, asszonyom. De azt is tudom, ki próbálta az előbb megölni. És azt is tudom, hogy előbb vagy utóbb sikerülni fog neki, hacsak meg nem állítjuk. Megmutassam a fényképét?

Alicia az ablak felé fordult, egy utolsót szippantott a cigarettájából, majd elnyomta ugyanabba a hamutartóba, amit Columbo is használt.

– Nézze meg ezt a fényképet, asszonyom -mondta a hadnagy. Elővette a fotót a zsebéből, és odaadta Aliciának, – Gondolom, ismerős.

A Füves Dombon álló két férfi képe volt.

– Charles Bell említette, hogy sikerült rábukkannia Paul rejték helyére. Ha ideadná ezeket, talán le tudnánk forgatni a novemberi műsort.

– Nem hiszem, asszonyom – felelt Columbo. – Hiszen pont ezért ölték meg Mr. Druryt. Hogy ezt megakadályozzák. És aki őt megölte, megöli magát is... és Mr. Ed-mondsot, sőt még Mr. Bellt is.

Alicia a fényképre bökött.

– Paul nem tudta, ki ez a két fickó. Ezért akarta az egész országnak megmutatni a fo-

336

tókat. Arra számított, hogy valaki felismeri őket.

– Téved, asszonyom – helyesbített a hadnagy. – Az egyik férfit felismerte. Abban talán igaza van, hogy a másikat nem. De maga és én azt is tudjuk, ő ki.

– Maga szórakozik velem – szólt Alicia ridegen.

Columbo átnyújtotta neki a Diana Williams által készített portré másolatát.

– Többféleképpen is lehet javítani egy fénykép minőségén. Ezt egy festőművész rajzolta, akivel már többször dolgoztam együtt. Így néz ki most a képen látható férfi. Legalábbis nagyjából.

– Ez csak feltételezés.

– Nem az, Mrs. Drury. A nő, aki rajzolta, képzett festő. Soha nem látta ezt a férfit, csak a fényképen. Lenyűgöző a hasonlóság, nemde?

– Több ezer emberre illik ez a portré. Columbo sétálgatni kezdett. Pár lépést előre, párat hátra.

– Meglehet – mondta. – Talán csak véletlen egybeesés, hogy ez a kép annyira hasonlít Phil Sclafanira. Ahogy az is, hogy Mr. Drury az elmúlt hat hónapban igyekezett minél több információt szerezni a Sclafani családról. Csakhogy ez már két véletlen egy-

337

beesés lenne. A harmadik pedig nyilván az, hogy maga történetesen rengeteg pénzzel tartozott a Sclafaniknak. Talán az is véletlen, hogy maga prostituált lett, csak hogy kifizesse az adósságát. Ja, igen... Arról már ne is beszéljünk, hogy maga ma reggel teljesen véletlenül egy bandaleszámolásnak látszó robbantás célpontja volt... Mennyi véletlen! Alicia elővett egy újabb szál cigarettát, és remegő kézzel meggyújtotta.

– Ez még nem bizonyít semmit – mondta.

– Tényleg nem. De van más bizonyítékom is.

– Csak nem akar letartóztatni gyilkosságért? – suttogta Alicia Drury.

– Azt inkább egy női tisztre bíznom. Mrs. Zimmer hamarosan itt lesz.

– Maga tényleg le akar tartóztatni? Telefonálni akarok.

– Csak tessék. De ne próbáljon elszökni. Akkor kénytelen leszek mégis én letartóztatni.

Mialatt Alicia Drury telefonált, befutott Martha Zimmer. Alicia visszatért a nappaliba.

– Ezek szerint... Le vagyok tartóztatva?

– Üljön le, Mrs. Drury. Szeretnék beszélni magával. Tudja, mégis követett el néhány hibát.

Okosan csinálta, de hibázott. Lássuk csak... Emlékszik, amikor lejátszottam ma-

338

gának, Mr. Edmondsnak és Mr. Bélinek azt az üzenetet Mr. McCrory üzenetrögzítőjéről?

– Igen.

– És emlékszik, mit mondott, amikor meghallotta?

Alicia nemet intett.

– Nos, én emlékszem. Azt mondta: „McCrory üzenetrögzítője.” Csakhogy, Mrs. Drury, én nem mondtam, hogy az üzenet Mr. McCrory üzenetrögzítőjéről származik. És tőle sem tudhatta, mert megkértem, hogy ne beszéljen róla senkinek. Csak egyetlen magyarázata van annak, honnan tudta, hogy az üzenet Mr. McCrory rögzítőjéről van. Maga hagyta az üzenetet, Mrs. Drury. Maga telefonált Mr. McCrory irodájába tizenegy óra negyvenhétkor, amikor Mr. Drury már legalább fél órája halott volt. Ez volt az alibije.

– Ez spekuláció.

– Egyébként sem állta meg a helyét az az alibi. Ugyanis az üzenet, amit Mr. McCrory üzenetrögzítőjén hagyott, csak egy felvétel volt. A maga rögzítőjéről... vagy Mr. Edmondséről. A hangtechnikus elég hamar rájött.

– Még ha így is van...

Martha Zimmer érdeklődéssel figyelte a

339

gesztikuláló hadnagyot. Columbo belenyúlt a zsebébe, elővett egy szivart, aztán egy doboz gyufát, végül mégis úgy döntött, inkább nem gyújt rá.

– Mr. Drury tizenegy óra körül halt meg. Ezt az orvos szakértői vélemény is alátámasztja.

Próbált alibit szerezni magának tizenegy negyvenhétre. Fél tizenkettőkor elmentek abba az étterembe, aztán tizenegy negyvenhétkor felhívta Mr. McCroryt, és lejátszotta az üzenetet.

Bízott magában, ezért nem is nagyon törődött azzal, hogy tizenegy órára is legyen alibije. Mr. Edmonds azt mondta, kimentek a Blocker Beachre, mert egyedül akartak maradni... Tudja, az autójában... De tudja, valamelyik este kimentem a partra tizenegy óra körül... És egyetlen dolgot nem tudtam, sem a parton, sem az autóban... Egyedül maradni.

– Ez nem bizonyít semmit.

– Akkor nézzük tovább. Mr. Druryt olyasvalaki ölte meg, akinek volt mágneskártyája a házhoz. Igaz, hogy maga visszaadott egy kártyát, amikor elváltak, de ez még nem jelenti azt, hogy előtte nem csináltatott másikat. A gyilkos tudta, hol tartja Mr. Drury a szerszámait. Például a feszítővasat. Azt is tudta, hogy hol tartja a laptopot az autójá-

340

ban. Ráadásul a gyilkos olyan magas, mint ön. Ezen kívül túl sokat hazudott nekem.

– Ugyan mit?

– Például hogy közel hatvanezer dollárral tartozott a Sclafaniknak, és több férfival is összeállt

Las Vegasban, hogy törlessze az adósságát. De asszonyom... Ehhez nagyon kétségbeesettnek kellett lennie. Azt is mondta, hogy ez a ház az ön tulajdona a válás óta. Utánajártam, és tényleg igaz. Könnyen felvehetett volna hatvanezer dollár hitelt erre a házra. Különösen, ha a másik lehetőség az volt, hogy prostituált legyen. Az igazság az, Mrs. Drury, hogy maga sokkal többel tartozott a Sclafaniknak. Sokkal többel. Phil Sclafani gyakorlatilag korlátlan keretet biztosított önnek, mert azt hitte, Mr. Drury fizeti majd az adósságait... Sőt abban reménykedett, hogy így sarokba szoríthatja. De Mr. Drury elvált magától. Mennyivel is tartozott akkor a Piping Rocknak, Mrs. Drury?

– Egy centtel sem tartozom a Sclafaniknak!

– Ez igaz. Óriási szívességet tett nekik az adósságért cserébe. Óriásit. Most pedig meg akarják öletni magát, hogy ne maradjon semmi nyom. Maga szerint hol van nagyobb biztonságban, Mrs. Drury: itt, a következő

341

gyilkossági kísérletre várva, vagy a börtönben? Alicia sírva fakadt.

– Téved... Nagyon téved...

– Zimmer nyomozó, kérem, tartóztassa le Mrs. Druryt Mr. Paul Drury meggyilkolásának vádjával. Tájékoztassa a jogairól.

Martha Alicia Drury mögé lépett, és hátrabilincselte a kezét.

– Sajnálom – mondta. – Nem tehetek mást. Ez a hivatalos eljárás.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

1

Alicia Drury nyugodt maradt. Egyetlen pillanatig sírt, aztán csak ült kétségbeesett arccal. Az arcán könnyecseppek csillogtak. Hátrabilincselte kézzel nem tudta megtörölni az arcát. Martha mellélépett, és egy zsebkendővel letörölte a könnyeit. Aztán kiszaladt az autójához, hogy behozza a diktafont, amit mindig magánál tartott.

– Nem muszáj beszélnie, Mrs. Drury – mondta Columbo. – De sokat segítene, ha együttműködne. Maga egyúttal tanú is. Ezért is akarták megölni. Szeretne vallomást tenni?

– Nem bánom – felelte keserűen Alicia. – Ha nem teszem... Igaza van. A Sclafanik nem adják fel.

– Amíg maga életben van, nem. Sokkal jobb helyen lesz ott, ahová visszük. Legalábbis nagyobb biztonságban.

Martha bekapcsolta a diktafont, és újból felolvasta Alicia Drury jogait. Aztán arra kérte, erősítse meg, hogy saját akaratából tesz vallomást. Alicia megerősítette.

– Rendben. Mennyivel tartozott valójában a Piping Rock Hotelnek? – kérdezte Columbo.

343

–Több mint kétszázézer dollárral. Azért adtak ekkora hitelkeretet, mert abban bíztak, hogy Paul majd fedezi. És tényleg fedezhette volna. Volna. De többek között emiatt vált el tőlem. Megtudta, hogy játékfüggő vagyok. A válás után valaki felkereste, hogy fizessen. De Paul nem volt hajlandó egy centet sem kifizetni. Aznap majdnem kirúgott.

– Tudta, hogy mekkora összeggel tartozik?

– Nem. De ha ötszáz dollárról lett volna szó, azt sem fizette volna ki. Tudja... Paul meg tudta azt tenni, hogy besétál egy kaszinóba, játszik egy-két órát, veszít egy százast, nyer egy százast, jól érzi magát, aztán hazamegy. De én nem. Biztos voltam benne, hogy előbb vagy utóbb bankot robbantok. És nem úgy, mint a többiek. Nem én. Én ismertem a játékszabályokat. Tudtam, milyenek az esélyeim. Tudtam, hogyan kell játszani. Tudtam, hogy sikerülni fog. Sokat nyerhettem volna, ha...

– Tehát nem tudott fizetni, Sclafani pedig sürgetni kezdte – szakította félbe Columbo.

Alicia Drury bólintott.

– Azt mondta, fizetnem kell. Vagy így vagy úgy. És többet akart – egyre többet. Végül már minden hónapban neki kellett adnom a fizetésem felét. Alig maradt valamim, még

344

arra sem futotta, hogy rendbe tegyem a házat. Aztán kényszerítéd:, hogy pornográf fotókat csináljanak rólam – nyilván azért, hogy később megzsarolhasson. Aztán jöttek a férfiak. Sokat keresett rajtam. Főleg nagy tétekben játzókról volt szó. Ott akarta tartani őket a Piping Rockban. Csak annyit mondtam: „Nem akarok a Caesarsba menni. Szeretem ezt a helyet. Itt legalább tiszta játék folyik.” És ott maradtak. Játsoztak-és vesztek. Aztán persze meg kellett tennem, amiért fizettek.

– Lebeszélte Mr. Druryt a Las Vegas-i kaszinókról szóló műsor leforgatásáról.

– Sclafani ötezer dollárt vont le érte.

– Értem. Mesélne nekünk Mr. Druryról?

– Ugyan mit? Már mindent tud.

– Hol a pisztoly?

– Azt sosem találja meg.

Columbo az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt, és a robbanás helyszínét vizsgáló rendőröket figyelte.

– Beismeri, hogy maga ölte meg Mr. Paul Druryt? – kérdezte.

– Már úgyis mindegy...

– Igen vagy nem? – kérdezte Martha.

– Igen – felelt csendesen Alicia Drury.

– És Mr. Edmonds...? – kérdezte Columbo.

– Neki semmi köze nincs az egészhez.

345

-TJgyan, Mrs. Drury. Hiszen hazudott a tengerpartról, csak hogy alibit biztosítson magának Mr. Drury meggyilkolásának időpontjára. Ráadásul fél órával az eset után maguk együtt voltak a Cocina Róbertében. Ugye, nem akarja elhitetni velem, hogy kítette magát a háznál, otthagya egy félórara, azalatt maga megölte Mr. Druryt, és átkutatta az asztalát, aztán Mr. Edmonds visszament magáért, és elvitte vacsorázni...

– Szeret engem – suttogta Alicia. – Őt hívtam fel az előbb. Figyelmeztettem. Őszintén remélem, hogy soha nem kapják el.

Columbo a fejét rázta, és kételkedően mosolygott.

– Azt nem hiszem. És mi a helyzet Charles Bellel...?

Alicia bólintott.

– Ő is benne volt.

– Tulajdonképpen... – Columbo szünetet tartott –, ő a másik férfi azon a képen, ugye?

– Igen.

– De mit csináltak 1963. november 22-én a Fűves Dombon?

– Meg akarták ölni Kennedy elnököt.

346

2

Charles Bellt két egyenruhás rendőr kísérte Alicia Drury nappalijába. Az arca vörös volt, és folyt róla az izzadság. Minden erejét bevetve küzdött a karját fogó két rendőrtiszt ellen. Ezúttal is a Topanga Beach Club egyenruháját viselte: citromsárga nadrágot és világoskék pólót. Kezeit a háta mögé bilincseltek.

– Nagyon nem tetszik neki, hogy letartóztattuk – mondta az egyik tiszt. – Nem bír nyugton maradni.

– Ezt még megbánja, Columbo – üvöltött Bell.

– Azt nem hinném, uram – felelt a hadnagy. – Mrs. Drury már vallomást tett. És valószínűleg hamarosan Mr. Edmonds is ugyanezt teszi majd. Ráadásul van elég bizonyíték ön ellen. Gondolom, sejti, miről beszélek.

– Te tudtad, hogy meg akar ölni? – ugrott fel Alicia.

– Ki akart megölni...? – motyogta Bell.

– Ne szórakozz velem, Charlie! Szerinted te talán nem kerülsz sorra?

– Miért nem ül le, Mr. Bell? – kérdezte Columbo. – Meg kellene beszélnünk egykét dolgot. Már biztosan mondtam magá-

347

nak, hogy szinte megszállottan szeretem tisztázni a homályos foltokat. Nem kell vallomást tennie, de hálás lennék, ha válaszolna néhány kérdésemre. Bell fenyegetően nézett Aliciára.

– Muszáj volt pofáznod, mi?

– Phil megpróbált megölni.

–Na persze... Ha tényleg meg akart ölni, meg is fog. Tudod, hogy nem menekülhetsz előle.

– Senkinek nem kell többé a Sclafanik elől menekülnie – jegyezte meg Columbo. – Egy vallomás már biztosan van, ami alátámaszt egy gyilkosságot. Talán kettő is lesz. Vagy három. De egy is elég *ahhoz, hogy mindkét Sclafanit letartóztassák, és ne ajánlhassanak értük óvadékot.*

– Én nem teszek semmiféle vallomást -mondta Bell.

– Nem is kell – felelt Alicia. – Én tettem, és téged sem hagytalak ki belőle. Tim sem fog. És Phil Sclafani sem. Nemrég az omertá-ról beszéltél nekem. Csakhogy valamiről nem tudsz. Az omertá csak a szicíliaiakra vonatkozik. Még ha Phil aszerint cselekszik is, az rajtad nem segít.

– Gondolom, ezt Columbo hadnagy is nagyon jól tudja – jegyezte meg gúnyos hangon Bell.

348

– Még soha nem hallottam az omertá-ról, uram. Nem vagyok szicíliai. A családom Perugiából származik.

Bell előregörnyedt.

– Rendben van – mondta. Köhögni kezdett, egy pillanatra úgy tűnt, elájul. Szorította a bilincs.

– Rendben van. – A hangja rekedt volt. – Már úgyis mindegy. Ha előrebilincselik a kezemet, vallomást teszek.

– Ennek semmi akadályja. Mindkettőnek bilincseljék előre a kezét – mondta a hadnagy.

Az egyik tiszt Bell mellé lépett, és teljesítette Columbo parancsát. Bell megdörzsölte a szemét, egészen úgy tűnt, mintha nemsoká sírva fakadna. Aztán mégis erőt vett magán, nagy levegőt vett, egy pillanatra a bilincsekre meredt, és beszélni kezdett.

– Rendben...

– Mr. Bell, szeretnék rögzíteni a vallomását.

– Mit számít? Úgyis minden kicsúszott a kezünkből...

Martha felolvasta a jogait, majd megkérdezte, szabad akaratóból tesz-e vallomást. Közben ellenőrizte, hogy működik-e a diktafon.

–Nos, uram. Ez a fénykép 1963. november 22-én készült, és két férfit ábrázol az

349

úgynevezett Fűves Dombon. Az egyikük Phil Sclafani. A másik pedig maga, ugye?

– Igen.

– Értem. Kérem, mondja el, mit csináltak ott.

Bell felsóhajtott.

– Azért öltük meg Paul Druryt, hogy ez ne derüljön ki. De úgy tűnik, elkerülhetetlen. Hát jó... Phil és én azért mentünk oda, hogy megöljük Kennedy elnököt.

A konvoj letelején haladt a vezérautó, egy dallasi járőr, körülbelül háromszáz méterrel a többi autó előtt. A dallasi rendőrség emberei folyamatosan szemmel tartották a tömeget és az épületeket is, hogy elkerüljék a bajt. A vezérautót hat motoros követte. Az volt a feladatuk, hogy biztosítsák a terepet, és távol tartsák a tömeget az úttesttől. Utánuk egy hófehér, felirat nélküli dallasi rendőrautó, benne a rendőrfőnök, a megyei seriffés a Titkosszolgálat két embere. Ok is a tömeget figyelték.

Az elnöki limuzin, egy 1961-es fekete nyitott tetejű Lincoln, melyet a Ford Motor Company ajándékozott a Fehér Háznak Truman és Ei-senhower elnök régi Cadillacje helyett, körülbelül háromautónyi távolságot tartva követte őket. Az elnöki zászlót a kocsi első lökhárítójára szerelték. A napfény beragyogta a fényesre

polírozott karosszériát. Az autón volt egy átlátszó műanyag tető eső esetére, de nem volt golyóálló. Az időjárás egyébként sem indokolta a használatát. A limuzin két oldalára egy-egy fellépő és kapaszkodó volt szerelve, hogy az elnököt mindkét oldalról védhesse a Titkosszolgálat egy-egy embere. Az elnököt azonban arra utasították, ne engedje, hogy a Titkosszolgálat emberei velük tartsanak, és eltakarják őt és a First Ladyt a választópolgárok elöl.

A limuzint újabb négy motoros kísérte, mindkét oldalon kettő-kettő. Az volt a feladatuk, hogy távol tartsák a tömeget, miután az elnöki autó elhaladt.

A Titkosszolgálat autója következett, egy 1955-ös nyitott tetejű Cadillac, benne nyolc felfegyverzett ügynökkel.

Mögöttük haladt az alelnök limuzinja, szintén egy nyitott Lincoln, amit helyben béreltek. Az elnöki konvojt egy dallasi rendőrautó zárta. Több autó is követte a menetet, helyi méltóságokat és kongresszusi tagokat szállítva, végül pedig egy újabb rendőrautó és néhány motoros zárta a sort.

Hatalmas volt a tömeg és rendkívül lelkes. A konvoj lassan haladt végig a Main Streeten, majd jobbra fordultak, a Houston Streetre. Itt már kisebb volt a tömeg, és a motorosok gyorsítottak egy kicsit. Az út mellett található a Dea-

ley Plaza nevű park. Innen a konvoj élesen balra fordult volna, az Elm Streetre, ami enyhén lejt a Plaza nyugati oldalán lévő vasúti aluljáró irányába. Az Elm Streeten gyorsítani akartak, egészen az aluljáróig, ahol a felvonulás véget ért.

Közvetlenül előttük, a Houston és az Elm Street sarkán állt a texasi tankönyvraktár épülete.

– Ez nagyon érdekes. A képen jól látszik, hogy Sclafaninál fegyver van. De mi a helyzet magával? Magánál is volt?

Bell a fejét rázta. -Nem.

-Nem ön ejtett el véletlenül egy Iver-Johnson revolvert?

– Nem. De tudom, ki tette.

Columbo leült, és a térdére támaszkodott. Ballonkabátja a földet súrolta.

– Miért nem kezdi inkább a lelegejéről, Mr. Bell? Az lenne a legegyszerűbb.

Bell csüggedten bólintott.

– Az volt a célom, hogy megőrizsem apám jó hírét és elkerüljem, hogy az Egyesült Államok elnöke elleni összeesküvés vádjával börtönbe zárjanak. Az apám... Az apám neve Austin Bell volt. Üzletemberként dolgozott Texasban. Vagyonokat keresett, főként

az olajjal. Gyűlölte Franklin D. Rooseveltet. Gyűlölte Harry S. Trumant. És gyűlölte John F. Kennedyt is. Gyűlölte, hogy a kormány, hatalmát kihasználva, folyamatosan beleszólt az üzleti ügyeibe, csak hogy több pénzhez jusson.

– Igen, uram. Olvastam az apja életrajzát. -Olvasta...??

– Igen, uram. Mr. Drury példányát. -Kennedyt különösen gyűlölte – folytatta

Bell. – Meggyőződése volt, hogy... hogy is mondta... „balos”, „komcsi”, „niggerimádó” és... áruló. Árulónak nevezte. Hazaárulónak.

– Az apád egy idióta volt – mondta Alicia. Bell meg sem hallotta.

– Aztán szóba került, hogy eltörlik a kime-rülési adókedvezményt. Az apám őrjöngött.

– Uram – szólt közbe Columbo. – Az apja valóban a havannai Riviéra Hotel egyik befektetője volt?

Bell bólintott.

– Meyer Lanskyval. De a Castro-kormány elkobozta. Az apámnak több mint egymillió dollárjába került a kubaiak képzése. Le akartak számolni Castróval.

– A Disznó-öböl – mondta Alicia. A csuklóján lévő bilinccsel játszadozott, mintha még mindig nem fogná fel a helyzet komolyságát. – De Kennedy...

353

– De Kennedy nem küldte a megígért légi erősítést – fejezte be a mondatot Bell. – Apám számára ez felért egy hátba döféssel. Most már biztosan tudta, hogy az elnök kommunista szimpatizáns és hazaáruló. Tudja, apám kizárólag jobboldali újságokat olvasott. Semmi mást. Biztos volt benne, hogy Kennedy eladja az országot.

– Ezért felbérelte a Sclafanikat – tette hozzá Alicia.

– Amikor meghallotta, hogy Kennedy Dallasba megy, felkereste Meyer Lanskyt. Lanskyt azonban nem érdekelte apám örült ötlete. Apámnak azonban megvoltak a maga kapcsolatai. Sam Giancanához fordult. Az ötlet őt sem dobta fel igazán, és Giusep-pe Sclafanihoz irányította apámat. A Sclafani család több milliót vesztett, amikor Cast-ro elkobozta a hoteleket Havannában. Pontosan úgy jártak, mint Lansky a Riviérával. Giuseppe Sclafani is arra számított, hogy visszakapja a hotelt, ha a kubai „szabadságharcosok” sikerrel járnak, és eltávolítják Castrót. Aztán jött a Disznó-öböl... Egyszerrel ő is legalább annyira utálta Kennedyt, mint az apám.

Bell a tenyerébe temette az arcát.

– Harminc éven át őriztem a titkát – suttogta.

354

– Igen, sejtettem, hogy fontos titkot őriz -szólt Columbo. – Túl régóta dolgozom már ebben a szakmában. Megérezem az ilyesmit. Meglátszik valakin, ha hosszú éveken át őriz egy titkot... Tudna valaki tüzet adni?

Alicia figyelte, ahogy a hadnagy rágyújt.

– Kaphatnék én is egy cigarettát? – kérdezte.-Az enyém a konyhában maradt... Ugye, lehet a börtönben dohányozni?

Bell úgy bámult rá, mint egy idiótára.

– Folytassa, Mr. Bell – szólt Columbo.

– Apám Las Vegasban találkozott Giusep-pe Sclafanival. Akkoriban a Sclafani család még nem ott élt, és mindketten úgy gondolták, biztonságos hely, ahol egyikőjüket sem ismerhetik fel. Én nem voltam ott. És Philip Sclafani sem. Az apáink üzletet kötöttek. Apám négymillió dollárt ajánlott John F. Kennedy meggyilkolásáért. Egymilliót, ha megpróbálják, és további hármát, ha sikerül. Egyezséget kötöttek, de apám biztosítékot akart. Phil kezében volt a fegyver. Nekem pedig vele kellett mennem, hogy apám biztosan tudja, megteszi-e, amit elvállalt. A Füves Domb Phil ötlete volt. Biztos volt benne, hogy utána könnyedén elsétálhat, akkora lesz a felfordulás, hogy senki sem fogja észrevenni. A biztonság kedvéért velünk jött három emberük. Mindegyiknél

355

pisztoly volt. Bárkit megöltek volna, ha úgy alakul. De azt az utasítást kapták, hogy a levegőbe és a földbe lőjenek. Phil biztos volt benne, hogy nem lesz semmi gond.

– És a rendőrök? – kérdezte Columbo.

– Azt mondta, az emberei egy-két percig el tudják terelni a figyelmüket.

– Folytassa.

-A kép... Épp a Ford kulcsait adom oda neki. Ismerte a kocsit, és tudta, hol parkol-A Füves Domb mögötti parkolóban. Két órával korábban álltam oda. Eredetileg csak a vasúti dolgozók használhatják, de adtam az őrnök egy ötdolláros. Megígértem, hogy megnézem, az elnököt, aztán ott sem. vagyok. Szóval odaadtam a kulcsokat Philnek. A csomagtartóban ott volt az egymillió. Apám arra kért, hogy csak akkor adjam oda neki a kulcsokat, ha tényleg felmegy a domboldalra, és nála van a fegyver. Az elnöki limuzin akkor fordult az Elm Streetre-Odaadtam a kulcsokat, aztán úgy tizenöt méterről figyeltem.

– Senki nem vette észre, hogy fegyver van nála? – kérdezte Martha.

Bell a fejét rázta.

– A puskaagyat levette. A csövet piros-fehér térítőbe csomagolta, mintha esernyő lenne. Sclafaniék egyik embere pont azelőtt

adta oda neki az agyat, hogy odamentem hozzá. Akkorra a motorosok már elhaladtak előttünk, és mindenki a közeledő limuzint figyelte.

– Milyen fegyver volt pontosan, uram? -kérdezte Columbo.

– .460-as Weatherby Magnum. Nagyvadra mennek vele. Csak két töltény volt benne. Igazi elefántölő puska! Mindegy, hol találja el a célpontot, darabokra tépi.

– És mi történt?

– Én a fákhöz sétáltam. Az elnököt nem láttam túl jól, de Phil Sclafanit igen. Készen állt. Kivárt az utolsó pillanatig, nehogy valaki észrevegye a fegyvert. De készen állt. De aztán... Elszabadult a pokol. Én...

A konvoj lelassított. A Titkosszolgálat pontosan tudta, hogy Dallas „forró” zóna – azaz különösen veszélyes. A becslések szerint negyedmilliós tömegben hajtott keresztül a menet, és az ellenséges plakátoktól eltekintve semmilyen rendbontás nem történt. Dallas lelkesen fogadta Kennedy elnököt.

Az elnöki limuzint William Greer, a Titkosszolgálat egyik embere vezette. Tapasztalt sofőr volt, nem először ült az elnöki limuzin kormányánál. Tudta, mit csinál. Mellette Rqy Kellerman ügynök ült.

Az első és hátsó ülés közötti pótülésen John Conally, Texas kormányzója és felesége, Nellie Connally foglalt helyet. Az elnök részben azért ment Dallasba, hogy nyomást gyakoroljon a kormányzóra a Texasi Demokrata Párt ügyében, és a tömegnek integető kormányzó mosolya valóban kissé erőltetettnek tűnt.

John F. Kennedy a hátsó ülésen ült, a jobb oldalon. Negyvenhat éves, jóképű, megnyerő férfi volt – ezt még az ellenségei is elismerték. Elnöki tevékenysége felkeltette az amerikai nép érdeklődését, és még a Kennedy-kormányt élesen bíráló szakértők is egyetértettek abban, hogy 1964-ben valószínűleg hatalmas fölénnyel fogja megnyerni a választásokat. Szeretett elnök lenni, érdekelt a politika, mosolya magabiztosságot és segítőkészséget sugárzott a nép felé.

Balján ült gyönyörű felesége, Jacqueline, a Kennedy-kormány egyik legfontosabb alappillére, minden idők legnépszerűbb First Ladyje. Még Eleanor Rooseveltet is maga mögé utasította. Ideges volt a dallasi út miatt, akárcsak a kormány többi tagja. A hőség miatt nem érezte túl jól magát, alig várta, hogy a konvoj végre gyorsítson, és elinduljanak a légkondicionált Trade Mart felé, az elnöki nagygyűlés helyszínére.

Az elnöki limuzinban ülők nem beszélgettek. Túl nagy volt a hangzavar. Nellie Connelly

törte meg a csendet. Az elnökhöz fordult és így szólt: „Elnök úr, nem mondhatja, hogy Dallas nem szereti.”

Bell elvörösödött és egy pillanatig habozott. Arcát a kezébe temette, majd a csuklóján lévő bilincsre meredt.

– Lövéseket hallottunk. Nem tudom, hányat. A motorosok visszalöttek. Az emberek sikoltozni kezdtek. Soha életemben nem láttam még ilyesmit. Egyszerűen...

– Maga hol volt ekkor? – kérdezte Columbo.

– A pergolához vezető kanyargós út melletti fák alatt. Láttam, amint egy férfi elővesz egy pisztolyt, és az egyik fa mögül tüzelni kezd. Mögötte álltam és láttam, hogy az elnöki limuzin helyett a járdaszegélyt találja el az Elm Street déli oldalán. Újból löni készült, de addigra a limuzin már megállt, az elnök nem látszott. A fickó eltette a pisztolyt a dzsekije zsebébe, és elindult felém. Azt hittem, meg fog ölni. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy láttam. De elszaladt.

– És Sclafani? – kérdezte Columbo és előredőlt.

– A limuzin ott helyben megállt – folytatta Bell, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. – Illetve nem állt meg, de alig haladt. Az elnök alig látszott. Eldőlt. Vér volt min-

denütt. Az emberek sikoltoztak. Leszaladtam, hogy közelebből is lássam. Az elnök... Csupa vér volt. Csupa vér! Mrs. Kennedy megpróbált kimenekülni az autóból. Egy ügynök volt mellette... Nyilván látták a Zapruder filmet. Mindenki látta.

Greer ügynök tudta a dolgát. Sokféleképpen nevezték már azt a manővert, de leggyakrabban „Na tűnjünk el innen a fenébe”-hadműveletként emlegetik. A Lincoln erős autó. Amikor Greer ügynök lenyomta a gázt, azonnal megugrott. A hátsó ülésen lévő hátraestek.

Clinton Hill ügynök, aki Mrs. Kennedyre vigyázott, és korábban az elnöki autót követő Cadillacben utazott, épphogy utolérte a Lincolnt. Megragadta az egyik kapaszkodót a kocsi oldalán és felugrott a Titkosszolgálat ügynökeinek felszerelt fellépőre. Mrs. Kennedyt visszalökte az ülésre, ő pedig előre mászott.

Az alelnöki Lincolnban Rufus Youngblood ügynök a földre lökte Lyndon Johnstont, átvette magát az első ülésen, és saját testével védelmezte az alelnököt.

Több százán vetették magukat a földre a Dealey Plazán, néhányan az ügynökhöz hasonlóan saját testükkel védve szeretteiket.

Ábrahám Zapruder mozdulatlanul rögzítette 8 mm-es felvételét.

360

Az elnöki limuzin elszáguldott a vezérajtó mellett, és a vasúti aluljáróba hajtott. Az elnökhelyettesi autó követte.

A Dealey Plazán hirtelen csend lett, az emberek elkezdtek felállni.

A Titkosszolgálat emberei ekkor már Lyndon Johnson elnök védelmét tekintették legfőbb feladatuknak.

– És mit csinált közben Sclafani?

– Semmit. Visszanéztem a domboldalra. Tátott szájjal bámulta az eseményeket.

– Azt akarja mondani, hogy Phil Sclafani egyetlen lövést sem adott le? – kérdezte Columbo.

– Ugyan minek? Az elnököt lelőtték. Ki sem látszott a kocsiból.

– A második képen Sclafani mégis menekül.

Bell bólintott.

– A parkoló felé futott. Amikor megláttam ezeket a képeket, azonnal tudtam, mit ábrázolnak. Phil a kerítés felé tartott. Az emberei követték.

– Tehát Phil Sclafani csak azért nem lőtte le Kennedy elnököt, mert valaki megelőzte? – kérdezte Martha.

Bell bólintott.

– Azt olvastam, hogy állítólag több fegyveres

361

is volt a környéken, ha jól emlékszem, a vasúti átjáró környékén. Sőt, állítólag több lövést hallottak a Fűves Domb felől is. Egy dolgot tudok biztosan. Mire Phil Sclafani lőhetett volna, Kennedy elnököt már halálos lövés érte. Ha nem így alakul, lőtt volna. De így alakult.

– És az Iver-Johnson pisztoly? – kérdezte Martha. – Azt mondta, tudja, kié.

– Sclafani egyik emberéé. Nem akarta, hogy pisztollyal a zsebében elkapják. A Weatherbyt mindenképp magukkal kellett vinniük, mert tele volt Phil ujjlenyomataival. De az Iver-Johnson tiszta volt – akárcsak a többieké.

– És megkapták az egymilliót? – kérdezte Alicia.

– A Sclafanik négymilliót kaptak – helyesbített Bell. – Apám és Giuseppe Sclafani a houstoni Rice Hotel egyik lakosztályából nézte végig a műsort, hat jobboldali fanatikussal. Három csatornát néztek egyszerre, az ABC-t, a CBS-t és az NBC-t. Kaviárt ettek és whiskyt ittak. Furcsa, hogy az apám whiskyt ivott és kaviárt evett. Ez Harry Hop-kins szokása volt, akit gyűlölt. Mindegy. Amikor meghallották, hogy az elnökre rálóttek, magukon kívül voltak örömeikben – legalábbis ezt mondják. Aztán amikor megerősítették, hogy az elnök halott, apám behívta Giuseppe Sclafanit a hálósobába, és odaad-

362

ta neki a hárommillió dollárt készpénzben. Csak két nappal később tudta meg, hogy valójában

Lee Harvey Oswald végzett az elnökkel. Legalábbis valószínűleg. Az mindenesetre nyilvánvaló volt, hogy nem Phil Sclafani tette. Apám vissza akarta szerezni a hárommilliót. De nem ment. A Sclafanik abból a pénzből építették fel a Piping Rockot. Apám pedig nem mehetett a bíróságra azzal, hogy négy millió dollárt fizetett valakinek, hogy megölje az Egyesült Államok elnökét, és most szeretné visszakapni a pénzt, mert kiderült, hogy valaki megelőzte.

– És maga anyai éven át... – kezdte Columbo.

– Anyai éven át – szakította félbe Bell. – Az elnök ellen irányuló összeesküvés vádja nem évül el. De harminc év elteltével biztonságosnak tűnt a helyzet. Aztán Paul Drury megszerezte ezt a két képet, és felnagyította őket. Az irodájában láttam meg őket. Azonnal szóltam Philnek. Üzletet kötöttünk. Soha nem öltünk embert, de most meg kellett tennünk.

– És Mrs. Druryt használták fel a cél érdekében – szólt közbe a hadnagy.

– Phil nem tehetett. Az FBI állandóan a nyomában van. Nekem meg nem volt hozzá gyomrom. Alicia viszont... Nos, Alicia száz-

363

huszonnégyezer dollárral tartozott a Sclafaniknak. Megegyeztünk, hogy a felét kifizetem én, a másik felét pedig Phil elfelejti. Alicia tökéletes választás volt. Mágneskártya volt nála, az alibijét biztosítottuk. Timnek semmi szerepe nem volt. Teljesen hülye. Azt sem tudja, hogyan törlesztett Alicia majdnem hatvanezer dollárt. Sem Phil, sem én nem akartuk bevonni, de végül nem rajta múlt.

– Phil miatt van az egész – tette hozzá Alicia. – Ha nem próbál megölni, sose derült volna ki.

– Nincs igaza, asszonyom – helyesbített a hadnagy. – Az ügyet már megoldottuk.

Alicia megtörölte a szemét.

– Maga szerint mikor szabadulhatok, Columbo?

A hadnagy a száját lebiggyesztve vállat vont.

– Azt nem én fogom eldönteni, asszonyom. De a helyében már nem vennék több koncertjegyet erre az évszázadra.

364